

DE GEVOLGEN VAN HET WOONWAGENBELEID VAN DE BESTUURDERS VAN DE GEMEENTE DEN HAAG 1997-2013

Leyweg 11-20 december 2002

Jan Hanlostraat 3 november 2005

Escamplaan 3 juli 2010

DEN HAAG 10/11 DECEMBER 2013
TOM DE BOOIJ

DEEL I

Inhoudsopgave:

DEEL 1

deel !Inleiding	3
Hoofdstuk 1. Strijd om behoud woonwagencentrum Leyweg Den Haag 1997	4
Hoofdstuk 2. Gewelddadige ontruiming Leyweg 11 december-20 december 2002	37
Hoofdstuk 3. Nasleep ontruiming Leyweg deel 1. 2002- 2004	53
Hoofdstuk 4. Open dag woonwagencentrum Jan Hanlostraat juni 2004	63
Hoofdstuk 5. Commissie de Haseth onderzoek woonwagenbeleid gemeente Den Haag 2004	70
Hoofdstuk 6. Nasleep ontruiming Leyweg deel 2. 2004-2005	81
Hoofdstuk 7. Omzwervingen woonwagen Sani Kames Deel 1. 2005	86
Hoofdstuk 8. Gemeente Den Haag begint nu pas echt goed met de ontruiming en kosten bestuursdwang	96
Hoofdstuk 9 Woonwagen aan de Jan Hanlostraat wordt afgebroken	109
Hoofdstuk 10 Omzwervingen woonwagen Sani Kames Deel 2 2005-2006	127
Hoofdstuk 11 Het niet vervolgen voor begane misdrijven	133
Hoofdstuk 12 Het drama van Jantje en Paula Deel 1. 2005	143
Hoofdstuk 12 Het drama van Jantje en Paula Deel 1. 2005	143
Hoofdstuk 13 Nasleep ontruiming Leyweg Deel 3. 2006	147
Hoofdstuk 14 Art 12 voor Gerechtshof 2006	151

DEEL II

Hoofdstuk 15 Escamplaan 1997-2010	162
Hoofdstuk 16 Het drama Jantje en Paula Deel 2. 2008	187
Hoofdstuk 17 Aanvraag voorrangsverklaring voor een standplaats voor het echtpaar Sani Kames Griet Middeljans	210
Hoofdstuk 18 Acties voor meer standplaatsen voor woonwagenbewoners samen met Jan Schneider (Klompen Jan)	242
Slotwoord	307

Inleiding.

In 1971 ben ik in contact gekomen met de reiziger Jan Ebeltjes . Hij heeft mij op de hoogte gebracht van de reizigers cultuur. *) Hij zat in een cel naast mij in het Huis van Bewaring Wolvenplein in Utrecht. De reden dat ik daar zat is gelegen in het feit dat ik de boete van 500 gulden, die mij is opgelegd door de rechter voor de deelname aan de bezetting van het Maagdenhuis in de meidagen van 1969, niet heb betaald en heb omgezet in 50 dagen hechtenis. Al zijn verhalen over de reizigers hebben toen op mij een onuitwisbare indruk gemaakt. Mijn eerste actie ten behoeve van de reizigers was voor de verbetering van de sanitaire voorzieningen voor de woonwagenstandplaats Bisschopswaai in Baarn. Drie jaar later is ' de standplaats geheel vernieuwd en voorzien van de nodige sanitaire voorzieningen. Enkele jaren later (in 1977) kwam ik in contact met Dirk de Vrome (alias de Rooie Reus) die een voorvechter was voor het behoud van de reizigers cultuur. We hebben getracht met de partij Verbond tegen Ambtelijke Willekeur een zetel in de Tweede Kamer te krijgen. Tijdens de verkiezingspropaganda hebben wij o.m. aandacht gevraagd voor de slechte levensomstandigheden van de reizigers.

Maar pas goed werd ik betrokken bij het leven van de reizigers in februari 1996. In een oproep in een lokale krant vroeg Leny Terpstra, bewoonster van het woonwagencentrum de Egelshoek in Hilversum, aan burgers om hun te kunnen helpen in hun strijd voor het behoud van hun centrum. Ik heb me toen opgegeven als vrijwilliger. Na een gezamenlijke strijd van 4 jaar is het gelukt om het centrum voor opheffing te behoeden. Februari 1997 bereikte mij een verzoek van een bewoner van het woonwagencentrum Trekvaartplein in Leiden om mee te helpen in hun strijd om het centrum te behouden. Ook hier dreigde de overheid net zoals in Hilversum om het centrum op te heffen. Na jarenlange strijd is het ook hier gelukt het centrum voor de ondergang te redden. In 2014 zal hopelijk het gerenoveerde woonwagencentrum Egelshoek klaar zijn.

In april 1997 belde Sani Kames , een bewoner van het woonwagencentrum Leyweg in den Haag, mij 'op met de vraag om hun te helpen met hun strijd tegen de opheffing van hun centrum.

Helaas eindigt hier de succesvolle reeks van behoud van woonwagencentra. Ondanks vele acties is het niet gelukt het centrum te redden. In de donkere ijskoude dagen van december 2002 is het centrum met hulp van de ME van de Leyweg verplaatst naar de Jan Hanlostraat in Den Haag.

Ook het woonwagencentrum aan de Escamplaan is ten onder gegaan.

Maar alle ellende was hiermee niet ten einde. Zelf ben ik nauw betrokken geweest in 2005 met de verwijdering van de woonwagen van Sani Kames en de sloop van de woonwagen van Tinus Perdaems aan de Jan Hanlostraat. Gelukkig is er wel iets positiefs te melden. Met vereende krachten is het ons gelukt om de woonwagen van een inwonster en haar geestelijk zwaar invalide zoon te redden voor de sloop die de gemeente Den Haag had gewild. Ook werd bereikt dat zij in de wagen mochten blijven wonen.

In de komende hoofdstukken zal ik mij beperken tot de dramatische gebeurtenissen in Den Haag vanaf 1997 .

*) Hier wordt het woord reizigerscultuur gebruikt. Doorgaans noemt men reizigers woonwagenbewoners. Deze laatste categorie omvat sterk van elkaar verschillende 'bevolkingsgroepen' zoals Reizigers, Roma, Sinti en ook burgers die in een woonwagen centrum wonen. Het is de woonvorm en niet de cultuur. In mijn essay gaat het hoofdzakelijk over de reizigerscultuur. Denk maar aan de bezettingstijd tijdens de Tweede Wereldoorlog. De Duitsers stuurden de door de Nederlandse overheid gearresteerde reizigers terug van kamp Westerbork, terwijl de Roma en Sinti werden getransporteerd naar de vernietigingskampen. Nu zijn alle woonwagenebewoners bedreigd door de Nederlandse overheid om als bevolkingsgroep met hun eigen specifieke cultuur door het zgn sterf-huisbeleid te verdwijnen en in een huis worden gestopt.

Hoofdstuk 1 Strijd om behoud woonwagencentrum Leyweg Den Haag 1997

Maandag 14 april belde Sani Kames*) een bewoner van het woonwagencentrum Leyweg me op met het verzoek om hun te helpen in hun strijd tegen de opheffing van hun centrum. In Haagsche Courant van dinsdag 15 april staat een artikel die de noodsituatie op het centrum goed weergeeft:

*) Hoe is Sani Kames bij mij terecht gekomen. Jacob van Dien, een mede-bewoner van de Leyweg -kende iemand op het woonwagencentrum Trekvaartplein in Leiden. Hij hoorde daar dat een burgermannetje uit Baarn hun misschien kon helpen, net zoals hij bij het centrum Trekvaartplein had gedaan. Maar toch hebben ze nog wat speurwerk gedaan om te zien of ik wel betrouwbaar was. Zo is Jan van Gulik een bewoner van de Leyweg helemaal naar Baarn getogen om te zien waar ik woonde . Verder hebben ze verder nagevraagd hoe ze over mij dachten op de woonwagencentra Trekvaartplein en de Egelshoek in Hilversum. Zo ben ik dus met succes door de screening heen gekomen.

Haagsche Courant: Bewoners weigeren hun kamp te verlaten (Annelies Smit) Den Haag - De woonwagenbewoners van de Leyweg weigeren hun centrum te verlaten en in kleinere groepen elders te gaan wonen. Een gesprek tussen de gemeente Den Haag en de bewoners heeft daar gisteren niets aan kunnen veranderen De gemeente wil het woonwagenkamp opheffen om er nieuwe woningen neer te zetten. De ruim 65 wagens moeten in het kader van het 'deconcentratiebeleid' in kleine groepjes naar alternatieve locaties verhuizen. Maar actieleader Sani Kames verwoordde tegenover ambtenaar F.van Doorn de gevoelens van het hele kamp: "Wij gaan ook niet weg. Je geeft gewone burgers mensen toch ook niet op zaterdag een brief waarin staat dat ze uit hun huismoeien? We hebben het hele weekeinde niemand kunnen bellen op het stadhuis. Jullie dachten zeker dat we afgekoeld waren. Nou vergeet het maar". Behalve het rare tijdstip van de -zeer ambtelijk -gestelde - brief zit ook het gebrek aan inspraak de bewoners dwars. "Elke wijk krijgt een vergadering in het buurthuis als er iets in hun buurt gebeurt. Waarom wij niet? We worden voor een voldongen feit geplaatst. We wonen hier al veertig jaar. Ik noem dit geen deconcentratie maar deportatie. Waarom opsplitsen? In de Schilderswijk wonen toch ook duizenden Turken en Marokkanen bij elkaar.", bliest Kames tegen de ambtenaar Van Doorn. Aan Van Doorn de ondenkbare taak om namens de afwezige wethouder P.Noordanus (PvdA, stadsvernieuwing) het gemeentebestuur uit te leggen. "Dit kamp is te groot, er staan teveel wagens op elkaar.

De muur om het kamp: een stil verzet

De nieuwe lokaties worden ruim en met betere voorzieningen. Daar is toch niets op tegen? En de gemeenteraad moet nog beslissen. Misschien zegt die wel 'nee' en mogen jullie blijven staan.

Bovendien als jullie echt weg zouden moeten, duurt dat nog wel ruim een jaar "sust hij. De bewoners houden echter voet bij stuk." "Je krijgt ons hier niet weg, behalve als we met alle wagens samen mogen blijven. En als jullie niet willen luisteren, dan moeten we maar een honkbalknuppel uit de kast halen", dreigt Kames. Ook bij enkele vrouwen die aan de Leyweg zijn opgegroeid en er hun kinderen hebben gekregen, lopen de emoties hoog op. Sommigen staan al vanaf 's-ochtends vroeg in hun kamerjassen om de protestenblokkade van omgezaagde bomen over de Leyweg in het oog te houden. Twee mannen van de gemeentelijke dienst Stadsbeheer die de opdracht hebben gekregen om de bomen weg te halen, maken bij het zien van de potige mannen wijselijk rechtsomkeert. "Ze willen hier woningen bouwen. Zijn onze wagens geen woningen dan? De gemeente ziet ons als criminelen en uitschot", vindt Barbara van Mullen. De vroegere melkboer, die op de fiets een kijkje is komen nemen wordt erbij gehaald. "Ben je ooit een gulden aan ons te kort gekomen? Heb je ooit moeten vragen om je geld? vraagt van Mullen als overtuigend bewijs. "Jullie zijn altijd goede klanten geweest. Ik kan alleen maar zeggen: kom voor je eigen op", beaamt de melkboer. Het bezoek van de gemeenteambtenaar blijft voor het gevoel van de bewoners zonder resultaat. "Hij gaat onze mening overbrengen aan die wethouder Noordanus", zegt Kobus Dewus. "Denk je dat dat iets zal veranderen? De hoge heren willen ons gewoon uit elkaar trekken, zodat we uiteindelijk burgerbevolking worden. Maar we werken daar niet aan mee".

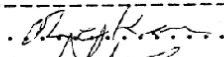
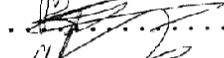
Dinsdag 15 april ben ik naar Den Haag gegaan en zag dat ze om het kamp een muur hadden gebouwd met een spandoek en eveneens bomen langs de weg hadden gekapt en over de Leyweg hadden gelegd. Ik heb toen samen met Sani Kames een vergadering belegd en aan de bewoners gevraagd of ze op het centrum zouden willen blijven. 112 bewoners hebben een lijst ingevuld en de vraag of ze willen blijven met Ja beantwoord.

VERPLAATSING UITSLUITEND OP VRIJWILLIGE BASIS.

S'Gravenhage 15 april 1997

Wil je op het woonwagenkamp blijven tot de gemeente Den-Haag en de provincie Zuid Holland ons de schriftelijke garantie hebben gegeven.

Dat verplaatsing van woonwagens uitsluitend op basis van vrijwilligheid zal geschieden.

NAAM	HANDTEKENING	JA	NEE
49) R. de J.		☒	
50) J. M. Boon		☒	
51) Lugten Beken		☒	
52) H. O. Stenberg		☒	
53) J. A. Beek		☒	

Deel van het vragenformulier of ze op het kamp willen blijven .

Alvorens ik nader inga op wat er zich allemaal heeft afgespeeld in 1997, geef ik hieronder hun geschiedenis vanaf 1903 tot het moment dat ik bij hun kom op dinsdag 15 april 1997

Den Haag: de geschiedenis van de woonwagenkampen 1903-1997

In 1903 zijn voor het eerst een tiental woonwagens signaleerd op de eilanden tussen de Waldorpstraat en de Laakhaven en het volgende jaar was het aantal opgelopen tot 26. De gemeente Den Haag was niet bepaald gelukkig met deze woonwagens. Ze hebben de pachters van de weilanden gesommeerd om de woonwagen te laten verwijderen op straffe van opzegging

van het huurcontract. In 1911 zijn woonwagens neergestreken op de door verhuurde weilanden in de Wouwermanstraat en Hoefkade. De pachters konden op zo'n manier de weilanden laten bewaken. Ook hier wilde de gemeente dat de woonwagens worden verwijderd. De gemeente wilde geen vaste standplaats voor woonwagens inrichten omdat mogelijk dit een aanzuigende werking zou kunnen hebben. Er is een uitzondering gemaakt voor de familie Gerritsen, die een vergunning kreeg om hun woonwagen te plaatsen op een weiland aan de 2e Lulofsdwarsstraat. In het voorstel van B en W om de vergunning te verlenen stond nog wel een zin waaruit blijkt dat in algemene zin men het ongewenst vond om woonwagens op verharde terreinen toe te laten. In 1919 zag de gemeente zich verplicht om standplaatsen in te richten, aangezien de woonwagenwet van 1918 dit eist. De hoofdcommissaris van politie in den Haag was verantwoordelijk voor het vinden van een geschikt terrein. Een voorlopige oplossing werd in 1920 aan de Brinckhorstlaan. Het terrein was te klein en lag ingeklemd tussen de spoorlijn en het PTT-gebouw, terwijl men wist, dat de PTT-directie met alle macht had geprobeerd de komst van de woonwagen te verhinderen. In de volgende jaren moesten de woonwagens steeds weer naar andere plaatsen verhuizen. De gemeente was niet uit om een goede oplossing te vinden. Het verblijf in een woonwagen werd steeds als een ongewenste leefvorm beschouwd. Er werd een ontmoedigingsbeleid gevoerd in de hoop dat de woonwagens op die manier vanzelf zouden verdwijnen en dat de bewoners in een huis zouden gaan wonen. De voorzieningen werden tot het uiterste minimum beperkt. Het terrein aan de Brinckhorstlaan was te klein geworden voor 100 gezinnen, het kon niet worden uitgebreid aangezien het ingeklemd lag tussen de spoordijk en het PTT gebouw. Als de woonwagenwet van 1913 er niet was geweest had de gemeente Den Haag in het geheel geen beleid gevoerd ten aanzien van de woonwagenbewoners. In 1921 was de situatie steeds slechter geworden. Het terrein aan de Brinckhorstlaan vervuilde . De PTT begon met een stroom van klachten aan de gemeente te richten. Maar men had van de kant van de bevolking weinig klachten. Zo schrijft de Haagsche Courant over het kamp aan de Brinckhorstlaan: Over het algemeen heerschte er vrede en rust in dit vreemde buurtje en verstonden zich de bewoners, uit alle windstreken hier samengebracht en uit diverse elementen samengesteld met elkaar. Het rijdend politie-posthuis in deze bereden wijk geposteed, scheen feitelijk overbodig, Maar heel zelden heeft de bezetting behoeven in te grijpen, wanneer de al te groote intensiviteit van bevolking aanleiding gaf tot wrijvingen. Het was er rustig, zoolang men onder ons bleef . Er kwam in 1923 een voorstel voor een reserve standplaats aan de 2e Waldorpstraat. Het was gelegen naast controle woningen voor on-maatschappelijke gezinnen, die aan een programma heropvoeding werden onderworpen Men ging er vanuit dat woonwagenbewoners dezelfde soort mensen waren. Er kwam ook nog een voorstel om alle woonwagenbewoners op te nemen in deze controle woningen en alle woonwagens te vernietigen. Achteraf vond men dit geen goed idee en zo bleef Den Haag, maar met die ene locatie aan de Brinckhorstlaan zitten. Er kwam een voorstel van enkele leden van de Raad om een centrum aan de Leyweg in te richten. In 1924 vond de gemeente een stuk grond aan de Lozerlaan in de Escampolder. De gemeente hoopte dat door de geïsoleerde ligging het animo om met een woonwagen in Den Haag te vestigen zou afnemen. Ook werd een terrein gevonden op het Slachthuisterrein voor negentien standplaatsen. Dit centrum was bedoeld voor de betere elementen onder de woonwagenbewoners. De selectie wie naar dit elite terrein mocht, lag in handen van de politie. 9 april 1925 kwamen op de Lozerlaan 22 woonwagens te staan en op het Slachthuisterrein 3 wagens. Aan het eind van de jaren dertig kwam de vervuiling van het centrum aan de Slachthuishekade in de Raad aan de orde. Er stonden toen 28 wagens en negentig volwassenen en honderd kinderen .De gemeente was tegen het verbeteren van de voorzieningen, met steeds weer het zelfde argument: hoe beter en ruimer ze de plek zouden maken des te meer woonwagenbewoners er naar toe zouden komen. In 1940 tijdens de Duitse bezetting was het kamp aan de Lozerlaan geheel verlaten. Na de oorlog keerden de woonwagens weer terug naar de Lozerlaan. Het bleef er tot 1959

Het woonwagenkamp aan de Leyweg in 1963

In 1960 is een tijdelijke centrum aangelegd aan de Viaductweg vlakbij het Hollands Spoor voor zestig standplaatsen en ook een centrum aan de Leyweg voor 45 en later uitgebreid tot 72 plaatsen en weer later verkleind tot 55. In 1976 kwam het centrum aan de Escamplaan voor 40 plaatsen. Jarenlang heeft de gemeente de toestand op het centrum aan de Viaductweg laten versloffen en dank zij acties van de bewoners zijn de hoognodige verbeteringen aan gebracht. In 1977 werd besloten, dat het centrum aan de Viaductweg mocht blijven. Ondanks het feit dat door de aanwas steeds meer standplaatsen nodig waren, heeft de gemeente geen nieuwe standplaatsen aangelegd.

In het Woonwagennieuws van maart 1986 lezen we dat wethouder Van Otterloo door de raadscommissie gedwongen is tot een gesprek met de woonwagenbewoners. De commissie vond dat zij door de Wethouder te weinig was geïnformeerd over een op handen zijnde versleping van een aantal woonwagenbewoners uit Den Haag naar een nieuw centrum in Zoetermeer. In Den Haag stonden in 1986 224 woonwagens. De gemeente vond dit veel te veel. De overtallige moesten maar naar elders in de regio verhuizen. De wethouder vond dat overleg met de woonwagenbewoners bij voorbaat als zinloos. Er moesten maar 45 wagens vertrekken. De gemeente bracht in 1986 een nota uit: "Gelijke behandeling van woonwagenbewoners en andere burgers" ("normalisatie"). Dit was pas mogelijk als de omstandigheden in de centra verbeterd zou zijn. Daarna zou een beter handhavings - en incassobeleid mogelijk zijn. In 1989 heeft de gemeente Den Haag plannen gemaakt om negentig standplaatsen in te richten verdeeld over zes kampjes. Deze nieuwe centra moesten over twee jaar klaar zijn. Uiteindelijk moeten er in Den Haag en omgeving 150 standplaatsen bijkomen. In 1987 was er ook al een plan geweest maar dit plan is nooit uitgevoerd. In 1990 bleek dat er 240 ipv 155 wagens zijn. Jos Meloen heeft een boek geschreven, waarin hij is nagegaan hoe de gemeenteambtenaren en diensten de woonwagenbewoners behandelden. Zijn conclusies zijn niet mals:

"De situatie op de drie Haagse kampen zijn al jarenlang onhoudbaar, de voorzieningen zijn slecht en de kampen zijn overvol. De gemeente Den Haag heeft de woonwagenbewoners letterlijk en figuurlijk in de kou laten staan. De gemeenteambtenaren hebben flinke vooroordelen tegen de woonwagenbewoners. Maar ook dat als de ambtenaren wel iets willen regelen voor de reizigers die dat niet durven omdat zoveel burgers negatief denken over de woonwagenkampen".

In 1992 zegt staatsecretaris Heerma, dat de centra aan de Escamplaan mogen blijven. Maar de overbezitters moeten naar kleine centra binnen en buiten de stad. De gemeente Den Haag ziet de plannen van Heerma niet zo zitten. De gemeente wil het in slechte staat verkerende centrum aan de Viaductweg renoveren. Wanneer de Viaductweg is opgeknapt komt het centrum aan de Escamplaan aan de beurt. Op de Leyweg mogen volgens Heerma 40 vakken blijven bestaan. In december 1992 hebben de bewoners van de Viaductweg aan de gemeente laten weten, dat zij niet

van plan waren te verhuizen naar de Guntersteinweg. Het centrum is bedoeld om een begin van de ontruiming van de Viaductweg van 90 wagens mogelijk te maken. De bouw van het centrum is toen gestaakt. De gemeente heeft zonder met de woonwagengebwoners te overleggen prefab bergingen aan geschaft. Die kwamen op geen enkele manier tegemoet aan de wensen van de woonwagengebwoners. Geen inspraak, geen overleg. Dus hebben de bewoners het overleg met de gemeente gestaakt. Zij eisten twee grote centra van 40 plaatsen. Een op de Viaductweg en de andere op een andere plaats. In 1993 is een commissie van wijze mensen onder voorzitterschap van de heer Zeevalking ingesteld om uit de impasse te komen. Alle betrokken personen en instanties werden door de Commissie gehoord. De commissie is alleen aan één wens van de bewoners tegemoet gekomen: het centrum aan de Viaductweg mocht blijven bestaan maar slechts met 35 plaatsen. De bewoners eisen, als reactie op het rapport, een centrum te krijgen aan de Lozerlaan en willen inspraak bij de inrichting van nieuwe centra. De gemeente lijkt niet bereid om op deze wensen in te gaan. Eind 1993 werd definitief besloten tot aanleg van vier kleine woonwagencentra Guntersteinweg (15 standplaatsen) , Lozerlaan/Erasmusweg (13 standplaatsen), Schapenatjesduin (18) standplaatsen) en Energiestraat (15 standplaatsen). Begin 1995 staan op de Viaductweg 50 wagens maar dit moet worden teruggebracht tot 35. Aan de Leyweg staan rond 90 wagen, maar het centrum moet worden verkleind tot 40 wagens. Aan de Escamplaan staan nog rond 70 wagens ook dit aantal moet worden terug gebracht tot 40. De gemeente Den Haag heeft geen knelpuntenanalyse in 1995 ingediend bij staatssecretaris Tommel; want er zijn immers indertijd afspraken over de drie grote centra gemaakt met de staatssecretaris Heerma: verkleining van de centra tot 40 wagens. In 1996 is het centrum aan de Viaductweg teruggebracht tot 35 vakken. Een deel van de bewoners van de Viaductweg heeft genoeg genomen met 15 vakken aan de Guntersteinweg.

Eind 1996 deelt de gemeente Den Haag aan de redactie van het Woonwagennieuws mede, dat onderhandelingen over het centrum aan de Leyweg in 1997 beginnen. Van onderhandelingen met de bewoners is blijkbaar niet veel terecht gekomen, want deze krijgen op die bewuste zaterdagochtend 12 april 1997 een brief in de bus waarin hun wordt medegedeeld dat de gemeente heeft besloten om het centrum aan de Leyweg maar helemaal op te heffen. Dit alles staat uitvoerig te lezen in een nota getiteld "Wonen op wielen in beweging". Deze nota zal woensdag 28 mei 1997 in de vergadering van de raadscommissie Volkshuisvesting worden besproken. Ook zal behandeld worden het voorstel van B en W gedateerd 13 mei 1997. Uit de nota en het raadsvoorstel geven wé enkele passages weer om daarmee te laten zien hoe de gemeente over de woonwagengebwoners denkt.

"Indien, conform het bijgaande voorstel, besloten wordt tot het opheffen van het centrum Leyweg is er een vervangende locatie voorbanden op het terrein Noordweg 88" (...). In dat geval zal het terrein aan de Leyweg worden bebouwd met woningen". Onder het hoofdstuk Inspraak van het wetsvoorstel lezen we: "Vanaf half april 1997 heeft er inspraak plaatsgevonden ten aanzien van het gestelde in dit raadsvoorstel voor zowel de bewoners van het huidige centrum aan de Leyweg als voor de omwonenden van de nieuwe lokatie aan de Noordweg 88".(...) "Van het aanbod voor overleg tussen de portefeuillehouder en een delegatie van de bewoners van het bestaande woonwagencentrum aan de Leyweg is geen gebruik gemaakt".

De opstellers van het rapport hebben wel een zeer eigenaardige opvatting over het begrip inspraak. Eerst een brief op 12 april 1997 aan de bewoners van het centrum aan de Leyweg te sturen met de mededeling, dat de gemeente Den Haag heeft besloten het centrum op te heffen, om vervolgens een paar dagen later de bewoners uit te nodigen voor het geven van inspraak. Ja, of ze lelies of rozen op hun graf willen hebben.

Wat betreft het centrum aan de Escamplaan : "Het raadsvoorstel voor het laatste grote regionale woonwagencentrum, aan de Escamplaan, zal u nog dit jaar worden voorgelegd" .

In het rapport staat ook iets over vrouwen:

"Projecten zullen worden ontwikkeld waarin in het bijzonder aandacht wordt besteed aan de volgende aspecten: -

- het vergroten van de cognitieve en sociale vaardigheden door bijscholing
- het versterken van het zelfoplossend vermogen, bijvoorbeeld het zelf kunnen invullen van formulieren
- extra ondersteuning bij de opvoeding van hun kinderen waardoor de vrouwen beter in staat zijn kinderen te helpen, bijvoorbeeld bij hun huiswerk".

Op pagina 11 van de nota lezen we: "Er zijn in Den Haag nog 13 standplaatsen buiten de centra, de zgn. artikel 10 standplaatsen. Na intrekking van de woonwagenwet wordt geen toestemming meer verleend voor permanente vestiging buiten de woonwagencentra". In het rapport is ook rekening gehouden met de intrekking van de woonwagenwet het wegsleepartikel komt dan te vervallen. De gemeente zal hierin voorzien door een wegsleepartikel in de Algemene Politie Verordening op te nemen. Wethouder Noordanus wil het uiterste middel van wegslepen van woonwagens nooit uit handen geven. De beraming van de kosten, die dit sleepgeweld met zich mee zal brengen zijn niet nader in de nota aangegeven. Aangezien de bewoners van de centra Leyweg en Escamplaan alleen bereid zijn om te verhuizen op basis van vrijwilligheid, zal de geestelijke als materiele schade bijzonder hoog zijn, als wethouder Noordanus zijn zin krijgt en de nota "Wonen op wielen in beweging" door de Gemeenteraad van Den Haag wordt aangenomen.

NIEUWSBRIEF VLIEGENDE EGEL Jaargang 2, nummer 9, maandag 21 april 1997

"Alles wat beweegt, daar is men bang voor"

ERINACEUS HAGEANUS VOLATICUS (De Haagse Vliegende Egel)

BEWONERS VAN HET WOONWAGENKAMP LEYWEG IN DEN HAAG ONTVANGEN OP ZATERDAG 12 APRIL 1997 DE JOBSTIJDING DAT ZIJ WORDEN GEDEPORTEERD NAAR ANDERE OORDEN.

De bewoners van het woonwagenkamp Leyweg Den Haag, ontvangen op zaterdag 12 april 1997 een brief van de Gemeente Den Haag van 11 april 1997, waarin op pagina 2 staat: "De Gemeente heeft besloten het centrum aan de Leyweg z'n geheel op te heffen. Als alle woonwagens verhuisd zijn, worden op deze plek woningen gebouwd". Om uiting te geven aan hun woede hebben de bewoners bomen over de openbare weg gelegd. Ze hingen spandoeken op met teksten als: "Wij willen geen kleine kampjes". Er is totaal geen overleg met de bewoners gevoerd. De actievoerder Sani Kames: "We gaan echt niet weg. Je geeft gewone burgers toch ook niet op zaterdag een brief waarin staat dat ze huis moeten verlaten". Dinsdag 15 april 1997 wordt een vergadering van de bewoners belegd in het clubgebouw, waar 112 bewoners aanwezig zijn. Er wordt besloten een vereniging op richten met de naam: Vereniging Leyweg bewoners. Er wordt een bestuur van 8 mensen gekozen en een "burger" als adviseur aangetrokken. Deze wordt door vergadering gemachtigd om aan de Gemeente Den Haag en de Provincie Zuid-Holland de onvoorwaardelijke eis van de bewoners Leyweg mede te delen: "dat geen overleg van de bewoners van het woonwagenkamp Leyweg met de Gemeente Den Haag zal plaatsvinden tot het moment dat de bewoners de schriftelijke garantie van de Gemeente Den Haag en de provincie Zuid-Holland ontvangen, waarin wordt gesteld dat verplaatsing van woonwagens uitsluitend zal plaatsvinden op

basis van vrijwilligheid". Alle 112 aanwezige leden verklaren zich akkoord om op het kamp te blijven staan tot bovenstaande eis is ingewilligd. Eveneens wordt besloten dat de adviseur tot dat moment het enige aanspreekpunt is voor de overheid. De adviseur heeft op 16 april 1997 in een schrijven aan het college van Burgemeester en Wethouders van de Gemeente Den Haag op de hoogte gebracht van de besluiten, die de vergadering van de Vereniging Leywegbewoners op 15 april hebben genomen, met als bijlage het oprichtingsdocument van de vereniging. Afschriften van deze brief zijn verstuurd aan de Commissaris van de Koningin van de Provincie Zuid-Holland, Mw J.L.M. Leemhuis-Stout, aan de leden van de Provinciale Staten van Zuid-Holland en aan de leden van de Raad van de Gemeente Den Haag.

PLANNEN VAN DE GEMEENTE DEN HAAG OM DE 212 MENSEN VAN HET WOONWAGENKAMP LEYWEG EN 181 BEWONERS VAN HET WOONWAGENKAMP ESCAMPLAAN TE DEPORTEREN.

Op onze redactie ontvangen wij donderdag 17 april jl, een nota " Wonen op wielen in beweging" gemaakt door de Gemeente Den Haag. Met een begeleidende brief gericht aan allerlei instanties (woonwagengedwongen uitgenodigd). Uit de brief blijkt dat de Gemeente nog niets heeft besloten, zoals in de brief aan de bewoners van 11 april 1997 is beweerd. We citeren een zin die van het grootste belang is voor de bewoners van het kamp Leyweg: "In de nota staat de visie van het college van Burgemeester en Wethouders op het woonwagengedwongen beleid verwoord. De nota wordt in mei behandeld in enkele commissies van de Raad, waarna de Raad over zal gaan tot besluitvorming". Dit scherpe tegenstelling met wat er staat in de brief van 11 april 1997 van B en W aan de bewoners van het woonwagengedwongen kamp Leyweg. Hierin wordt gesuggereerd dat alles al besloten is. Dit nu is een grove vorm van misleiding door de Burgemeester en Wethouders van de Gemeente Den Haag. We zullen nagaan wat er voor juridische mogelijkheden zijn van deze vorm van onbehoorlijk bestuur aan te klagen. Immers zij zijn de uitvoerende macht en het is nog altijd zo dat de Raad, de wetgevende Macht, de beslissing neemt of het woonwagengedwongen kamp weggaat of niet! Het is dus nog niet te laat. Elders in deze Nieuwsbrief gaan we nog even iets dieper in op deze materie van de scheiding der machten. Nu enkele punten uit de nota die direct van belang zijn voor de bewoners van het kamp Leyweg en Escamplaan."Er wordt een overlegstructuur (stuurgroep woonwagengedwongen beleid) opgezet. Deze treedt in werking na vastlegging van deze beleidsnota" (Red. dus op het moment dat voor de bewoners het mes van de guillotine al is gevallen). In deze stuurgroep hebben zitting: Directeuren van de diensten stedelijke ontwikkeling, Stadsbeheer, Sociale Zaken en Werkgelegenheidsprojecten, Onderwijs, Cultuur en Welzijn en Gemeentelijke belastingen, de Hoofdcommissaris van politie en de Officier van Justitie. (Red. vooral dat de laatste twee ambtenaren zitting hebben in deze stuurgroep zegt veel over de te verwachten problemen met de ontruiming). Onder het hoofdstuk handhaving openbare orde, rechtsorde en veiligheid komen we nog een kenmerkende zin tegen: "Voor de toepassing van bestuursdwang met hulp van politie en grootschalig politieoptreden moet toestemming worden verleend door het bevoegd gezag". Afgewogen wordt of de gevolgde procedure zorgvuldig is geweest en de vraag gesteld of het gestelde doel niet op een andere wijze kan worden bereikt. Bij toepassing van geweld wordt terughoudendheid betracht en rekening gehouden met het gestelde doel. De kosten, die gemoeid zijn met de deconcentratie (Red. lees deportatie) van het woonwagengedwongen centrum Leyweg bedragen 21 miljoen gulden". " Het hoofdstuk 8 actieplan laat aan duidelijkheid, wat betreft de bedoeling van B en W niets te wensen over. "Het wegsleepartikel moet worden opgenomen, in de Algemene Politie Verordening". Hier wordt weer de bekende fout gemaakt en worden de uitvoerende macht (politie) en de wetgevende macht (de gemeenteraad) verwisseld. Het is de gemeenteraad (wetgevende macht) die de Algemene Plaatselijke Verordeningen (afgekort APV) vaststelt en niet de politie (uitvoerende macht). We zien uit deze zin dat de gemeente rekening heeft gehouden met het feit dat de woonwagengedwongen wet wordt afgeschaft. Het meest dramatische van de hele nota is aan het eind met een simpele zin weergegeven, onder punt IV, 4.2.: Vervanging regionale centra Leyweg en Escamplaan

ENERGIE EN WATER SCHULDEN WORDEN KWIJTGESCHOLDEN.

In de nota "Wonen op wielen in beweging" wordt vermeld dat een betalingsachterstand in gebruikte en betaalde energie per jaar voor de Leyweg ca f 165.000 en voor de Escamplaan ca. f 218.000 bedraagt. De betalingsachterstand voor water is inmiddels opgelopen tot in totaal f 587.500. "Door de leveranciers van energie en water Eneco, resp DZH is voor deze oude centra nooit een consequent incassobeleid gevoerd". Het is wel heel toevallig deze kwestie van achterstand in een adem te noemen met de acties van de bewoners van het kamp Leyweg tegen de overval van de gemeente Den Haag om ze op een Zaterdagochtend per brief, zonder overleg vooraf, mede te delen, dat zij worden gedeporteerd. Nu opeens doet de pers alle moeite de woonwagenbewoners in een kwaad daglicht te stellen, terwijl ze verzuimen aandacht te besteden aan de grofste vorm van onrecht die 393 mensen van de kampen Leyweg en Escamplaan wordt aangedaan. Toni, een jongentje van 7 jaar, zei tegen de redacteur van de Vliegende Egel: "Moeten we hier weg. Maar ik ga hier niet weg". We citeren enkele persberichten. Algemeen Dagblad 18 april 1997: "In een notitie van de gemeente wordt nu opnieuw overwogen de woonwagenbewoners met harde hand tot betaling te dwingen". Maar tot onze verbazing lezen we een dag later in de Telegraaf: "Den Haag verscheurt rekeningen uit angst. Woonwagenbewoners krijgen gratis energie". Aan het eind van het artikel : " In verband met de verhuizing (lees deportatie), zijn deze week diverse leden van Provinciale staten als de Haagse gemeenteraad via de telefoon door tegenstanders van de verhuizing gebeld". Het zal toch niet waar zijn dat door een paar telefoontjes aan enkele leden van de wetgevende lacht zo maar 1 miljoen uit de hoge hoed kan worden getoverd. " Wij, van de redactie zijn na veel speurwerk te hebben gedaan, vermoeden dat we weten waar het geld vandaan is gekomen. Dit geld is waarschijnlijk afkomstig van het zwijggeld van 1 miljoen, die de bankier van de ABNAMro (De Bank) Louis De Bièvre in 1992 aan het Openbaar Ministerie heeft betaald. Hij heeft daarmee getracht te voorkomen dat zijn vrouw niet zou worden vervolgd voor het schuldig maken van voorkennis op de effectenbeurs. Maar Justitie heeft wel met hem afgesproken, dat hij het strafbare feit zou opbiechten bij de bank. De Bièvre heeft dit echter niet gedaan, pas nadat de pers er achter was gekomen, heeft hij het aan de voorzitter van de Raad van Bestuur van de ABNAMro verteld. Hij had gehoopt, dat het geheim zou blijven tot zijn pensionering over een half jaar. Nu is alles na jaren toch in de openbaarheid gekomen, heeft de De Bièvre zijn ontslag genomen en speelt samen met zijn vrouw een ander spelletje: een partijtje golf op de meest luxueuze baan van Spanje. Waarschijnlijk voelt het Openbaar Ministerie zich niet zo lekker meer met dit zwijggeld en heeft dit aan een goed doel geschonken: het voldoen van achterstallige gelden van energie en water van mensen die behoren tot de meest gediscrimineerde groep Nederlanders: de bewoners van de kampen Leyweg en Escamplaan in Den Haag. Zo is de cirkel weer rond en komt het terug bij de mensen waar het is weggehaald.

DE VLIEGENDE EGELS STRIJKEN NEER IN HET OOIEVAARSDORP.

De inwoners van Den Haag worden door de Vliegende Egel opgeroepen om Tweede Kamerleden (150), Provinciale Statenleden van Zuid-Holland (83) en Raadsleden van de gemeente Den Haag (45) te vragen hoe zij denken over : 1. het gedwongen verplaatsen van woonwagengens, - 2. de afschaffing van de woonwagenwet. Wij hebben voor deze bewoners van Den Haag het gemakkelijk gemaakt door 3 lijsten samen te stellen, waarin alle genoemde leden van de wetgevende macht met naam, adres en telefoonnummers worden vermeld. (Wij hebben voor de samenstelling van deze lijsten de gegevens ontvangen van respectievelijk de Tweede Kamer, de Provincie Zuid- Holland en de Gemeente Den Haag. Hierbij willen wij onze dank uitspreken voor de snelle wijze waarop deze gegevens aan ons zijn doorgefaxt.

DRIE MACHTENSTELSEL (TRIAS POLITICA)

Het staatsgezag wordt door drie machten uitgeoefend. WETGEVENDE MACHT (het maken van wetten) UITVOERENDE MACHT (het toepassen van de wetten) RECHTERLIJKE

MACHT (nagaan of de wetten wel goed worden toegepast. Het is voor het voeren van acties zeer belangrijk om zich deze scheiding van de machten goed te realiseren. Vechten tegen politie, ambtenaren (UITVOERENDE MACHT) is zinloos want zij moeten alleen zorgen voor het uitvoeren van de wetten. Het resultaat van zo'n actie is dat men dan meestal bij het adres terecht komt van de derde macht: DE RECHTERLIJKE MACHT, met alle consequenties van dien. Nee, waar men zich tegen moet richten, als men vindt dat iets onrechtvaardig is, tegen de leden van de WETGEVENDE MACHT wil men actie voeren tegen het afschaffen van de woonwagewet, dan moet men zich richten tot de leden van de Tweede Kamer. Zij hebben de bevoegdheid om een wet te maken of te breken. Wil men actie voeren tegen het gedwongen verplaatsen van woonwagens, dan moet men zich richten tot de leden van de Provinciale Staten en de leden van de Gemeenteraden. Door deze wetgevers onder druk te zetten, kan men er voor zorgen dat wetten gewijzigd worden. Daarop moet je deze mensen persoonlijk benaderen, in de privé-sfeer waar ze niet meer beschermd worden door de leden van de uitvoerende macht (ambtenaren, politie etc). In deze sfeer moet je laten zien, horen en voelen hoe de woonwagewagewoner in de laatste honderd jaar is vervolgd, bedreigd tot op de dag van vandaag. Een treffend voorbeeld hiervan is wethouder Flink van de gemeente Hilversum die telefonisch werd gevraagd waarom hij de families van het woonwagenkamp de Egelshoek in Hilversum uit elkaar wilde rukken met behulp van de ME. Hij liet de pers weten: "laat mijn familie erbuiten:" Nu dat is precies wat de woonwagewoners graag zouden willen zien, dat de overheid de woonwagewoners er buiten zouden willen laten. Ze verzuchten keer op keer " Laat ons toch met rust, we voelen ons net zo opgejaagd als bepaalde minderheidsgroepen in de Tweede Wereldoorlog". Laat de leden van de wetgevende macht eens voelen wat het is om in de privé-sfeer te worden blootgesteld aan geestelijke pressie. Door de jarenlange onderdrukking hebben de woonwagewoners eelt op hun ziel gekregen. Maar de overheidsbestuurders, die nu door inwoners van Nederland naar hun persoonlijke mening over zaken, die de woonwagewoners diep in hun hart treffen, worden gevraagd, voelen zich meteen al bedreigd. Zij zijn dit soort van benadering niet gewend. Zij en hun voorgangers zijn het toch geweest die wetten hebben (zoals artikel 61 van de woonwagewet, het sleepartikel) gemaakt, die het anno 1997 mogelijk maakt om woonwagens tegen de zin van de bewoners en zonder de mogelijkheid om in beroep te gaan, met behulp van de ME weg te slepen. De wetgevende macht heeft er in 1968 voor gezorgd, dat woonwagewoners in grote verzamelkampen bijeengegroeid werden. Zo kondigden zij een trekverbod af, zodat de woonwagewoners (reizigers) hun beroepen niet meer konden uitoefenen en werden gedwongen om van een uitkering te leven. Dit alles heeft er toe geleid dat de woonwagewoners tot de meest gediscrimineerde bevolkingsgroep van Nederland behoort. Nederlanders, die naar een asiel moeten zoeken!

RAADSLEDEN VAN DEN HAAG EN STATEN LEDEN VAN DE PROVINCIE ZUID-HOLLAND ZIJN TELEFONISCH BENADERD OM VAN HUN TE HOREN HOE ZIJ DENKEN OVER GEDWONGEN VERPLAATSING VAN WOONWAGENS

In de pers wordt melding gemaakt van telefonische bedreigingen van raadsleden en statenleden. Wij kunnen dit niet ontkennen of bevestigen, omdat ze geen bewijzen hebben, het kunnen net zo goed boze burgers zijn, want de lijsten met de namen, adressen en telefoonnummers van de Raadsleden en Statenleden, alsmede Tweede Kamer leden zijn op grote schaal in het land verspreid. Er is een aangifte gedaan bij Justitie. Soortgelijke aangiften zijn ook gedaan in Leiden waar mensen raadsleden hebben bedreigd, de reactie van Justitie was : "als de aangever niet bewijzen komt, kunnen we er niets aan doen". We hebben aanwijzingen dat sommige ambtenaren in hun vuistje lachen. Nu krijgen jullie ook eens te zien van wat wij alle dagen meemaken. Koekje van eigen deeg. Heel wat ambtenaren zijn niet bepaald gelukkig wat er allemaal in de Gemeenteraden, Provinciale staten en Tweede Kamer wordt bekooktoofd. Denk alleen maar aan de ouderenzorg of de IRT affaire en wat te denken van alle gouden handdrukken voor falende ambtenaren. Wel hebben we van de bewoners van het kamp Leyweg aantekeningen gekregen van

verschillende reacties, ook bandopnamen van een aantal gesprekken. Hier geven we deze reacties ongewijzigd weer:

19 RAADSLEDEN VAN DEN HAAG

Mw. Mr J.E. Biesheuvel-Vermeyden (CDA): geen commentaar; drs J. De Booi (VVD) is papieren aan het bestuderen, of we volgende week terugbellen; Mr T.L. Brill (VVD): tegen gedwongen verhuizing. Het is maar een plan, beschouwd ons als mensen, is het eens met vrijwillige basis; wethouder mw drs L.E.J. Engering-Aarts: wil liever geen gesprek, is voor het verslepen van wagen. Bij de vraag of ze weet wat mensenrechten zijn zegt ze: "dat weet ik heel goed", maar wat zijn wij woonwagenbewoners dan? dan hangt zij op; Mr A.W. Kamp (VVD): hangt direct op; C.F. Kwant (Groen Links): voor kleine kampen, is voor het wegslepen van woonwagens. Weet niet wat mensenrechten zijn, vindt dat het staatsbeleid uitgevoerd moet worden; drs. R.J van Lente (D66) is absoluut tegen gedwongen verhuizing, wilde meewerken en gaf tel.nr van Han Polman(D66); Mw C.J .K. van Nimwegen - van Wieringen (PvdA) wenst niet aan de telefoon te komen; Mr A.P. Peereboom Voller (VVD): tegen gedwongen verhuizing; je moet niet zeulen met mensen vindt hij, wil dit zeker opnemen in de vergadering, voelt dat hij en zijn partij gedwongen voor het rijksbeleid beslissingen moeten nemen: " maar dat moeten wij vaak met dit beleid"; Mr J .E. van Putten (PvdA): Soms moet dit ook bij burgers. Zou het zelf niet leuk vinden gedwongen te verplaatsen; N.J. Roozenburg (Groen Links) vindt deze actie van ons perfect. Hij zegt dat wij door moeten gaan met deze actie en moeten blijven bellen naar de raadsleden, wij leven in een democratisch land, ga door". Vindt dit geen telefonische terreur. Heeft hier alle waardering voor en vindt de gesprekken netjes. Geeft telefoon nummer van Chris Kwant; Ir H.J.J. Santbergen (CDA) tegen gedwongen verplaatsing, ieder mens heeft rechten; Echtgenote: van de heer J.Stoops (CD): blijven zitten waar we zitten, staan achter ons, blijf een met z'n allen, alleen zo red je het. Vindt dit beleid verschrikkelijk. Wethouder Mr.drs G.A.A.Verkerk (VVD) 1e keer 15 april:voor verplaatsing 2e keer 16 april: geen commentaar; Mw H.W.Pieters (D66) vindt dit een raar beleid, om zoiets zonder overleg op het dak van woonwagenbewoners te gooien, zo verplaatsen is onzin,wil dit bespreken in de raad; T. Tuizinga (VVD) vindt dit een simpele vraag, vindt deze aanpak niet juist, deze fout moet gecorrigeerd worden; echtgenoot van Mw Mr W. Taal-van der Hoek (CDA) wil zijn vrouw niet aan de telefoon roepen; M.A. Niemeier (SGP/GPV/RPF) vindt dit een overvalsactie op de woonwagenbewoners,moet worden gepraat in de raad, voor verplaatsing op vrijwillige basis. Niet in de vergadering geweest, dat er woningen komen, wel iets over gehoord.

positief negatief

VVD	3	3	
PvdA	-	3	
CDA	1	2	
D66	3		
SGP/GPV/RPF	1		
Groen Links	1	1	
CD	1		
	-----	---	
	10	9	
	positief	negatief	
wethouders	-	3	
Pvda 1 VVD 2			
(wethouders zijn tevens raadslid)			'...../

DE ANTWOORDEN VAN 23 LEDEN VAN DE PROVINCIALE STATEN VAN ZUID-HOLLAND EN 9 TWEEDE KAMERLEDEN OP DE VRAAG WAT ZE VINDEN VAN EEN GEDWONGEN VERHUIZING

M.W.Ch.Udo (VVD): tegen gedwongen verplaatsing, onzin van politie, geeft gelijk dat we op vrijwillige basis willen, absoluut tegen gedwongen verplaatsing, kleine kampjes onzin!; Mw M.de Vries (GroenLinks/de groenen) 1e keer: voor het verslepen van de wagens, 2e keer: kwaad geen commentaar; 3e keer: telefoon wordt niet meer opgenomen, 4e keer: er moet fatsoenlijk met jullie worden om worden gegaan en niet zo! Mw mr.F. Vergeer (SP): blijven staan mag, is tegen gedwongen verplaatsing; F. Poppe (PvdA) voor gedwongen verplaatsing, tegen minderheidsgroeperingen, families uit elkaar trekken om op zo'n manier de mensen in onze samenleving te integreren, 2e keer geen commentaar; mw M.C. Groenewegen (VVD) vindt het ingrijpend, onfatsoenlijk en onbehoorlijk, zo ga je niet met mensen om, verwijst ons naar mw Gosschalk-Davidson tevens advocate, vindt zonder overleg niet kloppen, wil het beraden; mw E. Smit (PvdA) niet thuis, man wel de heer Kalis (gemeente raadslid van Puttershoek), is het niet eens met dit beleid. Wil zijn vrouw overtuigen er maandag over te praten; H.J. Velthoen (VVD) tegen gedwongen verplaatsing; Drs M.H. Kleinsma (D66) tegen gedwongen verplaatsing; S.J. Veerman (CDA): Het moet weer in het beleid gegooid worden, is tegen gedwongen verplaatsing en voor grotere centra; H.van Woerden absoluut tegen gedwongen verplaatsen, al onze leden van D66 zijn daar tegen; K. Nolten (VVD) tevens lid van Gedeputeerde Staten denkt dat wij wonen op een kamp met slecht sanitair, modder poelen, geen afwatering, uitgenodigd om te komen kijken, had geen interesse; H. van der Goot (VVD) tevens lid van Gedeputeerde staten, boos, maar tegen gedwongen verplaatsing. Moet Den Haag maar oplossen (Tegen een bewoner van Trekvaartplein Leiden was hij erg boos en gooide de haak erop); mw C.W.F.H. Roemers-de Jong vindt dit achterhaald, aantal plaatsen terug, overtoellig verdelen; S.W.J.G.Schelberg (VVD) voor grote kampen, laat die mensen, probeer ze niet gelukkiger te maken dat ze zelf willen, goed gesprek, gaat zich er in verdiepen; Th.Woudenberg (VVD) voor wegslepen, gooit telefoon neer; R.E.Waterman (VVD) hecht zich aan de mening van de woonwagenbewoners, tegen gedwongen verhuizing; A. de Jong (PvdA) wenst geen vragen te beantwoorden, geen commentaar; J.H.W. Stemerding (AOV-OuderenUnie) 1e keer geen commentaar 2e keer vindt ons lastig en hangt op, 3e keer antwoord apparaat; mw C.A. Huigen -van Boven tegen gedwongen verhuizing en niet zo'n staatsbeleid, goed overleg met bewoners en niet zo vasthouden aan getallen; O. Sierksma (RPF en GPV) vindt eerst goed overleg belangrijk en is tegen gedwongen verplaatsing; J.A. van Staalduinen (CDA) gaat daar zeker vragen over stellen, zo iets zo maar gebeurd zonder overleg met de bewoners. wil er werk van maken. E.Veenstra (VVD) geen commentaar; mw H.C. Verbeek (AOV) gedwongen verplaatsing is niet goed; A Smits (AOV-OuderenUnie, 55+) 1e keer hangt op, 2e keer hangt op, 3e keer antwoord apparaat; W. Waterreus (CDA) vindt deze actie goed, vooral zo doorgaan met deze actie, vindt dit netjes en correct.

9 LEDEN VAN DE TWEEDE KAMER:

Tegen gedwongen verplaatsing: Mw drs S.Th Bijleveld-Schouten (CDA); J.D.Blauw (VVD); drs B. van den Bos (D66); drs C.Brethler; mw H.J.A. van der Hoeven (CDA); drs A.J.Apostolou (PvdA); drs H Beinema (CDA); mr dr J.T. van den Berg (SGP), mr P.J.Biesheuvel (CDA) neemt nog geen beslissing.

Voor gedwongen verplaatsing: Mw E.G.Alking -van Wageningen (groep Niipels)

Tot zover de gegevens van de bewoners van het kamp Leyweg, die we letterlijk hebben weergegeven. Ons commentaar hierop is dat in totaal 51 leden van de wetgevende macht zijn gebeld, waarvan 31 positief en 20 negatief. Wel willen we hier een kanttekening bij plaatsen. Opmerkelijk is dat wethouders, die behalve een wetgevende stem een uitvoerende taak hebben in het college B en W negatief zijn. Net zoals bij de Provincie waar de leden van de Gedeputeerde staten (te vergelijken met B en W) zij hebben ook twee petten op. In de Tweede Kamer is de

scheiding der machten wel duidelijk. De leden van de regering (uitvoerende macht) zijn geen lid van de Tweede Kamer en mogen dus niet meestemmen. Staten leden en vooral Tweede Kamer leden zijn niet direct bij de problematiek betrokken en kunnen makkelijk zich uitspreken voor verplaatsen van woonwagens op basis van vrijwilligheid. De cijfers zijn daardoor sterk vertekend. We zullen zien hoe in de loop der tijd de meningen zullen veranderen, vooral als ze veel informatie van ons verkrijgen over wat er in de laatste honderd jaar met de woonwagenbewoners is gebeurd en nog gebeurd, en dat er beter aan doen om hun eigen belang veilig te stellen. Zo is het vergaan met de 200 raadsleden van de Gooise regio, die eerst van plan waren om als het niet goedschiks zou gaan dan maar behulp van de ME het woonwagencentrum. De Egelshoek in Hilversum te liquideren. Na een hete strijd hebben de 200 Raadsleden van 11 gemeenten in de Gooi- en Vechtstreek eieren voor hun geld gekozen en hebben voldaan aan de eis van de bewoners van het kamp dat woonwagens uitsluitend op basis van vrijwilligheid worden verplaatst. Behalve telefonisch contact op te nemen met leden van de uitvoerende macht, zijn vrijdagavond 18 april een 20 tal raads- en statenleden in Den Haag persoonlijk aan hun huis door woonwagenbewoners van de Leyweg een boekje overhandigd met hartverscheurende teksten over de vervolging van zigeuners en woonwagenbewoners in Den Haag door de eeuwen heen.

VERENIGING ESCAMPLAANBEWONERS OPGERICHT

In de nota "Wonen op wielen in beweging", staat dat het kamp Escamplaan wordt teruggebracht tot 35 standplaatsen, zodat vele families uit elkaar gerukt worden.

Momenteel zijn er rond 70 standplaatsen. De bewoners zijn hiervan zo geschrokken, dat zij op vrijdagavond 18 april 1997 zijn overgegaan tot het oprichten van een Vereniging Escamplaan bewoners (afgekort VE). Zij hebben een adviseur aangetrokken, die namens de bewoners als enige aanspreekpunt voor de overheid zal optreden tot het moment dat de eis: verplaatsen van woonwagens op basis van vrijwilligheid is ingewilligd. 77 bewoners hebben, als gevolmachtigde hebben een handtekening gegeven voor deze volmacht aan de adviseur afgegeven. Tevens hebben zich allen bereid verklaard om op het kamp te blijven staan tot aan de eis is voldaan. Het bestuur bestaat uit 8 bewoners.

WIL JE OP HET WOONWAGENKAMP BLYVEN TOT DE GEMEENTE DEN HAAG EN DE PROVINCIE ZUID-HOLLAND ONS DE SCHRIFTELIJKE GARANTIE HEBBEN BEGEVEN, DAT VERPLAATSING VAN WOONWAGENS UITSLUITEND OP BASIS VAN VRIJWILLIGHEID ZAL GESCHIEDEN

NAAM	HANDTEKENING	JA of NEE
W Dewus		JA
P Sterk		X
G K Ras	G K Ras	X
J Schuman		X
G A Ras		X

Deel van de vragenlijst die is voorgelegd aan de bewoners van de Escamplaan op donderdag 18 april 1997

BEWONERS KAMP LEYWEG EN HUN BELANGENBEHARTIGER WORDEN UITGENODIGD DOOR DE WETHOUDER NOORDANUS VOOR EEN GESPREK OP 22 APRIL 1997 IN HET GEMEENTEHUIS VAN DEN HAAG

Zaterdag 19 april 1997 ontvangen de bewoners van het kamp Leyweg van de wethouder Noordanus een brief waarin hij 8 mensen van het kamp (het bestuur van de vereniging Leyweg) en hun belangenbehartiger uitnodigt voor een gesprek op 22 april van 12.00 -13.00 uur in het gemeentehuis. De belangenbehartiger ontvangt een soortgelijke uitnodiging, maar de brief was nu ondertekend door de burgemeester W.J.Deetman en de secretaris. De belangenbehartiger heeft schriftelijk geantwoord, dat hij de invitatie aanneemt moge duidelijk zijn dat de belangenbehartiger aan de wethouder Noordanus op 22 april a.s. zal mededelen - via een geschreven proclamatie dat een gesprek alleen dan zinvol is als aan de eis van de bewoners van de kampen Leyweg en Escamplaan zal worden voldaan. Het heeft totaal geen zin dat de 8 bewoners van het kamp Leyweg bij dit 'gesprek' aanwezig zijn. Zij kunnen hun tijd beter gebruiken, want tijdens dit gesprek kunnen zij alleen kiezen of ze lelies of rozen op hun graf willen hebben.

HAAGSE WOONWAGENBEWONERS GAAN OP 23 APRIL A.S OP WERKBEZOEK BIJ DE GEMEENTERAAD.

23 april aanstaande om 11:10 uur is er een commissievergadering Volkshuisvesting van de Raad van de gemeente Den Haag in het Gemeentehuis. Er worden zaken besproken die niet van direct belang zijn voor de woonwagenbewoners. Toch zullen een groot aantal woonwagenbewoners bij deze openbare vergadering aanwezig zijn om met eigen ogen en oren te zien en te voelen hoe onze democratie functioneert. Hoe de wetgevende macht wetten maakt die een beslissende invloed zijn voor onze samenleving. Dit ter voorbereiding van de commissie vergadering Volkshuisvesting van 26 Mei a.s. Want daar wordt het echt menens, daar wordt de nota " Wonen op wielen in beweging" ter discussie gesteld. Daar kunnen de woonwagenbewoners van Leyweg en Escamplaan gebruik maken van hun burgersprekrecht. Vijf minuten per inspreker en maximaal een half uur in totaal. Tevens is er de mogelijkheid een eventuele reactie door de inspreker in tweede termijn, zodat we de mogelijkheid hebben om in bijna 1 uur te vertellen wat op ons hart en tong ligt. Het spreekt van zelf dat voor zo'n gigantische taak de bewoners eerst een werkbezoek willen afleggen aan dit bolwerk van onze democratie om te weten hoe alles in zijn werk gaat. Het gaat hier niet maar om zo maar iets, het gaat om de bedreiging van het leven van woonwagenbewoners. Immers bij de volgende commissievergadering op 26 mei wordt de nota besproken of de woonwagencentra Leyweg en Escamplaan laten verdwijnen of niet. Het gaat hier om leven of dood, niet meer en niet minder dan dat.

GEDEPUTEERDE STATEN VAN ZUID-HOLLAND HEBBEN TWEE LOCATIES VOOR VESTIGING VAN WOONWAGENCENTRUM AFGEKEURD.

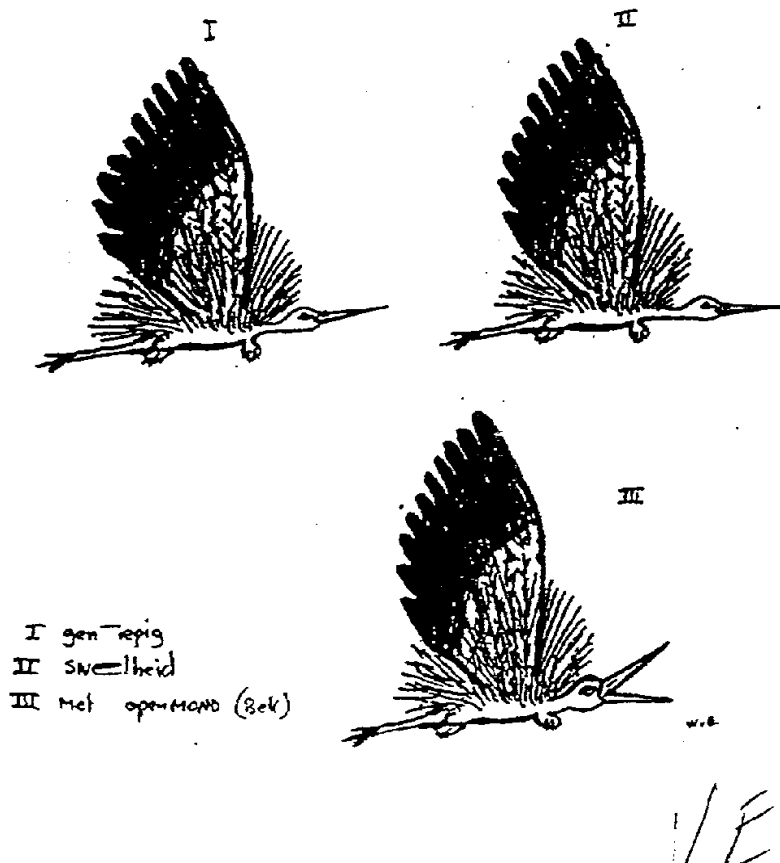
In een brief van wethouder Noordanus van de gemeente Den Haag van 21 februari 1997 aan de Commissie voor Ruimtelijke Orde, stadsvernieuwing en Volkshuisvesting staat geschreven "Gedeputeerde Staten van Zuid-Holland hebben op 28 januari 1997 een uitspraak gedaan over het bestemmingsplan Wateringse veld. Naar aanleiding van de bezwaren die zijn ingediend bij de vaststelling in de gemeenteraad wordt voor twee locaties waar de vestiging van een woonwagencentrum is toegestaan geen goedkeuring gegeven. Dit betekent dat in Wateringse veld de nieuwbouw van woonwagencentra is beperkt tot 80 standplaatsen op de locatie Leyweg en omstreken, Parkbuurt-Oosteinde en Zuideinde. De woonwagennota zal hier op voortborduren. Wat is namelijk gebeurd tijdens een hoorzitting betreffende het bestemmingsplan Wateringse veld. Op 19 december 1996 hebben bewoners van het Wateringse veld hun schriftelijk ingediende bezwaren toegelicht tegen enkele van de in het bestemmingsplan opgenomen locaties waar woonwagens worden toegelaten. Zij vrezen voor overlast en waardedaling van hun onroerend goed. Interessant in dit verband is om te melden dat kortgeleden een wethouder van

de gemeente Weert 15.000 gulden schade vergoeding heeft ontvangen omdat zijn huis in waarde was gedaald vanwege het feit dat zij huis te dicht bijeen woonwagenkamp staat!

IS HET PAS MOGELIJK DAT IN HET JAAR 2009 OP DE GROND VAN HET KAMP LEYWEG KAN WORDEN GEBOUWD?

Uit een notariële akte van 11 mei 1959 blijkt dat de grond waarop het kamp Leyweg staat door de gemeente is aangekocht van de Rooms-katholieke Parochie van de Heilige Antonius en Lodewijk (Morgenstond) voor de somma van 10.000 gulden en ook een deel grond in erfpacht aan de gemeente is afgegeven voor vijftig jaar. In de bijzondere voorwaarden staat onder artikel 1 (Bestemming). De grond lag niet anders worden gebruikt dan voor het daarop bouwen en hebben van een jeugdrecreatie cum annexis. De vraag is nu: is deze akte nog van kracht of is deze inmiddels gewijzigd? Als deze nog van kracht moge blijken te zijn dan betekent dit met zoveel woorden, dat een deel van de grond pas in het jaar 2009 lag worden gebouwd. We hebben aan de beleidsdirectie Wonen van de dienst stedelijke ontwikkeling t.a.v. de heer A. Roskam - de .schrijver van de nota 'Wonen op wielen in Beweging' schriftelijk gevraagd of hij voor ons zou willen nagaan of deze akte nog van kracht is. We zijn benieuwd. Het was de Heer Roskam die ons vorige week mededeelde dat alles zo goed was gegaan bij de verhuizing van de bewoners het kamp van de Viaductweg, waarom zou dit ook niet op die manier kunnen gebeuren bij de verhuizing van de kampen Leyweg en Escamplaan. Bij nadere informatie is ons gebleken, dat het helemaal niet zo goed gaat als de heer Roskam beweert, maar we zullen dit nader gaan onderzoeken, want anders wordt dit 'succes' gebruikt om Raadsleden te beïnvloeden bij hun besluitvorming, vooral het argument dat kleine kampen een goed alternatief is.

Veel leesplezier toegewenst door de Vliegende Egel

Bijlagen bij de nieuwsbrief nummer 9 van 21 april 1997

Bijlage 1

45 RAADSLEDEN VAN DE GEMEENTE DEN HAAG DIE GAAN BESLISSSEN OF HET WOONWAGENCENTRUM AAN DE LEYWEG ZAL WORDEN GESLOTEN

In de oorspronkelijke aflevering van deze Nieuwsbrief zijn de foto's alsmede de privé-adressen en telefoonnummers van deze 45 raadsleden afgedrukt.

Bijlage 2

Den Haag 15 april 1997

"Tijdens een bijzondere vergadering van de bewoners van het woonwagenkamp Leyweg te Den Haag op dinsdagavond 15 april 1997 hebben de aanwezigen met algemene stemmen aangenomen om een Vereniging op te richten (conform art.26 BW, boek 2, titel 2).

Naam en zetel. De vereniging draagt de naam : "Vereniging Leywegbewoners", bij afkorting aangeduid met VL en is gevestigd te Den Haag

Doel. De Vereniging heeft ten doel om er voor te zorgen, dat 45 raadsleden van de Gemeente Den Haag en 83 leden van de Provinciale staten in een gezamenlijk schrijven aan de Vereniging Leyweg de garantie geven, dat eventuele verplaatsing van woonwagens van de bewoners van het woonwagenkamp Leyweg altijd op basis van vrijwilligheid zal geschieden.

De Vereniging tracht dit doel ondermeer te bereiken door het verstrekken van informatie aan de 45 raadsleden van de gemeente Den Haag en 83 leden van de Provinciale staten van Zuid-Holland. Deze informatie behelst een groot aantal onderwerpen, zoals:

- a. de geschiedenis van woonwagenbewoners van de laatste 100 jaar in Nederland, alsmede de lokale geschiedenis van het eerste kamp in de regio Den Haag
 - b. het beleid dat gevoerd is door de overheid inzake de woonwagenbewoners in Nederland en in het bijzonder in de bovengenoemde gemeente.
 - c. een overzicht van de toekomstige plannen, die de overheid heeft inzake het deconcentratiebeleid van woonwagenkampen en in het bijzonder wat de overheid voor heeft met het woonwagenkamp Leyweg te Den Haag
- het bezoeken van alle commissie- en raadsvergaderingen in Nederland--waar het beleid inzake het woonwagenkamp Leyweg aan de orde komt alle andere middelen die het doel bevorderen
- Leden van de vereniging kunnen uitsluitend zijn al die natuurlijke personen, die woonachtig zijn op het woonwagenkamp Leyweg. Tijdens de vergadering is een bestuur gekozen. Dit bestuur bestaat uit de volgende leden: A. Boon, L.A. Brummer, K. Dewus, J.van Gulik, D. Jordaans, mw G. Kames, S. Kames, mw A. Koenen

Voorts werd door de leden van de Vereniging Leyweg, als gevolmachtigde, een volmacht verleend aan Dr T. de Booij Koningsweg 45, 3743 ET Baarn, geboren 25 augustus 1924, om namens de Vereniging Leyweg bewoners als gemachtigde en belangenbehartiger op te treden tot het moment het doel van de Vereniging verwezenlijkt is .

Bijlage 3

Den Haag 18 april 1997 Tijdens een bijzondere vergadering van de bewoners van het woonwagenkamp Escamplaan te Den Haag op vrijdagavond 18 april 1997 hebben de aanwezigen met algemene stemmen aangenomen om een vereniging op te richten (conform art.26 BW, boek 2, titel 2)

Naam en zetel. De vereniging draagt de naam: "Vereniging Escamplaan bewoners", bij afkorting aangeduid met VE en is gevestigd te Den Haag.-

Doel. De Vereniging heeft ten doel om er voor te zorgen, dat 45 raadsleden van de Gemeente Den Haag en 83 leden van de Provinciale staten in gezamenlijk schrijven aan de Vereniging

Escamplaan de garantie geven dat eventuele verplaatsing van woonwagens van de bewoners van het woonwagenkamp Escamplaan altijd op basis van vrijwilligheid zal geschieden.

De Vereniging tracht dit doel ondermeer te bereiken door: het verstrekken van informatie aan de 45 raadsleden van de gemeente Den Haag en 83 leden van de Provinciale staten van Zuid-Holland. Deze informatie behelst een groot aantal onderwerpen, zoals:

- a. de geschiedenis van woonwagenbewoners van de laatste 100 jaar in Nederland, alsmede de lokale geschiedenis van het eerste kamp in de regio Den Haag
- b. het beleid dat gevoerd is door de overheid inzake de woonwagenbewoners in Nederland en in het bijzonder in de bovengenoemde gemeente.
- c. een overzicht van de toekomstige plannen die de overheid heeft inzake het deconcentratiebeleid van woonwagenkampen en in het bijzonder wat de overheid voor heeft met het woonwagenkamp Escamplaan te Den Haag
- het bezoeken van alle commissie- en raadsvergaderingen in Nederland waar het beleid inzake het woonwagenkamp Escamplaan aan de orde komt alle andere middelen die het doel bevorderen

Leden van de vereniging kunnen uitsluitend zijn al die natuurlijke personen die woonachtig zijn op het woonwagenkamp Escamplaan. Tijdens de vergadering is een bestuur gekozen. Dit bestuur bestaat uit de volgende leden: mw A. van der Berg, G. Dewus. mw L. Güthermohr, Lorjé, P. Jorjé, T. Ras, H. Rueck

Voorts werd door de leden van de Vereniging Escamplaan, als gevolmachtigde, een volmacht verleend aan Dr T. de Booij, Koningsweg 45, 3743 ET Baarn, geboren 25 augustus 1924, om namens de Vereniging Escamplaan bewoners als gemachtigde en belangenbehartiger op te treden tot het moment het doel van de Vereniging verwezenlijkt is

Einde Nieuwsbrief van de Vliegende Egels van 21 april

Woensdag 23 april Artikel in Haagsch Dagblad: 'Wie tekent wordt niet gebeld' (Dennis Mulkens)

Den Haag - In hun strijd tegen een gedwongen verplaatsing van woonwagens hebben de bewoners van het kamp aan de Leyweg een nieuw actiemiddel bedacht. In een brief aan de leden van de Haagse gemeenteraad, de Provinciale Staten Zuid-Holland en de Tweede Kamer stelt het bestuur van de vereniging Leywegbewoners dat niemand nog lastig wordt gevallen met telefoontjes, als wordt toegezegd dat woonwagens nog slechts worden verplaatst op basis van vrijwilligheid. De politici wordt gevraagd een gesigneerd strookje retour *) te zenden. Sinds vorige week worden tientallen politici geregeld thuis gebeld met de vraag of zij voor of tegen een verplaatsing zijn. Een aantal heeft dat als bedreigend ervaren. Tot deze actie is opgeroepen door de redactie van de 'Vliegende Egel', een nieuwsbrief die door een zekere dr. Thom de Booij uit Baarn is vervaardigd. De Booij is ook degene die sinds vorige week als belangenbehartiger is aangesteld in de gesprekken tussen woonwagenbewoners van de Leyweg en de Escamplaan, enerzijds en de overheid anderzijds .. ~. : Een gesprek tussen De Booij c.s. en de Haagse wethouder Noordanus (PvdA, volkshuisvesting) gisteren was van korte duur. Het bestuur van de vereniging Leywegbewoners eiste een schriftelijke toezegging dat er nooit woonwagens op gedwongen basis zullen worden verplaatst. Noordanus weigert deze garantie te geven. Hij houdt vooralsnog vast aan de nota, die erin voorziet dat het kamp aan de Leyweg moet plaatsmaken voor woningbouw en dat de wagens over vier nieuwe kampen zullen worden verspreid. De met volkshuisvesting belaste commissie vergadert hierover op 26 mei. Een woordvoester van wethouder Noordanus stelde gisteren het onderhoud dat de gemeen te er in goed overleg hoopt uit te komen. Voor, wat betreft de woonwagenbewoners valt er pas te praten; als ze eerst een schriftelijke garantie hebben. Voorlopig zijn ze nog steeds woest, zo bleek; ook gisteren aan de Leyweg. De kampbewoners zijn vooral boos op de gemeente, omdat deze onvoldoende overleg voerde en hun imago heeft geschaad. Sinds vorige week is namelijk bekend geworden dat

miljoenen guldens aan water- en energie heffingen niet zijn betaald. Uit 'angst' voor bedreigingen zo niemand hebben gedurfd de penningen te innen.

*) Het strookje dat is opgestuurd Bestuur Vereniging Leywegbewoners Den Haag, 22 april 1997
Aan de leden van de Raad van de Gemeente Den Haag. Aan de leden van de Provinciale Staten Zuid-Holland. Aan de leden van de Tweede Kamer der Staten-Generaal

Geacht Raadslid/Statenlid/Tweede Kamerlid,

U kunt onderstaande strook aan ons opsturen. U bent er dan van verzekerd dat de bewoners van het woonwagenkamp Leyweg U niet meer zullen opbellen met de vraag of U voor of tegen verplaatsen van woonwagens, uitsluitend op basis van vrijwilligheid, bent. Indien U deze strook aan ons opstuurt, zullen wij U zeer erkentelijk zijn en zal dat voor ons een hele geruststelling zijn te weten dat leden van de wetgevende macht achter onze eis staan. Zoals U weet gaan we weer met de Gemeente Den Haag om de tafel zitten als het pistool van onze borst is gehaald en we als gelijkwaardige gesprekspartners de problematiek van onze kampen in alle rust en waardigheid kunnen bespreken. U kunt dus daadwerkelijk mee helpen om dit zo spoedig mogelijk te laten gebeuren. Inmiddels met de beleefde groeten, Het Bestuur van de Vereniging Leywegbewoners Voor deze Dr. T. de Booij gemachtigde en belangenbehartiger van de Vereniging

Leywegbewoners

Deze strook opsturen aan het Bestuur Vereniging Leywegbewoners p/aLeyweg 1141, 2545 HG Den Haag

Hierbij verklaar ik, op persoonlijke titel, dat uitsluitend woonwagens mogen worden verplaatst op basis van vrijwilligheid.

NAAM:

ADRES:

HANDTEKENING:

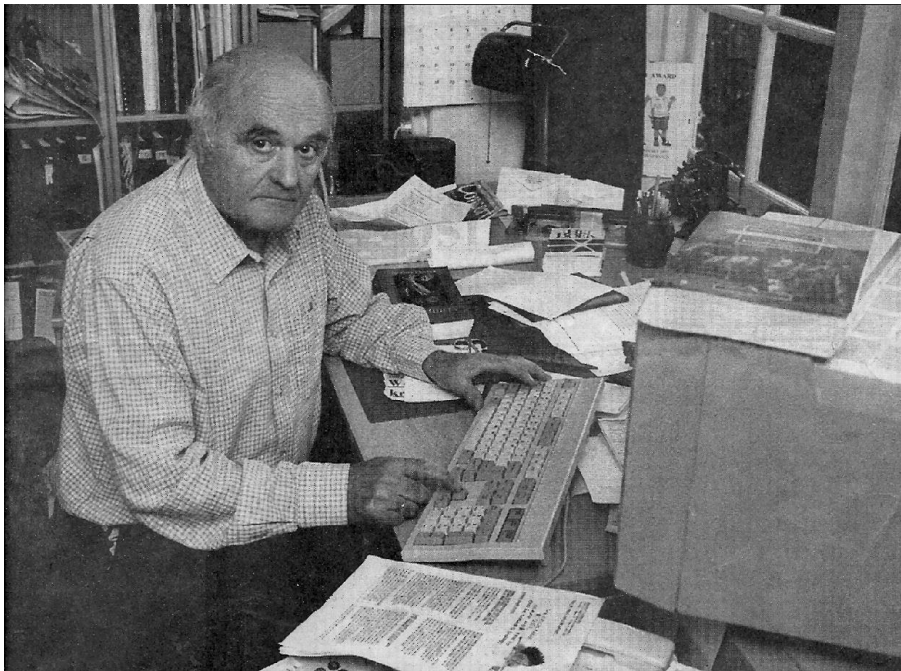
Zaterdag 26 april Artikel in de Volkskrant Haagse woonwagenbewoners weigeren rekeningen voor standplaats, energie en water te voldoen 'Een half miljoen schuld? Wij betalen altijd!'" (Stieven Ramdharie)

DEN HAAG De deurwaarder? 'Die heeft hier niets te zoeken, meneer!' En hoe zit het met die waterschuld van welgeteld 587 duizend gulden? Of het gat in de energierekening van ruim vijf ton? Ho, ho, Alphons Cools, woonwagenbewoner, moet nu toch even wat rechtzetten. 'Verdorie, elke eerste dinsdag komen die lichtmannetjes hier hun geld ophalen. En nooit hebben ze last van ons gehad. Never. Bij zijn buurvrouw bonst het lichtmannetje van het Haagse energiebedrijf Eneco niet aan de deur, want mevrouw betaalt keurig via de bank. Net als haar zoon aan de overkant. En twee schoonzusters. En een vriendin. Snel verschijnt een afschrift op de eettafel. Kijk, wat die lui drie wagens verderop allemaal uitspoken, daar heeft ze natuurlijk niks mee te maken. Dat moeten zij weten. 'Het is van de zotte. U bent toch ook niet verantwoordelijk als uw buurman zijn rekeningen met betaalt? Of wel soms?' Kunnen ambtenaren van de gemeente Den Haag, van het waterbedrijf DZH en van Eneco gewoon niet rekenen, of belazeren bewoners van twee woonwagenkampen vakkundig de boel? Het overgrote deel van de ruim honderd bewoners van de grote kampen aan de Leyweg en de Escamplaan. Zo blijkt uit een uitgelekte gemeentelijke notitie, vertikt al negen jaar de nota's te betalen. Totale schuld, inclusief niet betaalde precariogelden: zo'n 1,8 miljoen gulden. 'Dit is allang geen standaard-incassoprobleem meer', verzucht Eneco-woordvoerder S. Beringer. 'Elke instantie die mij kan helpen mijn geld terug te krijgen, steun van harte. Alleen zal de oplossing, vrees ik, inval-achtige proporties krijgen. Je hebt hier niet twee agenten nodig, maar 350 helmen: De vraag is: willen we dat?' De geur van het Wilde Westen stijgt op uit de notitie. Personeel van Eneco en DZH, dat de achterstallige bedragen kwam innen, werd bedreigd. Ook deurwaarders en incasso bedrijven durfden de terreinen aan de rand van de stad niet te betreden. Afsluiten kon ook niet, omdat de toegang tot de kampen door de woonwagenbewoners onmogelijk werd gemaakt. Daar komt nog bij dat sommige kampers hun nota's wel keurig betalen. Zo staat een kwart van de bewoners van de

Leyweg bij het waterbedrijf niet te boek als wanbetaler. Aan de Escamplaan daarentegen betaalt weer niemand. Sommigen omdat ze dat gewoon niet nodig vinden. Beide kampen hebben bovendien deels nog een centrale aansluiting. 'Dat vind ik toch wel netjes van die 25 procent', zegt DZH-directeur P. Jonker bloedserius. 'Je kan de zaak niet volledig droogleggen want dan tref je deze mensen ook.' Jonker, sinds 1994 directeur, geeft toe dat de zaak 'lang is blijven liggen'. Zijn voorganger probeerde in 1991 nog, met hulp van de politie, de kampen binnen te komen. Maar de politie trok zich uiteindelijk terug. De openbare orde was niet in het geding. Drie jaar daarvoor had de gemeente de overeenkomst met DZH opgezegd. De centrale aansluiting moest weg, elke bewoner zou een watermeter krijgen. Slechts in een deel van het Leyweg-kamp konden echter meters worden geplaatst, als gevolg van dreigementen. In de Escamplaan kwam er zelfs helemaal niets van terecht. De meters die wel werden geplaatst, konden niet worden afgelezen omdat bewoners dat niet wilden. In 1992 krijgt ook de gemeente bonje met de bewoners, dit keer over de precario rechten. Omdat ze ontevreden zijn over het onderhoud van hun kampen, betalen de woonwagenbewoners slechts een deel of zelfs helemaal niets van het stageld voor hun wagens. Het bedrag is inmiddels opgelopen tot een kleine acht ton, maar zolang de zaak nog bij rechter is, wil Den Haag samen met Eneco en DZH de schulden niet gaan innen. 'De laatste twee jaar proberen we er wel een beetje vaart achter te zetten', zegt hoofd woonwagenzaken C. Verdonk. Jonker heeft zelf nog geprobeerd aan zijn geld te komen. Samen met Eneco toog hij naar de wethouder en werd er een mooi 'stappenplan' overeengekomen. Eerst zouden in het woonwagenkamp aan de Viaductweg individuele meters worden geplaatst, daarna zouden de Leyweg en de Escamplaan volgen. Maar ook Jonker kreeg mot met de gemeente. Om te voorkomen dat zijn personeel in de toekomst weer zou worden bedreigd, werden aan de Viaductweg voorzieningen getroffen zodat de meters aan de buitenkant van het kamp konden worden afgesloten. Maar Verdonk piekert er niet over de extra buizen, kosten 110 duizend gulden, te betalen. 'Prima als DZH de centra voortaan aan de buitenkant wil afsluiten. Maar de extra kosten komen wel voor hun rekening'. Maar zolang de rechter in deze kwestie geen uitspraak heeft gedaan, pakt Jonker de Leyweg niet aan. 'Als een particulier een lange oprijlaan heeft, dan is het logisch dat hij die extra lange buis ook moet betalen.' In het woonwagenkamp aan de Escamplaan wijzen Cools en zijn buurvrouw naar de gaten in het wegdek, vlak bij de toiletten. 'Als je naar de gemeente belt om te vragen of ze het repareren, dan komen ze niet eens. Of veel te laat. Maar van ons wordt wel verwacht dat we keurig op tijd ons stageld betalen. Dat is toch oneerlijk?'

Zaterdag 26 april. Artikel in de Haagsche Courant: De Booij: 'Eerst moet het pistool van tafel

Den Haag - Omdat hij ooit was betrokken bij de bezetting van het Maagdenhuis en hij naar eigen zeggen weigerde destijds een boete van 500 gulden te voldoen, kwam hij medio jaren zeventig in de gevangenis terecht. Vijftig dagen zat dr. Tom de Booij (72), geoloog in ruste, achter de tralies. Hij ontmoette er een woonwagenbewoner. "En sindsdien heb ik mijn hart aan hen verpand", zegt de kersverse belangenbehartiger van de woonwagenbewoners van de kampen aan de Leyweg en de Escamplaan. Dr. De Booij voerde deze week in zijn nieuwe functie een gesprek met wethouder Noordanus van volkshuisvesting, omdat de woonwagenbewoners niet gedwongen willen verhuizen. Nadien liet de Haagse gemeentebestuurder weten dat hij over deze problematiek liever met de bewoners zelf praat en niet met een 'tussenfiguurtje'. "Een tussenfiguurtje. Een tussenfiguurtje. Tja", reageert dr. De Booij. "Dat mag de wethouder van mij zeggen. Ik respecteer mijn vijanden. Ik begrijp het ook wel. Want hij ziet mij als een lastig mannetje. Hij was net lekker bezig het tuintje te schoffelen en ineens loopt daar iemand tussendoor. Dat ben ik. Het tussenfiguurtje. Maar eigenlijk meer dan dat. Want, zo heb ik de wethouder gezegd, u spreekt met 212 mensen"

Dr Tom de Booij: "de eerste strookjes uit Den Haag zijn inmiddels binnen"

Dr. De Booij, hij werd in 1970 na een interne discussie over hoe college te geven eervol ontslagen aan het geologisch instituut in Amsterdam, voerde zijn eerste actie in zijn woonplaats Baarn. Daar hadden de woonwagenbewoners geen sanitair. Dr. De Booij c.s. deponeerden poep in het gemeentehuis, voerspelden er nog veel meer uitwerpselen te brengen en zagen een halfjaar later voor een half miljoen gulden sanitair geplaatst. Na enkele jaren rust kwam Dr. De Booij in actie te Hilversum waar het woonwagencentrum De Egelshoek op last van de gemeente dreigde te v verdwijnen. Totdat Dr. De Booij zich ermee ging bemoeien. "Ze zitten er nog steeds". Daarna werd hij benaderd door woonwagenbewoners uit Leiden en recentelijk uit Den Haag. "Pure mondreclame. Ik ga nooit actief ergens op af. Maar wat op m'n bordje komt, peuzel ik met huid en haar op". Dr. De Booij, ooit oprichter van het Verbond tegen Ambtelijke Willekeur (lijst 17), werkt weer naar eigen zeggen stapsgewijs. Hij adviseert eerst de woonwagenbewoners om in het kader van een enquête politici thuis te bellen met de vraag of ze tegen een gedwongen verhuizing zijn. De telefoonnummers en adressen stelt hij iedereen die ze hebben wil ter hand. Hierna volgt dan een brief waarin wordt opgemerkt dat de telefoontjes stoppen indien het meegezonden strookje wordt ondertekend en geretourneerd. Op dat strookje staat dan dat de ondertekenaar tegen een gedwongen verhuizing is. "De eerste strookjes uit Den Haag zijn inmiddels binnen", aldus De Booij. Hij wil niet zeggen wie van de aangeschreven raadsleden, leden van Provincie Staten en de Tweede Kamer reeds hebben getekend. "Dat is privé". Wel weet dr. De Booij dat ook de partner achter de politicus een rol kan spelen. "Die wordt constant gebeld en zegt dan tegen haar man: teken nu maar. Mensen ervaren die telefoontjes als bedreigend. Maar bedreigend zijn ze niet. Ach, er wordt wel eens gezegd: we verbouwen je tent of we slaan je kop er af. Maar zo praten woonwagenbewoners. De hele dag. Thuis ook". In de situatie Leiden voegde dr. De Booij later nog een nieuwe dimensie toe. De raadsleden kregen er een kaart met daarop een foto van hun eigen huis en dr. De Booij er pontificaal voor posierend. Met als begeleidende tekst dat dr. De Booij hoopt dat zij niet uit hun huis hoeven. "Dat wordt dan als bedreigend ervaren". Volgens dr. De Booij verkeert de 'situatie Den Haag' thans in fase 1. "We zitten nu vol emoties. In fase 2 keert de rust terug. Dan gaat men nadenken. Willen de raadsleden - die beslissen in dit land - zich afvragen of het nu wel reëel is wat de wethouder wil. Dan krijgen we weer een nieuwe fase. Fase 3. Hierin worden de beslissingen genomen. Nee, dat is niet tijdens de commissie vergadering op 26 mei. De zaak wordt straks uitgesteld, let maar op". Dr. De Booij is ook de auteur achter De Vliegende Egel. Een nieuwsbrief die vorig jaar voor het eerst uitkwam

nadat er problemen ontstonden met kamp Egelshoek in Hilversum. "Ik heb de echte vliegende egel gezien", zegt de golf pro die lessen geeft aan kinderen van woonwagenbewoners. "Er zijn mensen die zeggen dat de Vliegende Egel niet bestaat. Maar dat moeten ze dan maar bewijzen en dat kunnen ze niet. Het doet er in feite ook niet toe. Het gaat erom of je erin gelooft. Ik doe dat. Ja, ik geef ook speldjes uit met de Vliegende Egel. Wethouder Noordanus krijgt er straks ook één. Als hij zijn plannen heeft gewijzigd. Hij wordt nog een vriend. Daarna benoemen we hem tot ridder in de orde van de Vliegende Egels". Volgens dr. De Booij ('onze telefoonlijn wordt nu afgeluisterd door de BVD') zijn er op korte termijn geen gesprekken tussen hem en de gemeente Den Haag te verwachten. "Welnee. We wachten rustig af. Op de schriftelijke bevestiging dat er niet gedwongen wordt verplaatst. Eerst moet het pistool van tafel".

GESPREK WETHOUDER NOORDANUS MET GEMACHTIGDE VAN 212 BEWONERS VAN HET WOONWAGENKAMP LEYWEG DEN HAAG

Om 12.20 uur 22 april 1997 heeft de gemachtigde van 212 bewoners van het woonwagenkamp Leyweg aan de wethouder van Volkshuisvesting de heer P.Noordanus een verklaring overhandigd met de volgende tekst:

Den Haag, 22 april 1997

Aan het college van Burgemeester en Wethouders van de gemeente Den Haag

Wij danken U voor de uitnodiging om met ons bestuur vandaag een gesprek te mogen hebben met uw wethouder P.Noordanus. Wij hebben onze gemachtigde en belangenbehartiger Dr Tom de Booij afgevaardigd om U mede te delen op welke wijze wij gaarne met U een gesprek zouden willen hebben om de problematiek van ons kamp Leyweg te bespreken. Dit overleg is pas dan mogelijk, wanneer de bewoners van de Raad van de gemeente Den Haag als mede van de leden van de Provinciale staten van Zuid-Holland , de schriftelijke garantie hebben ontvangen, dat hun woonwagenvoerders uitsluitend op basis van vrijwilligheid zullen worden verplaatst. Wij kunnen pas dan met U, als gelijkwaardige gesprekspartners, in overleg treden wanneer de dreiging van bestuursdwang (zie nota "Wonen op wielen in beweging") van tafel is. Wij beseffen heel goed, dat U als college daar geen toezegging in kunt doen, dit zal de Raad van de gemeente Den Haag moeten geven. Wij mogen U er op attent maken dat in 1984 door de Provinciale Staten van Zuid-Holland een motie Van Schijndel-Brosens op 15 november 1984 is aangenomen waarin o.m staat: geen dwangmaatregelen mogen worden toegepast om een verhuizing door te voeren, vanaf de standplaats, die men rechtens inneemt en die in het verleden volgens wettelijke voorschriften tot stand is gekomen. In de motie worden gedeputeerde staten verzocht het bovenstaande onder de aandacht te brengen van Zuidhollandse gemeenten. Het Bestuur Vereniging Leyweg bewoners.

Voor deze was getekend Sani Kames (voorzitter).

Nadat de wethouder de verklaring had gelezen, deelde de vertegenwoordiger van het kamp mede, dat het gesprek was afgelopen. Vervolgens hadden de aanwezigen de heer Noordanus, mevrouw Verdonck, mevrouw van Kooperen en de heer Holstein (later er bij gekomen) en de heer De Booij, op persoonlijke titels van gedachten gewisseld. Zeer duidelijk was de heer Noordanus, hij wil geen afstand doen van het "ultimatum remedium" (red. het uiterste middel). Lijnrecht hier tegenover staat de mening van de bewoners van de Leyweg: geen overleg als dit uiterste middel niet van tafel gaat. De gemeente Raad van Den Haag zal uiteindelijk beslissen of de gemeente Den Haag het uiterste middel mag hanteren, dwz het verplaatsen van woonwagenvoerders aan de Leyweg door middel van de Mobiele Eenheid.

BEZOEK 77 WOONWAGENBEWONERS AAN DE VERGADERING VAN COMMISSIE VOLKSHUISVESTING 23 APRIL 1997 IN GEMEENTEHUIS VAN DEN HAAG

In een volgeladen bus met 77 bewoners van de woonwagen kampen Leyweg en Escamplaan richting gemeentehuis, werd door de belangenbehartiger uitgelegd wat het doel was van het bezoek aan de vergadering commissie volkshuisvesting: oog en oorgetuige te zijn van hoe onze

wetgevende macht - de raadsleden van de gemeente Den Haag - hun werk verrichten. Immers deze commissie zal op 28 mei a.s. een advies geven aan de Raad over de nota "Wonen op wielen in beweging". In deze nota wordt door B en W van Den Haag voorgesteld om het kamp Leyweg op te heffen en Escamplaan te verkleinen tot 35 plaatsen. De bewoners kunnen dan gebruik maken van hun inspraakrecht. Ze moeten zich dus goed voorbereiden op hun taak. Een soort werkbezoek. In het gemeentehuis gekomen, kregen zij allen een folder met de tekst: "wil je weten hoe je de gemeente moet benaderen als je iets onrechtvaardig vindt".

BELLEN, SCHRIJVEN EN BEZOEKEN!

Deze wijze raad hebben de bewoners goed ter harte genomen. Na een uur, zijn de bewoners weer naar hun kamp gegaan, met een ervaring rijker, namelijk dat het heel goed mogelijk is om de bezwaren tegen het plan in te brengen.

WAAR AAS IS, ZULLEN DE GIEREN ZICH VERZAMELEN

Hieronder geven we een overzicht van de persberichten, die sinds 12 april 1997 het moment, dat de bewoners van het Kamp Leyweg van B en W te horen hadden gekregen dat het kamp zou worden opgeheven, zijn verschenen. Als reactie op de acties van de bewoners van het kamp Leyweg heeft de gemeente Den Haag aangegrepen om een allang slepende kwestie: het innen van energiegelden, aan de pers door te geven. Door deze informatie zijn de woonwagenbewoners voor de zoveelste keer in een kwaad daglicht gesteld en is de gemeente Den Haag er in geslaagd om de Haagse burgers op te zetten tegen de woonwagenbewoners. Gelukkig heeft de Haagsche Courant op zaterdag 26 april 1997 een hele pagina afgedrukt met het weerwoord van de bewoners alsmede een interview met de belangenbehartiger. Ook hebben ze laten zien dat de directie van het energiebedrijf en de wethouder van Den Haag de heer Noordanus het bepaald niet op elkaar hebben begrepen. Alomteverwarring en tegenstrijdige berichtgeving. Gelukkig is de storm van negatieve publicaties enigszins geluwd, maar het kwaad is geschied. Het wantrouwen van de bewoners tegenover de bedoelingen van de gemeente Den Haag is door dit alles sterk toegenomen. Wethouder Noordanus en zijn ambtenaren hadden er beter aan gedaan om de hele kwestie van de inning energiegelden niet aan te kaarten, op het moment dat de gemeente Den Haag in overleg wil treden met de bewoners van het kamp Leyweg. Inmiddels heeft de gemachtigde van beide kampen, de Booij een gesprek gehad met de districtsmanager van de Eneco mevrouw P.S. van Huizen. Mevrouw van Huizen zou hem een plan toesturen, waarin staat op welke wijze de achterstallige gelden worden opgehaald. De Booij zal dan samen met de bewoners bezien of het een redelijk plan is. In ieder geval worden de bewoners op de hoogte gehouden en valt een plotseling optreden van de politie niet te verwachten.

ANTWOORDEN VAN DE WETGEVENDE MACHT OP VRAGEN VAN WOONWAGENBEWONERS IN NEDERLAND (deel 3)

Tweede Kamer leden

Drs Heerma (CDA) lacht en is voor vrijwillige basis (ex-lid); J.S. Ruys (PvdA) is voor vrijwillige basis; drs K. Beinema (CDA) voor vrijwillige basis; mw drs L.R.J.H.J. Donkers (CDA) zegt dat ze naar ons moeten luisteren, voor vrijwillige basis; mr R.H.L.M. van Boxtel (D66) zegt hier niet over te gaan we moeten de heer Jeekel bellen. Provinciale Statenleden van Zuid-Holland K. van de Kettery (SGP) weet nergens van. Tegen gedwongen verplaatsing, er moet overlegd worden met de bewoners. Hartstikke blij dat u gebeld heeft, ik ga hier in overleg (op vrijdag) met de andere leden; J.A. Klein (CDA) tegen gedwongen verplaatsing; J.A. Ramaer (GroenLinks, de Groenen) geen zin om mening te geven, is al 8 keer gebeld; mw F. C.L. Verbeek (OuderenUnie) "Voor niemand leuk, zal stemmen voor verplaatsen op basis van vrijwilligheid; mw mr.F. Vergeer (SP) Absoluut tegen gedwongen verplaatsing, waarom onrust maken als zowel de buurtbewoners en de woonwagenbewoners zijn blij hoe het nu is; mw W.C. Voorsluijs-Schellers (VVD) geen

behoefte om te antwoorden, wil nieuws zien, agressief moet maar aan de Gemeente Den Haag vragen. Vindt het verschrikkelijk dat het gedwongen moet gaan; mr H.B. Hieltjes tegen gedwongen verplaatsing; mw de Jong: Haar man A.de Jong (PvdA) heeft geen zin te antwoorden; B. Broeren (OuderenUnie) le keer hangt op; 2e keer hangt weer op; mw Heykoop: haar man J. Heykoop (CDA en lid GS) voor vrijwillige basis; R. Waterman (VVD) heeft geen mening omdat hij alle feiten nog niet weet, zeer kortaf; mr V.E. Veenstra (VVD) al 5 keer gebeld, houdt er nu mee op, mw Staalduinen (CDA) contact opnemen met gemeente, het hoort wel in overleg met de gemeente te gaan; mw M.C. Groenewegen (VVD) heeft brief met strookje nog niet gehad, wacht met smart erop, vindt onze problematiek erg en wil alle telefoontjes normaal en graag beantwoorden en zal het strookje opsturen zodra zij het krijgt; mr drs B.J. Bruins (VVD) weet van brief af, eerst doorlezen, ben het er mee eens en zal het strookje invullen; mw E. Smit (PvdA) wenst ons het allerbeste, begrijpt ons, heeft brief nog niet gehad. Als ze de brief krijgt, stuurt zij het strookje op. K. Holten (VVD) krijgt genoeg van bedreigingen, wil niet dat we de brief met strookje voorlezen

Raadsleden

N. Roozenburg (Groen Links) was eerst erg positief en heeft ons toen door verwezen naar zijn fractievoorzitter C.Kwant (zie onze vorige nieuwsbrief nr 9) maar de heer Kwant was voor gedwongen verhuizing en voor kleine kampen. Merkwaardig is dat de heer Roozenburg in tweede instantie (termijn) minder enthousiast was en zei dat de opheffing van het kamp aan de Leyweg toch al besloten was. In een brief van 21 april jl aan de raad van de gemeente Den Haag stelt hij 6 vragen. Een van deze vragen is: welke ondersteuning biedt het politiekorps Haaglanden of kan zij bieden bij de afsluitingsactiviteiten van deze bedrijven als het gaat om gedwongen afsluitingen?;mw K.E. de Graaf(D66) tegen gedwongen verplaatsing, vindt het schandalig; Wethouder Ir drs G.A.A. Verkerk (VVD : is voor uitvoering van het beleid; mw drs W.E.J. Wevers (VVD) tegen gedwongen verplaatsing; mr Udo (VVD) wordt overstelpt met vragen, gaat daar niet meer op in; P. Heijnen (PvdA) wil strookje niet opsturen, dit is dreigend om te tekenen, doet hier niet aan mee, is goed voor gesprek met Noordanus; mw T. van Nimwegen-van Wieringen (PvdA) krijgt rare telefoontjes? Ze staat achter ons. Teken van strookje vindt zij niet bedreigend; Wethouder drs H.J. Meyer, er is een gesprek geweest met Noordanus, er komt een commissievergadering in mei, meer wil hij er niet over kwijt; wethouder mw drs L.E.J. Engering (VVD); Ik heb al met zoveel bewoners gesproken, gemeentebestuur moet uitgevoerd inclusief de bestuursdwang, dus niet op basis van vrijwilligheid, heeft er meer dan genoeg van, we schieten ons doel voorbij, ben soms uren aan de telefoon; drs J. de Booij (VVD)we hebben een woordvoerder de heer van de Laar. Hij praat namens de hele fractie, geen persoonlijke mening; R van de Laar (VVD) uitvoering van gemeentebestuur, het kamp is brandgevaarlijk er moet iets aan gebeuren, de beslissing is al gevallen in 1986, alles voor welzijn bewoners; mr A.W. Kamp. Op de vraag of hij voor basis van vrijwilligheid is, vindt hij dat deze vraag niet zo gesteld kan worden, we zullen wel zien hoe het loopt; T. Tuizinga (VVD) persoonlijke mening doet niet ter zake; P. Heynen (PvdA) niet gedwongen verhuizing; P.Kapel (PvdA). Eerst meer informatie, voor een goed gesprek; ir M.J.J. Santbergen (CDA) het is slechts een voorstel,moet eerst nog in de raad worden besproken, er moet naar ons worden geluisterd; K.A. Niemeijer (SGP/GPV/RPF) het liefst op basis van vrijwilligheid, maar als het niet anders kan dan gedwongen; mw H.Pieters (D66) basis voor vrijwilligheid; wethouder mw A.C. Van Kampen (PvdA) voor kleine kampen, niet voor gedwongen verplaatsing, er moet goed overleg komen, vult geen strookje in.

Aan het eind van dit overzicht laten we een telefoongesprek volgen tussen Angelique van der Berg een woonwagenbewoonster Escamplaan en het raadslid voor Groen Links Mevrouw Jasmina Häifi op maandag 21 april jl. We hebben het hele gesprek integraal weergegeven, zonder er iets uit weg te laten. Dit hebben we met opzet zo gedaan om het gesprek zo treffend weergeeft

wat de problemen zijn van zowel de leden van de wetgevende macht als die van de woonwagenbewoners. Daarbij wordt ook duidelijk wat het doel van de telefoonactie is geweest,

Jasmina: "met Jasmina" Angelique: "ja, goedenavond U spreekt met een woonwagenbewoonster van de Escamplaan; Jasmina: "alweer, ik heb al twintig telefoontjes gehad, ik stel het niet op prijs". Angelique: "ik heb U nog niet gebeld, ik heb u nog niet aan de telefoon gehad Jasmina: gooit de haak erop. Angelique: "hallo, hallo, Met wie spreek ik?". Jasmina : gooit weer de haak erop; Jasmina: "Angelique: "ja, goedendag nog eenmaal met de woonwagenbewoonster van de Escamplaan" Jasmina: "ja, Mevrouw Angelique: "vindt U het niet een beetje onbeschoft Om de haak er op te gooien Jasmina: "ja, puur onbeschoft, omdat ik twintig telefoontjes heb gehad". Angelique: "ja, moet U eens horen, we leven in een vrij land en ik mag bellen wie ik wil". Jasmina: "ja, U mag helemaal niet bellen met wie u wilt. Angelique : "Oh mag ik dat niet ?" Jasmina: "als u nog een keer doet" Angelique: "waarom mag ik dat niet" Jasmina: "dan krijgt u de politie aan Uw broek, dag Mevrouw"

Angelique: "hallo, met Jasmina Haifi, je spreekt met een bewoner van de Escamplaan, ik had U vanmiddag al gebeld, maar toen hing U de haak erop" Jasmina "precies ja, wat wilt u van me horen". Angelique: "ik wil alleen maar horen of U voor verplaatsing bent van woonwagenbewoners op basis van vrijwilligheid" Jasmina: "ja, maar weet je wat ik niet snap, is dat jullie iedereen zo bellen met die zelfde vraagstelling, denkt U echt dat dat iets gaat veranderen, wat willen jullie daarmee bereiken?" Angelique: "wat wij er mee willen bereiken is dat we een keer gehoord worden in al die jaren en dat er naar ons geluisterd wordt en dat we niet die dingen moeten doen die jullie ons opdragen" Jasmina: "maar dat is volgens mij wel de verkeerde manier, want als je gehoord moet worden dan moet je naar een commissie vergadering komen, dan moet je je verhaal doen of je moet naar de wethouders stappen en daar je verhaal doen, maar iedereen lastig vallen en twintig keer bellen dat heeft geen enkele zin, ik ga er trouwens niet over dat laat ik aan mijn collega over en bovendien is die verhuizing dat is iets wat we zelf niet hebben besloten, dat is het beleid van de Tweede Kamer dat we laten uitvoeren, alleen de manier waarop, daar ben ik niet mee eens en dat hebben we ook al duidelijk gemaakt, dus ja om iedere keer te bellen of bent U nou voor of tegen of "wat vindt u daar nu van", heeft geen enkel nut, daar word ik zo moe van, dat zou U ook niet leuk vinden om twintig telefoontjes per dag krijgt" Angelique: "weet je wat ik niet leuk vindt, dat er straks hier een aantal MEers staan die mijn woonwagen meenemen en dat ik gewoon eraf getrokken wordt, dat is niet leuk. Wat u nu zegt over de commissievergadering, dat doen jullie tegenover ons ook niet let ons wordt helemaal niet gepraat, jullie komen met alle mannenmacht, dan wordt gewoon gesleept. Jasmina: "volgens mij is wel degelijk ruimte voor overleg" Angelique: "daar is nog nooit ruimte voor overleg geweest en dat weet U net zo goed als ik" Jasmina "ja dat weet ik niet". Angelique "kijk maar op de kampen om U heen. Jasmina: "ja, maar als er iemand langs komt, dan wordt gelijk het terrein uitgejaagd, wat komt U hier doen". Angelique: "bij ons?" Jasmina: "dat is wat je hoort" Angelique: "dat is wat je hoort want dat is goed, dat U dat gezegd heeft, want bent u wel eens hier geweest" Jasmina: "nee" Angelique: "U bent hier nog nooit geweest, hoe kunt U dan over ons oordelen?" Jasmina: "ik oordeel ook niet" Angelique: "U oordeelt wel, U zegt, ik heb dat gehoord" Jasmina: "Ik zeg niet dat dat mijn mening is, ik zeg dat is wat ik heb gehoord. Ik heb met heel veel mensen gesproken van het woonwagenkamp, ik heb steeds keer op keer steeds uitgelegd hoe ons standpunt was en ja, ik bedoel, ik, ik, mijn geduld raakt ook op een gegeven moment op, als ik tien keer per dag soms wel twaalf keer wordt gebeld wat vindt U bent U voor of tegen, wat moet je daar op zeggen, als ik nu zeg ik ben voor of tegen, wat maakt dat nou iets uit, jullie moeten op een andere manier actie gaan voeren en ik ben het wel met jullie eens, dat er niet goed gecommuniceerd wordt tussen de gemeente en jullie als woonwagenbewoners en dat het belachelijk is om een brief te ontvangen, dat je uit het huis moet, dat is geen manier dat doe je ook niet, daar zijn we het absoluut niet mee eens, maar het feit dat jullie moeten verhuizen dat is niet omdat wij zo graag willen dat jullie uit elkaar gaan, want het niet mijn vak, dat het een gevolg is van rijksbeleid, ja

wat moeten we dan we moeten het alleen maar uitvoeren, alleen de manier waar het op gaat dat kan volgens mij veel beter en anders, dat moet gewoon anders. Angelique: "dat bent U toch eigenlijk voor dat het op basis van vrijwilligheid gaat en dat er over gepraat wordt en dat het niet gedwongen wordt met politie en weet ik al wat meer". Jasmina: "nee, natuurlijk niet dan doe je niet vind ik, je moet mensen niet dwingen, je kunt mensen ook niet dwingen". Angelique "nee hoe kan dat nou, dat ik gewoon met U rustig een gesprek zit te voeren en ik heb u in de vooravond gebeld en U gooit de haak er op". Jasmina: "omdat ik gewoon gek word van de telefoontjes". Angelique: "je weet nu wat het is, lieve schat. Dit nu juist de benadering die jullie jaren bij ons doen je wordt persoonlijk benaderd en dat doen ze bij ons ook al jaren, wij zijn persoonlijk overal de dupe van en zullen zitten daar gewoon in je kamer of weet ik hoe dat heet, zo geleerd ben ik niet". Jasmina: "ik begrijp jullie frustratie en jullie kwaadheid heel goed, alleen ik denk dat je op deze manier door telkens weer te bellen de wil van de politiek om er iets aan te doen heel erg klein wordt, het lijkt me niet de goede manier. Angelique: "nu kunnen jullie eens voelen hoe wij ons voelen". Jasmina: "als dat de bedoeling is dan hebben wij dat goed gevoeld, ja .. (lachje) Angelique: "dat is ook de bedoeling, dan weten jullie hoe het ons al die jaren gegaan is, want jullie worden nooit persoonlijk aangepakt, maar het is gewoon vergaderen onder elkaar en jullie zien nooit de mensen waarover jullie beslissen, niet alleen over woonwagengewoners en jullie beslissen over zoveel mensen die dingen die er moeten gebeuren". Jasmina: "de mensen hebben hier ook rechten en mensen die het ergens niet mee eens bent". Angelique: "wij hebben geen rechten, dat is het juist en alleen maar plichten". Jasmina: "waarom hebben jullie geen rechten?" Angelique: "wij hebben geen rechten als wij zeggen, god, nou ik zeker helemaal niet dat ik hier niet weg, misschien wil ik wel naar een ander kamp en want er wordt niet aan gevraagd waar ik heen wil ". Jasmina: "de manier waarop". Angelique: "dat is het nu juist waar wij niet tegen kunnen daar voeren wij deze actie". Jasmina "dan moeten jullie naar de gemeenteraad waar jullie alles eens keer op een rijtje gaan zetten". Angelique: "ja weet je nu wat het nu is". Jasmina: "een advocaat of weet ik, maar snap je dat heeft veel meer effect en kom naar de gemeenteraad en zeg je zegje", Angelique: "daar zijn wij morgen, ik weet niet of u daarvan gehoord heeft. Jasmina: "dat heb ik in de krant gelezen". Angelique: "morgen zijn we daar", Jasmina: "ik heb absoluut respect voor jullie ik heb geen hekel: aan jullie, absoluut niet, ik ben tegen discriminatie: in iedere vorm van discriminatie, ik ben zelf half-nederlandse half-marokaanse, sterker nog toen ik daarvan hoorde was ik kwaad en zei ik tegen mijn collega's, hoe hebben jullie akkoord er mee kunnen gaan, want ik vind het geen manier, want toen hebben ze me uitgelegd dat het het gevolg was van rijksbeleid. had nog met andere mensen van woonwagenkamp gesproken maar op een gegeven moment werd ik gewoon bedreigd " ja als tegen bent dan weten we je wel te vinden, nou als je dan twintig telefoontjes iedere dag in dag uit, dan word je gewoon gek van, dan word je op een gegeven moment ook kwaad, daar moet je ook begrip voor hebben Angelique: "maar ja dat begrijp ik, maar net zoals bij jullie zitten er bij ons natuurlijk ook een tussen die niet helemaal normaal zijn, maar dat is bij jullie ook"; Jasmina: "ik hoop dat ik het duidelijk heb gemaakt", Angelique: "ja, ja ik ben nu blij, dat ik gewoon met U gepraat heb", Jasmina: "het spijt me dat ik zo heb gereageerd, maar ik ben afgelopen dagen bijna om de tien minuten gebeld", Angelique: "U krijgt een brief in de bus, ik weet niet of U het al ontvangen heeft". Jasmina: "nee". Angelique: "daar staat een strookje in dat kunt U invullen en dan wordt U niet meer gebeld, dan zetten we een kruisje achter uw naam en wordt U niet meer lastig gevallen, maar dat moet U maar doorlezen. Hartstikke fijn dat U me te woord heeft gestaan". Jasmina: "graag gedaan". Angelique: "bedankt, daag"

EINDE TELEFOONACTIE, BEGIN INFORMATIE-ACTIE

Inmiddels is tussen alle bewoners van de Verenigingen Trekvaartplein, Leyweg en Escamplaan onderling afgesproken om alle 45 raadsleden van Den Haag, 67 raadsleden van de gemeente Leiden, 83 statenleden van de gemeente Zuid-Holland en 150 leden van de Tweede Kamer der Staten-Generaal mede te delen, dat we stoppen met de telefoonactie. Het doel is bereikt. De

leden van de wetgevende macht weten hebben nu een heel klein beetje kunnen ervaren hoe het voelt persoonlijk te worden benaderd, zoals de woonwagenbewoners de laatste honderd jaar zijn vervolgd en gediscrimineerd, tengevolge van de wetten die zijn gemaakt door de wetgevende macht. De besturen van der drie verenigingen Trekvaartplein-, Leyweg- en Escamplaanbewoners hebben zich gericht tot het Landelijk Overlegorgaan Woonwagenbewoners LOWB met de vraag of zij via hun Nieuwsbrief: de Vliegende Egel de leden van de wetgevende macht informatie willen verstrekken over verschillende problemen waar de woonwagenbewoners in de laatste honderd jaar mee 'gekampt' hebben. Dit is vooral zo belangrijk in verband met de komende vergaderingen zowel in de gemeenteraden, provinciale staten als in de Tweede Kamer, waarbij de woonwagenproblematiek op de agenda zullen voorkomen. Door deze stroom van informatie hopen wij dat de leden van de wetgevende macht iets meer gehinderd zullen worden door de kennis van het onderwerp, dan tot nu uit alle telefoongesprekken is gebleken. De komende vergaderingen zullen nauwlettend worden gevolgd door de woonwagenbewoners in Nederland. Het voordeel van het bestaan van 3 aparte verenigingen Trekvaartplein, Leyweg en Escamplaan is gelegen in het feit dat iedereen voor zijn eigen vereniging kan opkomen. Net zoals Feyenoord, Ajax of PSV voor hun eigen club zullen strijden. Maar als men het voetbal wil afschaffen (of de woonwagenwet) dan zullen ze tezamen ten strijde trekken tot hun doel - dat ze weer kunnen voetballen (of reizen) - bereikt is. Daarna zal hun onderlinge rivaliteit weer hoogtij kunnen gaan voeren.

Veel leesplezier VE

Einde Nieuwsbrief Vliegende Egel van 28 april

Zaterdag 3 mei Artikel in Haagsche Courant : Woonwagenbewoners stoppen met telefonade (Dennis Mulkens)

De bewoners van de Haagsce kampen hebben beslist hun telefonades richting politici stop te zetten. De afgelopen zijn tal van leden van de Haagsche gemeenteraad, de Provinciale Staten en de Tweede kamer benaderd met de vraag of zij voor of tegen een gedwongen verhuizing van woonwagenbewoners zijn. "Wij krijgen nu de fase van informatie", zegt Dr T., de Booij, de gemachtigde van de kampbewoners van de Leyweg en de Escamplaan. Via onze nieuwsbrief Vliegende Egels zullen wij de leden van de wetgevende macht uitgebreid informeren. De Booij noemt de telefoonactie geslaagd. "het doel is bereikt. De leden van de wetgevende macht hebben nu een klein beetje kunnen ervaren hoe het voelt persoonlijk te worden benaderd, zoals de woonwagenbewoners de laatste honderd jaar zijn vervolgd en gediscrimineerd ten gevolg van de wetten die zijn gemaakt door de wetgevende macht " De Booij kondigt weer een nieuw 'werkbezoek' aan de bewoners van de Haagse kampen. Zij bezochten eerder een commissievergadering en gaan 15 mei naar een vergadering van de complete gemeenteraad. Dit als 'voorbereiding' op de vergadering van 13 juni wanneer de raad het finale oordeel moet vellen over de nota 'wonen op wielen in beweging'. Deze nota zal op 28 met eerst in de commissie worden besproken. Ook dan zullen de betrokkenen massaal acte de presence geven. Het woonwagenkamp aan de Leyweg wordt bedreigd met definitieve opheffing en moet volden de gemeentelijke plannen plaatsmaken voor woningbouw. Het kamp aan de Escamplaan zal worden verkleind tot 30 plaatsen. In een vergadering gisterenmiddag op het stadhuis kwamen de wethouder P. Noordanus,. directeur E. Biesbroek van het energiebedrijf Eneco en P. Jonker van het Duinwaterbedrijf Zuid Holland overeen dat de beide nutsbedrijven deel gaan uitmaken van de gemeentelijke stuurgroep die zich buigt over het woonwagenbeleid. De partijen kwamen bijeen nadat er verschillen van inzicht waren over hoe de schulden te innen van woonwagenbewoners hebben lopen bij de energiebedrijven. Besloten is dat de gemeente, Eneco en DZH op dat punt de handen ineen gaan slaan. Er wordt op dit moment een inventarisatie gemaakt van de schuld per individu openstaat. Eind deze maand moet een stappenplan gereed zijn om de incasso in gang te zetten..

NIEUWSBRIEF VLIEGENDE EGEL Uitgave van het Landelijk Overlegorgaan
Woonwagengewoners (LOWB) Jaargang 2, nummer 11, dinsdag 13 mei 1997

ALLES WAT BEWEEGT, DAAR IS MEN BANG VOOR

ERINACEUS EUROPEUS MOBILICA (De mobiele Egel)

HAAGSE WOONWAGENKRANT UITGEGEVEN DOOR DE GEMEENTE DEN
HAAG VERSCHIJNT MET HAAR EERSTE NUMMER.

In deze nieuwsbrief wordt uitgelegd, dat er iets gaat veranderen in de woonwagenwereld van Den Haag en ook waarom dat moet gebeuren. "De plannen sluiten aan op het regeringsbeleid van 1975, dwz deconcentratie kleinere centra, niet meer aan de rand van de steden, maar midden in de woonwijken. Woonwagengewoners zijn geen afgezonderde groep in hun eigen stad meer, maar horen erbij. Er bestaan namelijk geen twee soorten mensen: burgers en woonwagengewoners. Iedereen heeft recht op een eigen historie, cultuur en woonvorm. maar al die culturen in een stad moeten bij elkaar passen". Als we de ligging van de nieuwe locaties bekijken dan blijkt toch weer dat een deel van de locaties aan de rand van de stad zijn gelegen (zie kaartje). De gemeente Den Haag wijst steeds naar de noodzaak het regeringsbeleid uit te voeren, terwijl Den Haag samen met de andere grote gemeenten een eigen beleid op het gebied van woonwagens mag voeren. Het is maar wat in hun kraam te pas komt. Over de organisatie van de uitvoering van het woonwagenbeleid is een speciale organisatie opgezet. De wethouder geeft leiding aan een stuurgroep, bestaande uit directeurs van de gemeentelijke diensten en de hoofdcommissaris van politie. Maar verbijsterend is dat nergens in het overleg worden betrokken de meest belanghebbende groep: DE WOONWAGENGEWONERS. Alleen komt er een zin in voor dat zegt wat ze wel mogen doen: "Woonwagengewoners worden van het werk van het projectteam op de hoogte gehouden via de Haagse woonwagenkrant. Lees hem goed, het kan belangrijk voor u zijn!".. In het plan "Wonen op wielen in beweging" wordt onder het hoofd overlegstructuur het volgende gesteld:

" Bij de uitvoering van het woonwagenbeleid zijn diverse partijen betrokken. Voor een goede afstemming is van belang, dat deze partijen elkaar regelmatig ontmoeten in georganiseerd verband ontmoeten". Ongelooflijk maar waar: de woonwagengewoners zijn schijnbaar geen betrokkenen en horen er dus niet bij! Zoals altijd weer wordt over hun hoofden beslist. Als de leden van de Raad van de gemeente Den Haag 5 juni jl hiermee genoegen nemen, gaan we hele sombere tijden tegemoet waar alleen maar verliezers uit de voorschijn zullen komen. Een bevolkingsgroep met eigen kenmerken laat zich niet zo maar verdampen. Zeer treffend heeft de kop van de Haagse woonwagenkrant met een aantal cirkels die steeds kleiner, wordt goed aangegeven hoe zij denken hoe het proces van verdamping verloopt, eerst grote waterdruppeltjes

 Groep voor de
Daarom Social en Economisch

Haagse Woonwagenkrant

1. April 1997

Ander beeld geeft woonwagenbewoners plekken, maar ook meer rechten

Wonen op wielen in beweging: het Haagse woonwagenbeleid

Interessant om in de titel verder te lezen, dat de woonwagenbewoners meer rechten krijgen. Welke zijn dat dan? Heel cynisch is de andere titel van de nota: "Wonen op wielen in beweging". Dit is nu juist wat ze de woonwagenbevolking hebben in 1968 hebben ontnomen. Ons is ter ore gekomen dat voor de openbare commissievergadering Volkshuisvesting van 28 mei a.s. er nog een besloten vergadering zal plaatsvinden van wethouder Noordanus met raadsleden van de commissie Volkshuisvesting. Als men echt overleg wil, lijkt ons het niet verstandig om alles al binnenskamers op elkaar af te stemmen. We zullen gebruik maken van de wet op openbaar bestuur, om de notulen van deze vergadering te bemachtigen. Het is wel merkwaardig, dat alles op zo'n korte termijn er door heen gejaagd moet worden.

7 april 1997 verschijnt de nota "Wonen op wielen in beweging". 12 april 1997: de brief van de B en W aan de bewoners van het woonwagenkamp Leyweg met de mededeling, dat de gemeente Den Haag heeft besloten om het kamp te liquideren, 28 mei 1997: commissie vergadering Volkshuisvesting. 5 juni 1997 raadsvergadering waar de nota van B en W zal worden behandeld. Alles in een periode van drie maanden! De raadsleden zullen veel overwerk moeten verrichten om van alles goed op de hoogte te zijn om op 5 juni a.s. tot een weloverwogen besluit te komen. In een apart hoofdstuk zullen we ingaan op het overheidsbeleid door de jaren heen, om te laten zien wat de diepere motieven zijn om steeds het beleid bij te stellen en te veranderen. Een ieder die zich hiervan op de hoogte wil stellen, zal tot de conclusie komen dat de visie van Burgemeester en Wethouders aan Den Haag gestoeld is op een totaal ontbreken van inzicht en kennis van de problemen in de woonwagenwereld. Hoe zij voorbij gaan aan de hechte familieband, die er bestaat tussen alle woonwagenmensen in Nederland en hoe zij bezig zijn met een geestelijke genocide, het uit elkaar rukken van families zonder deze hierin te kennen. "Daarom wordt de Woonwagenwet nu afgeschaft" lezen in de Haagse woonwagenkrant. Dit is een misleidende en foutieve tekst. De waarheid is dat het nog niet vaststaat dat deze wordt afgeschaft. (Interessant is om te zien dat in de Stadskrant van Den Haag van 5 mei jl een heel andere zin voorkomt nl: "De Woonwagenwet wordt naar verwachting per 1 januari 1998 afgeschaft". Waarom dat verschil tussen de kant voor de burgers en de kant voor de woonwagenbewoners? Is er dan toch een verschil in bevolkingsgroepen?). Het is nog lang niet zo ver dat de wet is afgeschaft.

AANKOOP VAN GROND IN DE VRIJE SECTOR OM EEN WOONWAGENKAMP VAN 100 STANDPLAATSEN IN TE RICHTEN

Op onze redactie zijn geluiden vernomen, dat woonwagenbewoners uit Den Haag plannen maken om grond aan te kopen om daar een woonwagenkamp van 100 standplaatsen in te richten. Op het gemeentehuis zal worden nagegaan wat het bestemmingsplan is van Den Haag, want de bewoners hebben al een aantal locaties op het oog, die zij kunnen aangeven.

DE TWEEDE KAMER ZAL IN DE KOMENDE MAANDEN HET WETSVOORSTEL VAN STAATSSECRETARIS TOMMEL OM DE WOONWAGENWET AF TE SCHAFFEN BEHANDELEN.

29 april jl. is door staatssecretaris Tommel een voorstel ingediend bij de Tweede Kamer om de wet af te schaffen. Eerst zal door de Commissie Volkshuisvesting en Ruimtelijke ordening hierover moeten worden vergaderd, om vervolgens met een advies door te sturen naar de Tweede Kamer, die het wetsvoorstel dan gaat behandelen. Bij goedkeuring wordt het doorgestuurd naar de Eerste Kamer. Zoals in de vorige nieuwsbrief al is aangekondigd, zullen we een keiharde strijd gaan voeren om te voorkomen dat de woonwagenbevolking van deze aarde wordt weggevaagd en in damp zal opgaan. Het is daarom van het grootste belang, dat wij de leden de Tweede Kamer zo goed mogelijk informeren over hoe de vork echt in de steel zit. Het Bestuur van het Landelijk Overlegorgaan Woonwagenbewoners zal zich allereerst schriftelijk richten tot de leden van de vaste commissie van de Tweede Kamer Volkshuisvesting en Ruimtelijke Ordening met het verzoek om mondeling met de leden van de commissie van gedachten te wisselen. Tevens zal het LOWB een uitvoerig rapport maken over de geschiedenis van het overheidsbeleid in de laatste honderd vijftig jaar.

NEGATIEVE REACTIES VAN DE WOONWAGENWERELD OVER HET WETSVOORSTEL OM DE WOONWAGENWET AF TE SCHAFFEN.

In het woonwagennieuws van september 1996 wordt in een artikel van Ine Habraken nog eens onderstreept wat de negatieve kanten zijn voor de woonwagenbewoners als de wet wordt afgeschaft: "In principe kunnen burgers dus op een kamp gaan staan en komen woonwagenbewoners net als iedere woningzoekende op een wachtlijst. Wat er met degenen

gebeurt, die nu nog op een wachtlijst staan, in 1994 al 3000, volgens de organisaties die daar toen een onderzoek naar deden, is duidelijk". Het inspraakorgaan woonwagenbewoners Romaen Sinti (IWRS) schrijft in haar reactie op de afschaffing van de wet: "De grote ervaring in het woonwagenwerk leerde ons dat positieve resultaten (de aanleg van een centrum van nieuwe vakken) pas bereikbaar worden na vaak jarenlange druk die de woonwagenbewoners via de provincie op de gemeenten uitoefenen. Het ligt dus niet voor de hand dat de gemeenten, wanneer deze druk wegvalt deze taak als vanzelfsprekend zelf ten uitvoer brengen. We vinden het noodzakelijk dat in de huisvestingswet een artikel wordt opgenomen, waarop de natuurlijke aanwas van de huidige bewoners zich kan beroepen als een of meerdere gemeenten in gebreke blijven Maar met dit alles wordt in het nieuwe wetsvoorstel geen rekening gehouden. Wat gaat er nu precies verdwijnen: het artikel 18, het zogenaamde afstammingsbeginsel. Hier volgt de voorgeschiedenis. De reden in 1968 om het afstammingsbeginsel (art.18) in te voeren was zeker niet ter bescherming van de woonwagenbevolking. Integendeel vooroordelen, negatieve beeldvorming en een ernstig gebrek aan kennis waren basis voor een beleid, waarvan het doel was woonwagenbewoners om te smeden tot huisbewoners. Dit blijkt uit de memorie van toelichting op het artikel 18.

"In het vorenstaande heeft ondergetekende geschetst) hoe naar haar gevoelen aanpassing van de woonwagenbewoners aan de gevestigde samenleving bevorderd zou kunnen worden, een aanpassing die op haar beurt een overgang naar die samenleving bevorderd zou kunnen worden, en aanpassing die op haar beurt een overgang naar die samenleving zou kunnen meebrengen. Met dit beleid zou het in strijd zijn, toe te laten dat een woonwagen wordt betrokken door personen die zelf of wier ouders nimmer in een woonwagen hebben gewoond".

Het doel van de wet is duidelijk: Woonwagenbewoners moeten uit de wagen in een huis! Kamerlid van Bennekom (ARP) stelde ook in met dit uitstervingsbeleid. Ben Sijes, vroeger historicus verbonden aan het Rijksinstituut voor oorlogsdocumentatie en auteur van het eerste boek over de vervolging van Roma en Sinti tijdens de Duitse bezetting, gaf als commentaar op de houding van de wettenmakers: 'eenzijdigheid, hovaardij en superioriteitsgevoel'. Sijes vergeleek ook het woonwagenbeleid van de Duitsers in Nederland 1940-1945 met beleid van de Nederlandse overheid in de zestiger jaren. Hij zag geen principieel verschil tussen beide. Men vond de woonwagenvorm een inferieure woonvorm en zijn bewoner een asociaal individu, dat aangepast moest worden aan de burgersamenleving. De woonwagenwet van 1968 heeft zijn wortels in het verleden. We hebben al gezien hoe het idee van verzamel kampen ontwikkeld is door Van Doorn in 1938 en hoe de tijdens de Tweede wereld oorlog dit idee in praktijk is gebracht. Dan zien we het idee weer opduiken als de staatscommissie in 1952 hun advies overeen kwam met het besluit van 1944: een trekverbod en concentratie van de woonwagenbewoners in grote kampen. Dit advies is gebruikt als basis voor de woonwagenwet van 1968!

Ze hebben zich door het nazi-gedachtengoed laten inspireren.

(Gegevens o.m. ontleend aan artikel van mr K.S. Rooker:

"Woonwagenbewoners, wat nu? de afschaffing van artikel 18 Woonwagenwet", in Migrantenrecht 96 7/8 p.155-160). In 1991 is staatssecretaris Heerma begonnen in een regeringsnota aandacht te besteden aan het artikel 18. Hij was uit op normalisering van woonwagenregelgeving en de uiteindelijke afschaffing en specifieke regelgeving, dan wel integratie daarvan in reguliere volkshuisvestingswetten en -instrumenten.

Het zogenaamde normalisatiebeleid wordt ingezet.

De heer Willebrand, voormalig hoofdamtenaar van Vrom, zat in de stuurgroep, die de afschaffing van de woonwagenwet voorbereidde en was adviseur van de respectievelijke staatssecretaris Heerma en Tommel. Hij denkt dat het allemaal wel goed komt en dat de in de komende 15 jaar de benodigde standplaatsen er komen door gemeentelijke huisvestingsverordeningen. Maar de heer Willebrand heeft makkelijk praten, het rijk trekt zich terug en de gemeenten moeten het woonwagenbeleid overnemen die zijn verenigd in de Vereniging Nederlandse Gemeenten (NVG).

We zijn dus weer terug naar af namelijk naar vorige eeuw, waar ook de gemeenten het voor het zeggen hadden.

(zie ons historisch overzicht overheidsbeleid van de laatste 150 jaar). Door het slechte imago dat de woonwagenbewoners in onze samenleving hebben, moeten we niet veel verwachten van de raadsleden die niet graag in hun gemeente woonwagenkampen zien komen. Aanleg en beheer moet de gemeente overdragen aan woningcorporaties. Deze staan niet te springen om woonwagencentra over te nemen. Ze vinden de financiële risico's te groot. Tijdens een thema dag woonwagenbeleid tussen fictie en frictie op woensdag 17 april 1996 georganiseerd door het inspraakorgaan woonwagenbewoners, Roma en Sinti heeft de beleidsmedewerker van de VNG de heer W. Vos een verhaal gehouden en gezegd dat het allemaal wel mee zal vallen. Een reactie op dit verhaal van de wethouder van de gemeente Vledder, de heer John Bouwhuis willen wij U niet onthouden, het geeft een goed beeld van wat er allemaal achter de schermen gebeurt: Meneer Vos, ik zou u willen uitnodigen op een samenkost van wethouders en ik heb er gezeten, met z'n elfen waren we, om te horen waarom ze allemaal zitten te wachten op afschaffing van de Woonwagenwet het is treurig om te horen wat er onderling over gezegd wordt: 'op die plaatsjes kunnen we een paar mooie huizen bouwen dat levert wat centen op'. Dat wat er op dit moment gebeurt is wel zo onvoorstelbare korte-termijnpolitiek. Wat gaan ze nu doen? We gaan woonwagens onderbrengen bij woningcorporaties, los van de gemeente. Want, zegt de gemeente: ' dat is lekker makkelijk, woningcorporaties hebben goeie relaties met de deurwaarder, die pakken dat keihard en zakelijk aan en de centen komen wel binnen.' Dat is de houding die men tegenkomt bij gemeentebesturen. De Woonwagenwet kun je pas afschaffen als de achterstand is opgelost. Als je iets overdraagt aan een ander dan doe je dat als het goed is, niet als het een puinhoop is!

PROEFPROCES ZAL WORDEN UITGELOKT OM AAN DE RECHTERLIJKE MACHT DE VRAAG TE STELLEN: WAAROM WORDT IN NEDERLAND DE BEWEGINGSVRIJHEID NIET DOOR DE GRONDWET BESCHERMD.

De bewegingsvrijheid is in een viertal internationale wetten vastgelegd, alleen vreemd genoeg niet in onze grondwet. In 1983 is naar aanleiding hiervan in de Tweede Kamer een discussie gevoerd. De regering en een meerderheid van het parlement zijn tot de conclusie gekomen, dat het niet wenselijk was om een algemene bepaling in de Grondwet op te nemen. De hamvraag, die wij nu aan de rechterlijke Macht gaan stellen is : "bestaat er een grondwettelijk recht op vrijheid van beweging in Nederland". Door middel van een proefproces zullen we een uitspraak van de rechterlijke macht afdwingen. De Vliegende Egels zullen met een woonwagen door het land trekken en zien of ergens de politie een proces-verbaal wil opmaken, vanwege het feit, dat wij artikel 10 van de woonwagenwet hebben overtreden. Artikel 10 van de woonwagenwet zegt immers dat het verboden is om met een woonwagen een standplaats te hebben buiten het centrum.

WERKBEZOEK AAN VERGADERING VAN DE RAAD VAN GEMEENTE DEN HAAG OP DONDERDAGAVOND 15 MEI A.S. OM HALF ACHT IN HET GEMEENTEHUIS ..

In de vorige nieuwsbrief is een fout geslopen. De redactie van de Vliegende Egels heeft even niet goed opgelet en schreef dat de raadsvergadering op woensdagavond 15 mei zou zijn, dat is niet goed mogelijk omdat 15 mei op een donderdag valt! Dus tot aanstaande Donderdag 15 mei . Komt met zoveel mogelijk, want het is goed om de raadsleden, die over de bewoners van de woonwagenkampen Leyweg en Escamplaan op 5 juni a. s. gaan beslissen, in actie te zien.

LAATSTE NIEUWS

"De Vliegende Egels hebben - in verband met de afschaffing van de woonwagenwet - hun ogen laten vallen op een plek in Nederland waar ze hun nest gaan bouwen en wel in een gebouw waar 150 mensen over het toekomstig lot van de woonwagenbewoners gaan beslissen. Normaal

trekken de Vliegende Egels, zoals vorige winter naar hun vertrouwde overwinteringsplaats aan de rivier Valsch, ten Noordoosten van het stadje Hoopstad in de Oranje Vrijstaat, een provincie van de Republiek Zuid-Afrika. Haar nu de woonwagenbewoners bedreigd worden met uitroeiing, zien de Vliegende Egels zich genoodzaakt om in Nederland te overwinteren en de plek die zij nu hebben uitgekozen is ideaal om voor de woonwagenbewoners nieuwe wetten te maken, die werkelijk zijn gericht op de belangen van de woonwagenbewoners. Wanneer wij ons nieuwe nest gaan betrekken zal nog aan de woonwagenbewoners nader worden bekend gemaakt

Veel leesplezier VE

Einde Nieuwsbrief Vliegende Egel van 13 mei 1997i

Vrijdag 16 mei Artikel in Haagsche Courant: Controle op de democratie

Woonwagenbewoners op de publieke tribune van het stadhuis in Den Haag. Op 28 mei keren ze daar terug .

Den Haag - Twintig woonwagenbewoners bezochten gisteravond de vergadering van de Haagse gemeenteraad. Daar werd niet over de door de woonwagenbewoners gekritiseerde gemeentelijke notities gesproken, want dat gebeurt pas op 28 mei in commissieverband. De bewoners waren er nu 'om met eigen ogen en oren te zien en te horen hoe het werkt met de democratie in Den Haag'. Na een uurtje hielden ze het voor gezien. Hun belangenbehartiger dr. T. de Booij had alle raadsleden overigens een kaartje toegezonden met daarop een afbeelding van hun eigen huis.' 'Hoe zou u het vinden, als U een brief ontvangt met daarin de zinnen: De gemeente heeft besloten uw huis af te breken. Als dit is gebeurd, zullen op deze plek standplaatsen voor woonwagens worden ingericht'. Een verwijzing naar de brief die vorige maand op de mat viel bij de woonwagenbewoners. Ze lazen daarin dat de gemeente het kamp aan de Leyweg wil opheffen. De gemeente heeft vier nieuwe locaties in gedachten. Overigens zijn diverse woonwagenbewoners volgens De Booij nu op zoek naar eigen grond.

Zaterdag 17 mei Artikel in Haagsche Courant: Intimidatie vreet in. Bij elke auto veer ik overeind (Herman Rosenberg) Den Haag ~ De Haagse gemeenteraad is de intimidatie door boze woonwagenbewoners beu. Het telefoneren en sturen van briefjes moet afgelopen zijn, vinden de raadsleden en hun familie. "Het begint nu wel vervelend te worden. Ik denk dat het in

ieders belang is dat ze nu stoppen", aldus raadslid Karin de Graaf van D66. Betty Groen, echtgenote van D66'er Robert van Lente is de wanhoop nabij. "Ik kan er niet meer tegen. Bij elke auto die voor de deur stopt veer ik overeind". De druppel die de emmer bij Betty Groen deed overlopen was het toezenden van een foto van haar huis aan het Mezenplein met daarbij de vraag wat ze ervan zou vinden als het huis plaats zou moeten maken voor een woonwagenstandplaats. De woonwagenbewoners van het kamp aan de Leyweg protesteren hiermee tegen de aangekondigde verplaatsing van hun wagens. De Graaf is niet zo geschrokken van de laatste actie, maar vindt het toch ontoelaatbaar dat de woonwagenbewoners haar privé leven verstoren. "Ze naderen een grens. Ik zou het heel onverstandig vinden als ze doorgaan. Wat zo vervelend is is dat de partners en kinderen van de raadsleden de dupe worden. Want wij zijn 's avonds natuurlijk vaak weg". Instigator van de nieuwe intimidatie-actie is de geoloog in ruste dr. T. de Booy(72) uit Baarn. Hij werpt zich op als pleitbezorger van de kampbewoners. De Booy is destijds ontslagen na een interne discussie over zijn wijze van college geven op een geologisch instituut in Amsterdam. Sinds een aantal jaren geeft hij woonwagenbewoners 'tips' hoe ze actie moeten voeren. Hij voorziet hen ook van adressen en telefoonnummers van raadsleden. Betty Groen vindt dat er iets moet worden ondernomen om de intimidatie, die zij als bedreigend ervaart, te laten stoppen. "Misschien moet de burgemeester met ze gaan praten. Als het maar ophoudt".

Geacht Raadslid,

Wij hopen vurig, dat U nooit
ofte nimmer uit Uw huis
zal worden gezet.

Veel geluk en de beste
groeten U toegewenst door
de Vliegende Egels

p/a Koningsweg 45
3743 ET Baarn

ERINACEUS LUGDUNUM
BATAVORUM VOLATICUS

Tekst van de briefkaart die aan alle raadsleden van den Haag werd verstuurd met op de andere zijde een foto van hun huis

Donderdag 29 mei Artikel in de Haagsche Courant. Woonwagenbewoners Leyweg willen bij opnieuw overleg

Wethouder Noordanus (PvdA Volkshuisvesting) gaat opnieuw met de woonwagenbewoners van de Leyweg praten over hun verhuizing. Of dit veel zal uithalen is de vraag. Het raadsvoorstel waarin het woonwagencentrum van de Leyweg wordt opgesplitst in een aantal kleine locaties verspreid over de stad komt 5 juni in de gemeenteraad. De bewoners van het centrum aan de Leyweg zouden het liefst met zijn allen naar één woonwagencentrum willen verhuizen: "Vanwege de familiebanden. Onze ouders verzorgen we zelf, die stoppen we niet weg in een bejaardenhuis, is het in de polder, we willen bij elkaar blijven". zo viel gisteren te beluisteren in de Rembrandtzaal in het Nederlands Congresgebouw, waar naar toe de gecombineerde vergadering van de raadscommissie was verplaatst vanwege het bezoek van de Amerikaanse president aan den Haag. De wethouders Luijten (CDA, welzijn) en van Kampen (PvdA, sociale zaken) lieten verstek gaan, zodat Noordanus in zijn eentje de soms verhitte gemoederen tot bedaren moest

brengen, Het gemeentebestuur is erop gericht - conform het overheidsbeleid - de grote woonwagencentra op te heffen en te vervangen door kleine centra. Het aantal wagens kan variëren van circa vijftien tot ruim dertig. Het woonwagencentrum Viaductweg werd in dit kader al eerder ontmanteld. De bewoners werden met hun wagens verplaatst naar de Erasmusweg/Lozerlaan, Schapenjesduin, Guntersteinweg en Energiestraat. De tweede fase van dit plan behelst het centrum aan de Leyweg; in een derde fase komt de Escamplaan aan de beurt. In tegenstelling tot de viaductweg, dat na renovatie opnieuw als kleine lokatie in gebruik werd genomen, kunnen de bewoners van de Leyweg niet terug. Dat zou te duur worden en bovendien heeft de wethouder daar woningbouw gepland. De bewoners moeten derhalve kiezen uit vijf andere lokaties te weten: Noordweg (35 plaatsen), Zuideinde (25 plaatsen) Parkbuurt Oosteinde (13 plaatsen) Isabellalaan (18 plaatsen) en Ypenburg. In dit laatste gebied komen 60 plaatsen op drie verschillende plekken. De bewoners van het woonwagencentrum aan de Leyweg zien ook wel in dat er vanwege de veiligheid iets moet gebeuren. Het centrum is berekend op 55 plaatsen, maar is overvol met circa 90 woonwagens en caravans. In totaal zijn er 107 huishoudens aan de Leyweg die recht hebben op een nieuwe standplaats. Zij zien echter niets in de kleine vestigingen vanwege de familiebanden. Tijdens de vergadering grepen zij meermalen naar de interruptie microfoon om dit uit te leggen. Maar de politieke partijen konden zich alle met uitzondering van de Socialistische Partij, vinden in het voorstel van de wethouder. De SP vindt dat de wethouder 'zijn huiswerk' moet overdoen en weer bij het begin moet beginnen. Noordanus zag het nut niet van in, maar zegde wel toe opnieuw met een delegatie van de bewoners te willen praten. Tijdens de vergadering wilden de bewoners al onderhandelen. "Maak twee kampen van zestig wagens" werd met instemming van de zaal voorgesteld, maar Noordanus liet zich niet tot uitspraken verleiden. Hij wil af van de grote centra vanwege de beheersbaarheid en de stedelijke structuren. Noordanus wil een differentiatie van bevolkingsgroepen in de wijken en daar past geen groot woonwagencentrum.

Zondagavond 1 juni 1997. Brief van Tom de Booij aan het bestuur van de Vereniging Leywegbewoners

Morgen is het de grote dag dat jullie aan de wethouder Noordanus duidelijk gaan maken dat de tijd voorbij is dat jullie als maar slikken wat zij jullie door jullie strot willen douwen. Mijn advies is als volgt: Noordanus moet worden verteld dat jullie best bereid zijn tot een deal, maar onder een strikte voorwaarde: alles op basis van vrijwilligheid. In ruil hiervoor geven jullie hem de garantie dat hij het wegsleepartikel niet hoeft te gebruiken omdat jullie er voor zullen zorgen dat iedereen de Leyweg verlaat, zodat zij hun plannen kunnen uitvoeren. Voor de invulling van de nieuwe standplaatsen zullen de bewoners zelf plannen ontwikkelen, zodat die families die bij elkaar willen blijven dat kunnen. Het is voor de Noordanus de enige kans om er goed uit te komen, anders wordt het oorlog, vooral als jullie families uit elkaar worden gerukt. Als hij toestemt in de eis van vrijwilligheid kun je hem ook de verzekering geven dat hij geen last meer zal hebben van dat nare akelige lastige tussenfiguurtje. Let wel ik zal altijd achter de schermen blijven toekijken of jullie niet toch besodemieterd worden, want dan kom ik weer op het strijdtoneel. Ook kan je Noordanus mededelen dat wanneer hij toch het wegsleepartikel blijft hanteren hij op hele harde acties van mijn persoonlijke kant kan rekenen. Ik zal dan, als jullie er uiteraard in toestemmen, strafbare feiten plegen zodat in de rechtszaal de misdadige praktijken van de overheid jegens de woonwagenbewoners aan de kaak kunnen worden gesteld. Nu mannen ga morgen met open vizier ten strijde ik ben er van overtuigd dat jullie je niet laat omlullen. Laat vooral de twee adviseurs van Noordanus Verdonck en van Kooperen hun mond houden. Jullie hebben immers een gesprek aangevraagd op persoonlijke titel met Noordanus. Als Noordanus toegeeft, geef hem dan ook de eer! Met de beste groeten Tom de Booij

Donderdag 5 juni 1997 is het plan voor de ontruiming van Leyweg aan de orde bij de zitting van de gemeenteraad van Den Haag gekomen. De woordvoerder van de Verenigingen

Leywegbewoners en Escamplaan Tom de Booij heeft het volgende ingesproken:

Geachte leden van de Raad, Mijn naam is Tom de Booij . Ik maak gebruik van het insprekrecht als gemachtigde en belangenbehartiger van de bewoners van de woonwagencentrum Leyweg en Escamplaan. Tijdens de vergadering van 28 mei jl van de commissies ROSV, WGSR, OSW hebben we een aantal vragen gesteld. De voorzitter, de Heer Noordanus heeft ons schriftelijk zijn reactie op deze vragen gegeven. wij hadden de vragen ook gesteld aan de andere leden van de commissies. Hiervan mochten wij tot op heden geen antwoord ontvangen, reden waarom ik een enkele vraag zou willen stellen en deze wil voorleggen aan alle fractievoorzitters van de aanwezige politieke partijen ieder afzonderlijk. B en W van de gemeente Den Haag zal alleen met succes de plannen inzake de woonwagencentrum Leyweg en Escamplaan kunnen uitvoeren, wanneer de bewoners van de woonwagencentrum Escamplaan en Leyweg als volwaardige gesprekspartners zouden kunnen worden gezien om op die manier tot constructieve oplossingen te komen van de problematiek. Eventuele verhuizing van woonwagens van de bewoners van het woonwagencentrum aan de Leyweg zal altijd op basis van vrijwilligheid moeten gebeuren. Ik zou gaarne van U willen vernemen of U voor of tegen deze stelling bent. Tot slot zou ik nog even willen reageren op een uitspraak van de heer Noordanus tijdens de vergadering van 28 mei jl. De heer Noordanus zei dat de bestuurders van Hilversum er toch enigszins anders over dachten dan ik tijdens de vergadering van 28 mei jl liet voorkomen, dwz met betrekking van eventuele verhuizing van woonwagens van het woonwagencentrum de Egelshoek te Hilversum. Het lijkt mij daarom zinvol U enkele zinsneden voor te lezen die in de notulen van twee vergaderingen van de stuurgroep die verantwoordelijk is voor de deconcentratie van het woonwagencentrum de Egelshoek. Vergadering 12 december 1996: "Omdat de huidige onrust onder woonwagencentrumbewoners van de Egelshoek hoofdzakelijk voortvloeit uit de vrees dat er tijdens deze ambtsperiode geen gedwongen verplaatsingen zullen plaatsvinden". Vergadering 29 januari 1997: "De kern van de ongerustheid van de bewoners lijkt nog steeds te liggen in de vrees dat er toch gedwongen verplaatst zal worden. De voorzitter herinnert aan de toezegging in de vorige vergadering gevolgd door een brief met dezelfde belofte: er zal geen bestuursdwang worden toegepast, niet tijdens deze raadsperiode, maar ook volgende gemeentebesturen zullen zich rekenschap moeten geven van de afspraak". Ook met betrekking tot de deconcentratie van het woonwagencentrum Trekvaartplein te Leiden heeft de gemeente Leiden er verstandig aan gedaan om het mes van tafel te halen. De woonwagencentrumbewoners ontvingen van B en W van de gemeente Leiden op 2 juni jl een brief waaruit ik U de volgende zinnen zou willen voorlezen: "Wij vertrouwen erop dat ook gemeentebesturen in andere samenstelling zich rekenschap geven van dit al jaren vaststaande beleid" "Overeenkomstig de in Hilversum gebruikte terminologie toegevoegd. De bedoeling van deze toevoeging was en is dezelfde als die u nu vraagt, namelijk wij verwachten dat uitspraak over vrijwillige verplaatsing ook in de volgende raadsperiodes van kracht zal blijven.(...) "Basis voor goed overleg is gelijkwaardigheid van de deelnemers zonder veto's of onbespreekbaarstellingen en met voor ieder gelijktijdig dezelfde informatie beschikbaar". (Bijlagen overhandigd aan de voorzitter van de Raad).

6 juni Artikel Haagsche Courant: Besluit gemeenteraad: Woonwagencentrum aan Leyweg dicht

'Den Haag - Met 36 stemmen : Voor en vijf tegen heeft de Haagse gemeenteraad gisteravond besloten het regionale woonwagencentrum aan de Leyweg te sluiten. Na ontruiming van het centrum, waar 55 wagens legaal staan en 52 worden gedoogd door de gemeente. komt het gebied beschikbaar voor woningbouw. Tegen het voorstel stemden de raadsleden van de Socialistische Partij, de Centrum Democraten en Centruumpartij '86. :Voor sluiting van de Leyweg stemden alle collegepartijen (VVD, PvdA, D66 en CDA), GroenLinks, SGP/GPV/RPF en de eenling Bartelsman. De meerderheid van de gemeenteraad was het eens met wethouder Noordanus (PvdA, volkshuisvesting), dat bij de overplaatsing van de woonwagenfamilies naar vier of vijf andere centra elders in de gemeente 'goed overleg gevoerd moet worden, maar uiteindelijk bestuurlijke dwang mogelijk moet blijven'. Via hun woordvoerders De Booij en Kames lieten de

woonwagengewoners weten alleen op basis van vrijwilligheid met de gemeente te willen onderhandelen. Een gesprek afgelopen maandag met wethouder Noordanus was gestokt na het voorstel van de woonwagengewoners dat van de Leyweg 75 wagens elders bij elkaar geplaatst moesten worden. Noordanus kreeg steun van de gemeenteraad voor de opvatting, dat centra nog hooguit 35 j. wagens mogen bevatten, zoals op het nieuwe centrum aan de Viaductweg. De wethouder wees erop, dat dit al tweemaal zoveel is als rijk en provincie willen. Burgemeester Deetman liet het woord 'deportatie' schrappen uit het verslag van de raadsvergadering dat door het CD-lid Derkink was gebruikt. Deetman deed dit op verzoek van het raadslid Niemeijer (SGP/ GPV/RPF). In eerste instantie was de burgemeester het gebruik van het 'misplaatste' woord ontgaan

Hoofdstuk 2. Gewelddadige ontruiming Leyweg 11 december-20 december 2002

(Sinds die bewuste 5 juni 1997 is de gemeente Den Haag blijven vast houden aan het uiterste middel: het wegslepen van de wagens van de Leyweg naar de Noordweg. In november 1999 heeft de gemeente Den Haag een brochure (oplage 250 stuks) getiteld Reizigers reizen niet meer gericht aan de bewoners van het woonwagencentrum aan de Leyweg met een voorwoord van de wethouder Noordanus: " De verhuizingen staan nu voor de deur. Over een ruim half jaar verhuist u naar uw nieuwe woonplek in een nieuwe omgeving, maar wel met uw eigen, vertrouwde familieleden en vrienden en met uw eigen wagen".

Maandag 9 december 2002 Al zappend rustig in mijn stoel zittend voor de TV, word ik om kwart voor negen 's-avonds gebeld door een verontruste Sani Kames van het woonwagencentrum Leyweg. De bewoners hebben vandaag een nieuwsbrief van de gemeente Den Haag ontvangen met de volgende zinsnede:
Start verhuizing op 11 december. Omdat de rechter uw eisen heeft afgewezen heeft de gemeente Den Haag maatregelen getroffen om tot ontruiming over te gaan van het woonwagencentrum aan de Leyweg.

Ook krijg ik een fax met de brief van 28 november 2002 van de advocaat van de bewoners Mr. H. Koning aan de advocaat van de Gemeente Den Haag Mr. D.H.de Witte. De inhoud van deze brief staat wel in schril contrast met bovengenoemde nieuwsbrief.

"De bewoners lieten mij weten dat zij buitengewoon teleurgesteld zijn over de uitspraak van de Voorzieningenrechter in de Rechtbank te 's-Gravenhage. Desalniettemin zijn de bewoners de mening toegedaan, dat zij dit vonnis dienen te respecteren. Het vorenstaande houdt derhalve in dat de bewoners hun medewerking zullen verlenen met betrekking tot een vrijwillige verhuizing van de locatie aan de Leyweg naar de locatie aan de Noordweg alhier. (...) Alvorens te gaan verhuizen stellen de bewoners voor om op korte termijn met een vertegenwoordiger van de Gemeente 's-Gravenhage overleg te voeren. (...) Teneinde bovenstaande voorgestelde minnelijke verhuizing te kunnen voorbereiden en mogelijk te maken, (...) stellen de bewoners voor om de verhuizing na de komende feestdagen, en, vanaf aanvang tweede week januari 2003 te laten plaatsvinden".

Aangezien ik hier geen touw meer aan vast kan knopen van deze twee tegenstrijdige berichten, zeg ik tegen Sani Kames, dat ik de volgende ochtend rond 11 uur op het Centraal Station van Den Haag zal aankomen, alwaar hij mij zal afhalen.

Dinsdag 10 december 2002 Na een rusteloze nacht kom ik rond 11 uur op het Centraal Station aan en ja daar staat mijn vriend Sani Kames. Het eerste wat hij zegt: "Het is afgeblazen. De gedwongen verhuizing gaat niet door en wij mogen vrijwillig verhuizen". In de auto op weg naar het centrum, laat hij mij drie faxen lezen van hun advocaat Mr Koning met de geruststellende mededelingen:

De eerste fax is van 10 december 10:08 en gericht aan Mr Witte de advocaat van de Gemeente Den Haag: "in bovengemelde, mededeling kan ik u mededelen, dat gisteren namiddag de heer Genet*) mij heeft verzocht hem te bevestigen dat de bewoners van het kamp Leyweg alsnog hun vrijwillige medewerking zullen verlenen aan de verhuizing naar de locatie Noordweg". *)Louis Genet is uitvoerder en organisator van de verhuizing namens de gemeente Den Haag.

De tweede fax is van Mr Koning aan de Heer Genet van 10 december, waarin o.m staat: "in vervolg op het gisteren namiddag met u gevoerde telefonisch onderhoud in bovengemelde aangelegenheid kan ik u bij deze bevestigen dat mijn cliënten mij nogmaals bevestigd gevolg te geven aan de door de bestuursrechter in de rechtbank alhier gewezen beschikking in dier voege dat zij medewerking willen geven aan een vrijwillige verhuizing van de locatie Leyweg naar de locatie Noordweg. (...) Tenslotte verzoek ik mij te bevestigen, dat er op 11 december 2002 geen gedwongen verhuizing zal plaats vinden".

De derde fax is van 10 december 10:27 van Mr. Koning aan Sani Kames in zijn functie als voorzitter van de Vereniging Leyweg Bewoners (opgericht 12 april 1997), is nog positiever van inhoud: "in vervolg op het gisteren met u en de overige bewoners gevoerde onderhoud kan ik u mededelen dat ik inmiddels uitvoerig telefonisch overleg heb gepleegd met mevrouw H. Hijmans*). Mevrouw Hijmans heeft mij medegedeeld dat zij alsnog overleg heeft gevoerd met wethouder Hilhorst en heeft weten te bereiken dat er op 11 december geen gedwongen verhuizing zal plaats vinden doch dat aan de bewoners de mogelijkheid wordt geboden om zelf te verhuizen. (...) Wethouder Hilhorst heeft mevrouw Hijmans bevestigd dat hij ook aan haar zal bevestigen, dat er op 11 december a.s. geen gedwongen verhuizing zal plaatsvinden. Het vorenstaande brengt derhalve wel met zich mee dat de bewoners de verhuizing thans zelf dienen te regelen. *) mevrouw Hijmans is raadslid van de gemeente Den Haag voor de Socialistische Partij.

Aangekomen op het centrum, zie ik allemaal vrolijke gezichten. De brief van de advocaat is met gejuich ontvangen. Na enkele uren in de wagen van Sani en zijn vrouw Griet te hebben gepraat met vele bewoners, komen er ook ongunstige berichten door, namelijk dat alles voor de 20ste december moet zijn verhuisd. Iets wat op basis van vrijwilligheid natuurlijk onmogelijk is. Rond half drie zien we op teletekst het volgende persbericht van de gemeente Den Haag op het scherm verschijnen:

2002-12-10: Laatste bewoners Leyweg alsnog bereid mee te werken aan verhuizing. De overgebleven bewoners van het woonwagenkamp aan de Leyweg hebben maandavond 9 december via hun advocaat Koning aan de gemeente laten weten dat zij bereid zijn vrijwillig te verhuizen. De verhuizing start op woensdag 11 december en zal naar verwachting een week tot tien dagen in beslag nemen. De gemeente heeft de regie van de verhuizing in handen en bepaalt de volgorde van de verhuizing van de wagens en de plek waar ze worden geplaatst. De bewoners ontvangen een verhuiskostenvergoeding van 2500 Euro.

Mijn eerste reactie is dat een vrouw zwanger is of niet, maar niet een beetje zwanger. De eerste zin staat namelijk in een schril contrast met de volgende zinnen waaruit zonder meer staat te lezen, dat het woord vrijwillig niet serieus genomen kan worden.

Sani Kames, Dries Middeldjans (eveneens bestuurslid van de Vereniging Woonwagenbewoners Leyweg) en ik (als hun adviseur) zijn in de auto gesprongen om aan Mr Koning nader uitleg te vragen. We worden meteen door hem ontvangen rond half vier. Daar wachtte ons de jobstijding. De heer Koning zegt dat de fax van hedenochtend, waarin jullie vrijwillig kunnen verhuizen, is gebaseerd op lucht. Hij heeft namelijk een fax van Mr Witte ontvangen, gedateerd 10 december 2002 12.57, met de volgende onheilspellende zin:

"Dank voor uw fax van hedenochtend met daarbij gevoegd de fax aan de heer Genet. Uw brief/fax aan de heer Genet kan tot misverstanden leiden, zodat ik u als volgt bericht. Van een daadwerkelijke vrijwillige ontruiming, waarbij de bewoners zelf voor de verhuizing zorg dragen kan geen sprake meer zijn".

Dat kwam bij ons aan als een mokerslag. De advocaat Mr Koning was ook sprakeloos en zei dat hij nu niets meer voor ons kon doen. Daar sta je met je goede gedrag. Hij gaf ons nog en paar notities mee van persmensen, die hem gebeld hadden voor commentaar. Hij vroeg of wij dat verder willen afhandelen. Nog even langs het stadhuis om het persbericht op te halen, dat we op teletekst hadden gelezen, om te zien of het dezelfde tekst was. We zagen inderdaad dat het klopte. Via het mobieltje gebeld naar het centrum om de mensen op te roepen voor een vergadering rond zes uur in het clubgebouw aan de Leyweg. In deze vergadering heb ik de brief van de gemeente Den Haag voorgelezen. Dit komt keihard aan. Als enige schrale troost is het woord vrijwillig in het persbericht. Ik krijg de toestemming om de gemeente Den Haag namens de bewoners mede te delen dat zij zelf woensdag 11 december zullen beginnen met de verhuizing, in de ijdele hoop, dat er misschien nog iets ten gunste zou kunnen veranderen. In de late avond heb ik namens de bewoners een brief/fax aan gemeente Den Haag t.a.v de Burgemeester drs W.J. Deetman geschreven met de volgende inhoud:

Den Haag, woensdag 11 december 2002, 0.00 uur

"We hebben de eer U mede te delen dat wij heden Woensdag 11 december 2002 zijn begonnen met de verhuizing van het woonwagencentrum Leyweg naar de nieuwe locatie Jan Hanlostraat (Noordweg) in Uw gemeente. Deze datum hebben wij U reeds recentelijk namelijk op maandag 9 december jl. medegedeeld, via onze advocaat de Heer Mr H. Koning. Wij zijn zeer verheugd om van U te vernemen, volgens het door U dd. 10/12/'02 uitgegeven persbericht, dat U akkoord bent gegaan met ons herhaald verzoek om deze verhuizing geheel te laten geschieden op basis van vrijwilligheid. U kunt er op rekenen, dat wij alles, wat in ons vermogen ligt, in nauw overleg met uw ambtenaren, zo soepel mogelijk te laten verlopen. Terugkijkend op de 6 jaren, die achter ons liggen, kunnen we spreken van twee overwinnaars ten eerste U als Gemeente, die er naar heeft gestreefd om ons zo dierbare woonwagencentrum te doen verplaatsen en dat nu uiteindelijk zijn beslag heeft gekregen en - ten tweede de Vereniging Woonwagenbewoners Leyweg, die sinds 1997 heeft geijverd om de verhuizing op basis van vrijwilligheid te laten geschieden.

De reden, dat wij precies op woensdag 11 december 2002 zijn begonnen met de verhuizing is gelegen in het feit, dat wij gehoor geven aan de beslissing, die de Rechterlijke Macht heeft genomen, namelijk dat op deze datum de verhuizing zal dienen te geschieden en dat alle juridische mogelijkheden zijn uitgeput, zodat wij dit besluit dienen te rechtvaardigen eerbiedigen, we leven namelijk in een land waar de Rechterlijke macht in onze Rechtstaat in deze het laatste woord heeft (de Trias Politica). De Wetgevende macht had reeds op 5 juni 1997 tijdens de raadsvergadering het besluit genomen om het centrum te doen opheffen. Toen was er nog Uw wethouder, die bij zijn standpunt bleef om uiteindelijk het wapen van 'Ultimum Remedium' te hanteren. Het verheugt ons daarom, dat dit 'pistool' door U ter zijde is geschoven. Zoals U zich nog zal herinneren werd deze symboliek tijdens de genoemde raadsvergadering gebezigd. Inmiddels verblijven wij, met de gevoelens van de meeste hoogachting.

Uwe dw. De Vereniging van de Woonwagenbewoners Leyweg (opgericht 15 april 1997) .

Namens deze, de adviseur van de Vereniging Woonwagenbewoners Leyweg. Dr Tom de Booij.

Woensdag 11 december 2002 Sani en ik hebben nog tot rond 1 uur 's-nachts wat gefilosofeerd over het leven en nog vele andere zaken. Ik wil op de bank slapen, maar daar kwam niets van in. Zijn vrouw was al bij haar zuster gaan slapen en hij gaat op de bank slapen ik moet of ik wil of niet in hun gezamenlijk bed slapen. Van slapen komt niet veel. Misschien een half uurtje weggedommeld. Om half acht staat de heer Zwaan van radio West al voor de deur. Hij wilde van ons horen wat we nu gingen doen. We zeiden dat wij al begonnen waren met het verhuizen. Ook Marc Konijn van de Haagsche Courant wil het naadje van de kous weten.

Hier sliep ik in de woonwagen van Sani en Griet Kames in de nacht van 10 op 11 december 2002. Alle tuinspullen zijn kapot gemaakt en opgebrand door de ME om ze warm te houden, inclusief de oude klompjes, hengel en tuinbek van Sani.

Rond kwart over acht komt mevrouw Hijmans het raadslid van de SP, die sinds jaren zeer betrokken is geweest met het lot van de bewoners en zich sinds 1997 fel heeft gekeerd tegen een gedwongen verhuizing

Het is een bitter koude ochtend, met een snerpnd oosten wind lijkt het veel kouder dan 10 graden onder nul. Wat we verwacht hebben gebeurde niet, namelijk dat de ME in alle vroegte zou komen. Rond negen uur loop ik op de Leyweg en zie daar opeens een hele lange stoet ME busjes aankomen. Even later springen er allemaal zwarte mannetjes en vrouwtjes uit. Het lijkt net op een James Bond film. Het is angstaanjagend. Een commandant blaast op een fluitje en zo stormen tientallen met lange latten gewapende ME het centrum op om het te bezetten. Het geheel wordt door een camera ploeg van TV West vastgelegd. Het roept bij mij ogenblikkelijk beelden op, die ik had meegemaakt tijdens de tweede wereldoorlog, inclusief concentratiekamp Amersfoort. Behalve de mobiele eenheid is er ook nog een arrestatieteam van de politie.

Foto's van de ontruiming van de Leyweg op 11 december 2002 die voor zich zelf spreken

Tractoren beginnen met grote dranghekken om bepaalde delen van het centrum te plaatsen. Hijskranen en ander groot materiaal; waaronder de Mammoet wagen worden in stelling gebracht. Ze willen 24 uur per dag doorgaan met 4 ploegen. De hele operatie moet vrijdag 20 december 2002 om 12 uur zijn afgerond. Grote schijnwerpers werden opgesteld om ook 's-nachts te kunnen doorwerken.

Kind over hek door behulpzame politieagent rond middernacht

Sani loopt steeds rond om de bewoners te kalmeren en hun op het hart te drukken, dat ze geen geweld moeten gebruiken of bedreigingen uiten. Het vraagt wel heel veel van de bewoners als je wordt bloot gesteld aan zoveel geweld en zoveel provocatie. Ik ben er vast van overtuigd, dat de gemeente Den Haag er vast op gerekend heeft, dat de bewoners zich gewelddadig zouden verzetten. Dit zou hun natuurlijk prima zijn uitgekomen en had de inzet van zulke grote politiemacht kunnen rechtvaardigen. Rond twaalf uur komen de kinderen van school. Sommige

mogen niet meer naar hun eigen wagen. Bij drie wagens zijn ambtenaren binnengekomen met een brief van uitzetting, met de mededeling dat de bewoners binnen 24 uur weer over hun wagen op de nieuwe locatie kunnen beschikken. Ze hebben maar heel kort de tijd om wat spulletjes mee te nemen. Zo vraagt een moeder of de ME een speen uit haar wagen wil halen, omdat ze die in alle haast had vergeten mee te nemen. Dat staat nog steeds op mijn netvlies gebrand, toen even later een ME deze speen door het raster van het hek aan de moeder gaf. Ook het vreemde beeld, dat kinderen in het afgerasterde gebied gaan voetballen met de ME.

Ook 's nachts werd door gegaan met de ontruiming van de Leyweg

Alles was onwerkelijk en spookachtig, vooral wanneer het donker wordt en de schijnwerpers de wagens verlichten, die worden opgetakeld. Ik ben nog even binnen gewipt bij een familie, die hadden gehoord, dat ze binnen een uur hun wagen moesten verlaten. Ze zitten aan tafel met ook een kind van twee jaar in een kinderstoel. De kerstboom lichtjes branden. Ik heb ze sterkte toegewenst en ben weer terug gegaan naar de wagen van Sani. Ik heb het toen te kwaad gekregen en ben als een klein kind gaan huilen over zoveel leed en verdriet aangedaan bij deze mensen zo vlak voor kerstmis. In de wagen van Sani zitten twee raadsleden Helga Hijmans van de SP en Joris Wijsmuller van de Haagse Stadspartij. (Later heeft ook Ingrid Gyömörei van de SP haar belangstelling getoond, verder hebben we niemand van de raad van de gemeente Den Haag gezien of gehoord).

Er is natuurlijk nog veel meer verschrikkelijks gebeurd, maar ik vertel alleen wat ik zelf heb meegemaakt en niet van horen zeggen. In een later stadium als alles weer min of meer tot bedaren is gekomen, ben ik van plan om de ervaringen van de bewoners op te tekenen. Sani brengt me naar het Centraal Station. Met een warme omhelzing nemen we ontroerd afscheid van elkaar. Het meest verschrikkelijke van de hele dag is misschien nog toen ik in de intercity trein binnenkom en zie hoe de kantoormannetjes en vrouwtjes strak voor zich uitkijken. Ik wil het uitgillen: "Weten jullie wel dat ik net uit de oorlog kom en wat ik allemaal vandaag heb gezien en meegemaakt". Ze zouden me dan meewarig hebben aangekeken en misschien de conducteur hebben gewaarschuwd om me te kalmeren. Het is ook onwezenlijk om in mijn veilig verwarmde huis bij mijn vrouw in Baarn terug te komen. Van slaap komt weer bitter weinig terecht.

Donderdag 12 december 2002 Gespannen wacht ik berichten uit het centrum af. Rond half een 's-middags belt Sani mij om te zeggen, dat ze gestopt zijn met de ontruiming. Misschien willen ze toch de zaak afblazen. Ik ben meteen in mijn auto gesprongen en kom een uur later in het centrum aan. Het blijkt alleen dat ze hun plannen van uitzetting hebben gewijzigd. De verhuizing verloopt kennelijk te langzaam. In plaats van 24 uur worden een groot aantal wagens tegelijkertijd aangezegd om hun wagen te verlaten en dat ze pas na drie dagen hun wagens terug zouden krijgen. Ook de wagen van Sani is aan de beurt. Wat ik toen zag tart alle beschrijving. De ME

hebben vuurtjes gemaakt om zich warm te houden. Zo moet het houten hek rond de wagen van Sani het ontgelden evenals oude klompjes uit zijn schuur en zijn hengel. Ik vraag aan Sani, terwijl we dit aanschouwen wat hij denkt: "Het is een ramp, maar we blijven lachen".

Zo wordt wagen voor wagen opgetakeld. Alle stoepjes terrasjes, tuintjes rond de wagens worden vernield. Al het puin wordt op grote hopen gegooid. Het lijkt wel of er een bombardement heeft plaats gevonden. Het is ook aangrijpend, hoe we woensdag nog rondom de kerstboom van een wagen lekker een bakkie koffie zaten te drinken met mensen, die uit hun wagens waren gezet en hoe vandaag deze wagen wordt opgetakeld en we weer in een andere wagen bij elkaar gaan zitten. Moe en verdrietig ben ik weer naar Baarn gereden,

Vrijdag 13 december 2002. Ik ben thuis gebleven. Misschien nog wel erger dan op het centrum te zijn, want lopend door het rustige Baarn en wetende dat niemand in de straat weet wat er nu in Den Haag is gebeurd. Sani belde een paar keer. Het blijkt dat op het nieuwe centrum alles nog een puinhoop is. Geen enkele wagen is nog aangesloten. Ze hebben zelfs andere sloten aangebracht, zodat niemand in zijn eigen wagen kan komen. Via het internet bestudeer ik de artikels over de verhuizing in de Haagsche Courant. Trouwens de enige krant naar mijn weten die over de gedwongen verhuizing heeft bericht. Duidelijk perscensuur heeft plaats gevonden.

We hebben vele radio en tv programma's gebeld of ze er iets van willen maken, zoals o.a. 'Het hart van Nederland'. De media worden overstroomd met telefoontjes, maar geen allen zien ze er brood in. Enkele bewoners belden Willebord Frequin, maar die wil wel voorrang geven tegen betaling van 15.000 gulden. Het artikel van Marc Konijn is nog het enige positieve wat ik heb kunnen lezen. Hij was woensdag al op het centrum voor de ME en heeft alles direct kunnen meemaken en ook hij was ontzet wat hij allemaal te zien kreeg. We geven hier zijn artikel weer omdat het op een juiste wijze de gang van zaken weergeeft

Wanhopige vrouwen en kinderen in de snerpande kou

Artikel uit Haagsche Courant van 12-12-2002 'Mensen op dit kamp hebben oorlog meegemaakt' door Marc Konijn

De gemeente Den Haag heeft woensdag met een grote politiemacht het woonwagencentrum aan de Leyweg bezet. De bewoners worden de komende tien dagen onder dwang verhuisd naar de nieuwe locatie aan de Noordweg. Een dag bij de kampers.

DEN HAAG | "Het lijkt hier wel een gevangenis. Een hek op twee meter van mijn raam. Ben ik lekker mee." Het is de eerste dag van de ontruiming van het kamp. De vrouwen van het woonwagencentrum aan de Leyweg klitten bij elkaar, buiten, ondanks een ijskoude wind. Zij staan voor het hek dat in razend tempo wordt opgetrokken en hun kamp in drieën deelt. "Ik werd

gebeld door school", begint de een. "Wat er aan de hand was. De kinderen waren helemaal van streek. Wat wil je ook, met zo'n inval. Al die politie hier. Het leek wel oorlog." "En dat hek dan?", gaat de buurvrouw verder. "Waarom moet dat nou? De oude mensen op dit kamp hebben de oorlog meegemaakt. En dan dit. Ik vind het heel erg." Even na negen stormt een grote politiemacht het woonwagencentrum aan de Leyweg binnen. De Mobiele Eenheid (ME) neemt haar posities in. Een aanhoudingseenheid staat paraat. De gemoederen lopen even hoog op. Maar Sani Kames, behalve voorzitter van de bewonersvereniging de leider van het kamp, stuurt zijn mensen weg van het blauw. "We hebben niets aan heibel", legt Kames even later uit. "Dat geeft alleen maar een alibi om te meppen." Rustig blijft het, de rest van de ochtend. De in streng gelid staande ME'ers klonteren langzaam samen in groepjes. Een sigaret wordt opgestoken. Bewoners beginnen rond te kuieren en kinderen trappen, met wat ME'ers, tegen een bal. In zijn schuur achter de woonwagen schuift Kames de rotzooi aan kant. Een plastic tafel en stoelen worden neergezet. Zijn vrouw Griet, weer wat tot bedaren gekomen, komt met koffie en koekjes. Het vergaderhok, doopt Kames het optrekje. De een na de ander komt binnen. Wordt er nou wel of niet ontruimd? Dan is er ineens actie. De Haagse wethouder Hilhorst is op het centrum. In het oude clubgebouw drommen tientallen mannen samen. Hun gezichten staan strak. Hilhorst zit, moederziel alleen, aan een oude tafel, sigaret in de hand. Tegenover hem advocaat Koning, namens de bewoners. Kames blijft staan en bewaart, met een enkel gebaar of een enkele blik, de orde. De jurist brengt zijn bezwaren: over de inval, over de gedwongen verhuizing, waarom de bewoners nog steeds van niets weten. De stadsbestuurder zegt te zullen overleggen. Uren later komt het definitieve oordeel: de actie wordt doorgezet. Een man met een plattegrond loopt het terrein op en inspecteert de woonwagens. Twee mannen, zwartleren jas, norse blik, lopen als een schaduw achter hem aan. "Bodyguards", weet bewoner Marco zeker. "Freefighters uit Amsterdam. Wat dat niet kost!" Het kamp is in drie delen verdeeld. Deze dag staat deel één nog op de rol, met vijf woonwagens. De zon staat al laag in het westen, als nog begonnen moet worden aan de verhuizing van de eerste woonwagen, van Wieteke Wolters. "Ik ben benieuwd hoe ze dat aanpakken. De caravan moet worden opgetakeld, waterpas gezet en aangesloten op water en gas. Dat lukt nooit voor acht uur. Dan moet de kleine naar bed. Ik weet nog niets. Maar ja, je bent machteloos. Ik wacht maar af."

Vandaag horen we een heel ander geluid in de Haagse Courant. **"Deetman: veel politie nodig bij kamp Leyweg"** Juist de grootte van de groep zorgt ervoor dat de verhuizing niet escaleert. Dat zei hij tijdens de gemeenteraadsvergadering. Geweld moet zoveel mogelijk worden vermeden, vindt Deetman. "De driehoek (korpsbeheerder, korpschef en hoofdofficier van justitie red.) bepaalt de mankracht. Bij te weinig bestaat het risico dat het geweld vrij fors wordt"

Vernieuwd terras voor woonwagens, die later door de verhuizing door midden is gezaagd. Ook de aanbouw is er afgezaagd. De wagen is total loss verklaard.

Zaterdag 14 december 2002 Weer centrumwaarts met de auto gegaan. Steeds meer wagens zijn weggetakeld, maar op de nieuwe locatie is alles nog een puinhoop.

Juridisch adviseur Erik van der Maal (rechts) komt uit Baarn om advies te geven aan de Anthony Foulon

Ik bel mijn juridisch adviseur Erik van der Maal in Baarn voor bepaalde vragen over de procedure van uitzetting. Nauwelijks heb ik de telefoon neergelegd of hij belt terug en zegt naar het centrum te komen en ja hoor, enkele uren later staat hij voor de wagen van Anthony Foulon. Hij geeft vele goede adviezen. Ook in de toekomst wil hij hun juridisch advies blijven geven. In de Haagsche Courant van 14 december 2002 zien we dat de toon die gisteren al werd gezet door Deetman nu stevig wordt doorgezet.

Weinig steun voor SP in strijd Leyweg, door Ellen den Hollander

DEN HAAG | De Haagse SP-raadsleden laten zich te veel meeslepen door hun emoties bij de verhuizing van de woonwagenbewoners aan de Leyweg. Veel gemeenteraadsleden hielden daarom donderdagavond hun mond stijf dicht tijdens het door de Socialistische Partij gewenste debat.

"We willen niet meezeuren met de SP", oordeelt A. Mulder van de VVD. Hij vindt het 'schandalig wat deze partij doet.' Raadslid I. Gyömörei loopt volgens hem 'rotzooi te schoppen' om niets. "Er wordt gewoon een raadsbesluit uitgevoerd van twee jaar geleden. De bewoners moesten weg en als ze dat gewoon hadden gedaan, dan was er niets aan de hand geweest." Mulder vindt dat de burgemeester en wethouder Hilhorst het goed doen. "We moeten ze nu niet voor de voeten gaan lopen. Als er excessen zijn, dan horen we dat toch wel." Ook D66 vond het al even onnodig om in discussie te gaan over de verhuizing. "Het is nog veel te vroeg", aldus fractievoorzitter R. van Lente. *) "De tactiek om met groot materiaal aan te komen is bedoeld om geweld te voorkomen." De PvdA zag er evenmin brood in om te debatteren over de politie-inzet. "Deze verhuizing is een logisch gevolg van een besluit dat de gemeenteraad al veel eerder heeft genomen", aldus T. van Nimwegen. De uitleg van burgemeester Deetman over de hoeveelheid mankracht vindt zij 'afdoende'. Medezwijger was CDA-fractievoorzitter A. Hartman. "De SP vist in troebel water", vindt hij. Hartman heeft zelf slechte ervaringen met de woonwagenbewoners: zo heeft hij de wethouder enkele keren gevraagd nogmaals met de bewoners aan tafel te gaan zitten. "Op voorwaarde dat zij niet naar de rechter zouden stappen. Wat bleek? Ze waren toch naar de rechter gegaan. Hartman was dus gepiepeld." Kwaad: "En wat doet de SP? Die vraagt een interpellatiedebat aan. Dat is niet netjes." Ze vraagt ook nog eens naar de bekende weg. "Iedereen kan bedenken waarom je foto's en video-opnamen maakt. Omdat je anders schadeclaims aan je broek krijgt." De redenering dat de woonwagenbewoners best zelf voor de verplaatsing hadden

kunnen zorgen, is belachelijk in de ogen van Hartman. "Er is een bedrijf in Nederland dat dat kan. Dan kan de gemeente zeggen: 'Laat je wagen maar verplaatsen en stuur een rekening'. Of je kunt een deal sluiten met dat bedrijf om er dertig te verplaatsen. Dat laatste is gebeurd." Verbazing over al dat zwijgen bestaat bij de ChristenUnie/SGP. "Opmerkelijk dat er geen reactie is gekomen van GroenLinks, D66 of CDA", vindt W. Pijl. "Ik vind de verhuizing met zoveel politie in schrille tegenstelling met een verhuizing op basis van vrijwilligheid." Het zijn heus niet allemaal lieverdjes, geeft Pijl toe. "Ik ben niet zo naïef om dat te denken. Er zijn ook mensen die geen lieverdjes zijn, die toch een mate van redelijkheid hebben. Machtsvertoon kan ook agressie oproepen. Het valt nog mee dat er geen waterkanon aan te pas is gekomen." De SP was niet bereikbaar voor commentaar.

*) In dit verband is wel aardig om te vermelden, dat toen bewoners van de Leyweg drs van Lente telefonisch vroegen hoe hij dacht over gedwongen verhuizing, hij in april 1997 het volgende antwoord gaf: "Ik ben absoluut tegen gedwongen verhuizing". Niets is veranderlijker dan een mens. Zie hiervoor in de nieuwsbrief van de Vliegende Egel van maandag 21 april 1997.

Laat met Erik van der Maal naar Baarn teruggekeerd, net voordat het stevig begint te ijzelen.

Zondag 15 december 2002 Mijn vriend Bert de Haas komt me rond twaalf uur me vanuit Amsterdam ophalen op om mij naar het centrum te brengen. Daar aangekomen ziet het er nog naargeestiger uit. Het hele rijtje woonwagens waar Sani stond is totaal met de grond gelijk gemaakt. De resterende wagens krijgen nu een bevel van uitzetting niet voor 1 of 3 dagen maar voor 5 dagen, dat ze hun wagens weer mogen betreden. Het ziet er naar uit, dat ze nu alle bewoners uit het centrum willen verwijderen, omdat ze duidelijk in tijdnood zijn gekomen. Het miezert en is waterkoud. Gelukkig kunnen we nog opwarmen in de wagen van Anthony en Cella. Hun zoontje van 11 jaar kan nauwelijks slapen omdat pal naast zijn bed ME wagens hun motor blijven draaien voor de verwarming van de manschappen. De kinderen worden hier zwaar getraumatiseerd. Bert is zwaar onder de indruk wat hij allemaal ziet en hoort. We verlaten tegen 5 uur het centrum en keren weer huiswaarts.

Bert de Haas neemt een foto van mij in mijn ontredderde toestand

Maandag 16 december 2002 Leny Terpstra van het woonwagencentrum Egelshoek in Hilversum en Annie Offenbergh van het centrum Trekvaartplein in Leiden opgehaald om hun de gelegenheid te geven om de verschrikkingen van de gedwongen verhuizing met eigen ogen te

aanschouwen. Ik bereid ze in de auto geestelijk voor op het ergste. Ze beloven me om na het bezoek te zeggen of ik het misschien te erg had voorgesteld. Zij zijn in hun gevecht met de overheid wel wat gewend en hebben vele ontruimingën meegemaakt.

Leny Terpstra (links) van de Egelshoek, Hilversum en Annie Offenbergh (tweede van links) van Trekvaartplein, Leiden in gesprek met vrouwen, die van de Leyweg naar Noordweg door de gemeente Den Haag zijn gedeporteerd.

Ze zaten beide in het bestuur van het in januari 1994 opgeheven Landelijk Overlegorgaan Woonwagenvrouwen (LOWV). En ja, wat ik al had aan zien komen. Het hele centrum aan de Leyweg is met dranghekken afgezet en niemand mag het centrum meer op komen. We moeten dus noodgedwongen naar het nieuwe centrum aan de Noordweg. Daar staan groepjes bewoners bij elkaar in de kou, want ze mogen hun wagens nog niet in of hun wagens staan nog op het oude centrum. Er is slechts een wagen goed aangesloten! Leny en Annie kunnen nu met hun eigen ogen zien wat de gemeente Den Haag de bewoners heeft aangedaan. Er zou een verwarmde keet klaar gemaakt worden voor de bewoners om in te schuilen, maar als we er in komen is het steen koud en er zijn ook niet de broodjes en koffie die waren toegezegd. Na een paar uur te hebben staan blauwbekken vertrekken we rond vier uur. In de auto vraag ik aan Leny en Annie of ik het niet te erg heb voorgesteld. Hun antwoord is duidelijk: "Je hebt ons nog veel te weinig verteld, het is veel erger dan we hadden gedacht en hebben dit nooit voor mogelijk gehouden. Mensen zo maar van hun plekje te verwijderen. Ze hebben toch niets gedaan, ze hebben toch niets bezet. Zo'n gedwongen verhuizing heeft op die manier in Nederland nog nooit plaats gevonden. Gewoon beestachtig, misdadig, maar we hebben er eigenlijk geen woorden voor. Vooral het machteloze gevoel dat overheerst en ook dat niemand in Nederland weet wat hier gebeurd is". Gelukkig is Marc Konijn weer uit de hoge hoed getoverd en is de strenge Deetman lijn niet doorgezet. Hij beschrijft de situatie op het nieuwe centrum. Artikel uit Haagsche Courant van 16-12-2002

Veel fouten bij verhuizen woonwagens door Marc Konijn

DEN HAAG | Bij de verplaatsing van het woonwagencentrum aan de Leyweg naar de nieuwe locatie aan de Noordweg gaat veel mis. Van de vijftien woonwagens die sinds woensdag zijn ontruimd, zijn er nog maar twee aangesloten op gas, water en elektriciteit. Veel bewoners kunnen daardoor al dagen hun eigen woonwagen niet in. Dat blijkt uit een rondgang over het nieuwe kamp aan de Noordweg. De gemeente had met de bewoners de afspraak dat de verhuizing van een woonwagen niet langer zou duren dan een etmaal. Dat is de tijd die nodig was om de inboedel in te laten pakken door een verhuisbedrijf, de caravan te verplaatsen naar de nieuwe locatie en die aan te sluiten op de nutsvoorzieningen. In de praktijk blijkt dat echter veel langer te duren. De eerste bewoners die woensdag hun woonwagen uit zijn gezet, zijn zaterdag pas aangesloten op gas, water en elektriciteit. De bijbehorende schuurtjes, met douche en warm water, zijn nog steeds niet gereed. Veel gezinnen zitten daardoor al dagen zonder eigen woning.

Zij slapen bij familie of in een hotel in Zoetermeer dat de gemeente Den Haag heeft gereserveerd. De overplaatsing loopt volgens de bewoners ook vertraging op doordat verhuizers een woonwagen nogal eens verkeerd binnen het bestemde vak plaatsen. Ook wordt een woonwagen soms meerdere malen in een verkeerd vak gezet. Eén caravan zou al drie keer zijn verplaatst en uiteindelijk toch nog op de verkeerde plek staan. Een sociale opvang ontbreekt in het geheel. De twee keten naast het nieuwe woonwagencentrum waarin koffie en broodjes konden worden genuttigd, zijn nog steeds niet ingericht. De bewoners zijn niet te spreken over de manier waarop de gemeente de ontruiming uitvoert. Zij klagen vooral over de slechte communicatie van de gemeente. Vragen omtrent de verhuizing van hun woonwagens zouden niet of nauwelijks worden beantwoord. Voor iedere bewoner is het een verrassing wanneer de ambtenaar komt die onder begeleiding van een politieteam het bevel geeft tot het verlaten van de woonwagen. De bewoners noemen de ontruiming 'traumatisch' en 'mensonterend'. Een aantal standplaatsen aan de Noordweg is volgens de bewoners te klein. Er zijn woonwagens die groter zijn dan de standplaats en daardoor zou de brandveiligheid niet zijn gewaarborgd. De afstand tussen de schuurtjes en de woonwagens is te kort, evenals de afstand tussen de woonwagens zelf. De standplaatsen zijn ongeveer 7 bij 15 meter. Bewoners hadden bij de gemeente al eerder aangegeven dat ze sommige plekken te klein vinden. De gemeente Den Haag was vanmorgen niet bereikbaar voor commentaar.

Dinsdag 17 december 2002. Ik vertrek per trein naar Den Haag om gebruik te maken van het wekelijkse spreekuur van de burgemeester van Den Haag elke dinsdag van 9.30 -10.30 uur. Ik heb mijn beste pak aan gedaan, een hagelwit hemd met zwarte das en mijn ridderorde in de Oranje Nassau. Als leesmateriaal neem ik een bijbel mee. Ik mis net een trein in Amersfoort en kom maar net op tijd 10.15 uur in het gemeentehuis. Het duurt nog tot kwart voor elf, totdat ik word opgevangen door de heer Chris Mos. Hij leidt mij naar een klein spreekkamertje nummer 15 op de eerste verdieping. Hij neemt het spreekuur namens de burgemeester waar. Hij geeft me zijn visitekaartje, waarop staat dat hij de bestuursadviseur van de burgemeester is. Ik vertel hem het doel van mijn komst. Ik zou van de burgemeester willen weten, waarom hij zijn uitzettingsbeleid heeft gewijzigd, eerst was het 1 dag, daarna 3 dagen en vervolgens 5 dagen, dat de mensen niet in hun wagens mogen komen. Ik wil dit persoonlijk aan de burgemeester vragen. De heer Mos zegt dat dit onmogelijk is. Dan blijf ik hier zitten net zolang ik de burgemeester persoonlijk kan spreken. De heer Mos zegt vervolgens "Dan kunt u wachten tot Sint Juttemis". Mijn antwoord is duidelijk voor hem: "Dan blijf ik tot Sint Juttemis hier zitten". Hij heeft me toen driemaal dringend verzocht om het pand te verlaten. Aangezien ik geen aanstalten maak, roept hij een beveiligingsambtenaar die mij eveneens driemaal verzoekt om het pand te verlaten.

In een kamer van het stadhuis van Den Haag, waar ik wacht op mijn arrestatie. De bijbel mag ik meenemen in de cel

Daarna verschijnen twee agenten Ester van Aalst en Bart Leget. Zij sommeren mij driemaal het pand te verlaten, na mijn weigering zegt Bart: "U bent aangehouden. Ik wil niet opstaan, zodat ze me met stoel en al eruit moeten dragen. Maar buiten de deur laat ik mij gewillig meenemen om hun niet voor joker te zetten in de grote hal. Met de politieauto gaan we naar het bureau aan de Jan Hendrik straat. Daar word ik voorgeleid voor de hulpofficier van Justitie, de heer Ronald Kruyswijk. Hij deelt me mede, dat ik ben aangehouden voor het misdrijf omschreven in artikel 139 Wetboek van Strafrecht (lokaalvredebreuk). Na te zijn ontdaan van broekriem, sleutels etc. en te zijn gefouilleerd op eventuele wapens of granaten ga ik de cel in. Ik mag mijn Bijbel en bril behouden, zodat ik een paar uurtjes rustig heb kunnen lezen van het verhaal, hoe Jozef als slaaf wordt verkocht door zijn broers. De cel deur gaat open en een vrouw in spijkerbroek en lange trui komt binnen. Ik vraag haar of ze een advocaat is. "Nee, ik kom U verhoren, ik ben de rechercheur". Ik vraag haar naam. Ze antwoordt: "Ik heet Adriana Jeen"

Boven gekomen in de kamer van de rechercheur, haalt brigadier Kamphorst nog een bekertje koffie voor mij. Op de tafel van de rechercheur blijkt een aangifte van de gemeente te liggen, zodat mijn actie niet voor niets is. Zonder aangifte sta je zo maar weer op straat met lege handen. Mijn doel is duidelijk, ik wil een proces om in de rol van verdachte verschillende overheidspersonen, zoals de burgemeester van Den Haag Deetman als getuige te horen en hun te vragen waarom ze zoveel geweld hebben gebruikt om 30 wagens te verplaatsen. Ik heb dan ook de mogelijkheid uit te leggen hoe het gekomen is dat de woonwagenbewoners steeds in zo'n kwaad daglicht worden geplaatst tot op de dag van vandaag. Kortom een goed platform om de misdadigheid van de gedwongen verhuizing aan de kaak te stellen. Na mijn verhoor word ik weer in de cel gestopt. Na een kwartier of zo, word mij medegedeeld, dat ik weer op vrije voeten mag gaan. Rond half vijf sta ik op straat in afwachting van Sani, die mij komt ophalen. Hij is bijzonder blij, dat het mij gelukt is om een voet binnen de justitiële muur te zetten. Hij heeft me toen rond zes uur op de trein naar Baarn gezet. Thuis gekomen heb ik de heer Mos nog gebeld. Hij had mij namelijk in het gemeentehuis voor mijn arrestatie voorgesteld om samen met hem een kopje koffie in de hal van het gemeentehuis te drinken. Ik vertel hem, dat het te laat is geworden. Ik bedank hem voor de goede zorgen. Hij heeft het een inspirerend gesprek gevonden en was eigenlijk een beetje jaloers op mij. Hij had de burgemeester nog gesproken en hem van mijn komst verteld. De burgemeester zou graag met mij een gesprek willen hebben, maar dan wel voor een afspraak ergens in januari.

Sani Kames neemt een foto op het moment dat ik word vrijgelaten uit het politiebureau in Den Haag

Ik zeg hem dat het mij geen goed idee lijkt, want het is volgens mij dubbel op, want we spreken elkaar toch al in de rechtzaal wanneer ik hem als getuige zal oproepen in het komende proces. Dat is me een dagje wel, en in zekere mate voldaan door het bereikte resultaat val ik in een diepe slaap.

Woensdag 18 december 2002 Geen nader nieuws van het centrum. Ik heb de heer Bouman, Hoofdofficier van justitie van Den Haag schriftelijk gevraagd of hij me zal vervolgen voor het door mij gepleegde misdrijf. Om kwart over vijf 's-middags belt Sani mij en is behoorlijk emotioneel en zegt dat hij toch iets gaat ondernemen door overheidspersonen te benaderen. Ik raad hem aan om rustig in zijn wagen samen met zijn vrouw om alles weer op orde te krijgen. We hebben immers ons gezamenlijke doel bereikt, om in een proces de misdaden van de gemeente De Haag aan de schandpaal te nagelen. Uit de Haagsche Courant blijkt, dat wethouder Hilhorst schijnbaar van mening is veranderd. Hij heeft immers op 10 december gepleit voor een vrijwillige verhuizing. Nu danst hij weer naar de pijpen van Deetman.

Artikel uit Haagsche Courant van 18-12-2002 Hilhorst: Kampers voeren schijngevecht

DEN HAAG | De klachten die de woonwagenbewoners aan de Leyweg hebben over de verhuizing, vallen onder de noemer 'gepasseerd station'. De misstanden vallen volgens verantwoordelijk wethouder Hilhorst (PvdA, wonen) erg mee. "Het zijn schijngevechten die worden gevoerd." Zo verwijst Hilhorst het verhaal over de slechte brandveiligheid van het nieuwe kamp aan de Noordweg naar het rijk der fabelen. "Het kamp is wel brandveilig. Dat is uit en te na getest in de zomer." Een andere klacht van de woonwagenbewoners gaat over de grootte van de standplaatsen. Ook die klacht is ongegrond. "Ze zijn echt groot genoeg", aldus Hilhorst. "De berichtgeving over verkeerd geplaatste wagens is niet juist. Er is vorige week donderdag een verhuisschema opgesteld en daar houden we ons aan." Het verzet moet volgens de wethouder de werkelijke strijd van de woonwagenbewoners verhullen. Het gaat namelijk helemaal niet om de zaken waarover de bewoners nu spreken, zegt Hilhorst, maar om de ondernemingen die zij nu op het kamp hebben. "Die activiteiten kunnen de bewoners op het nieuwe kamp niet voortzetten." Om welke soort bedrijvigheid het gaat, wil hij niet zeggen.

De verplaatsing van de dertig wagens is afgelopen woensdag begonnen en moet voor kerstmis klaar zijn. Uiteindelijk zullen er wel enkele echte klachten overblijven, verwacht de wethouder. "Dan gaat het om zaken als een deur die naar links opengaat en tegen de schuur aankomt. Dat soort dingen." Twee woonwagens aan de Noordweg zijn inmiddels compleet opgeleverd. Dit betekent dat de bewoners de sleutel hebben ontvangen en aangesloten zijn op gas, water en elektra. Acht wagens staan inmiddels op de Noordweg en zijn gereed om aangesloten te worden op gas, water en elektra. Zodra de verhuur- en verbruikerscontracten zijn getekend, kunnen ook deze wagens worden aangesloten. Nog tien woonwagens staan inmiddels op de Noordweg en worden nu gereed gemaakt voor gebruik. Het college van B en W acht de inzet van politie noodzakelijk. "Om de veiligheid van alle betrokkenen gedurende het proces te kunnen blijven garanderen."

Donderdag 19 december 2002 Gelukkig belt Sani mij op en zegt dat ik me niet ongerust over hem moet maken. Dat was een pak van mijn hart. Het heeft mij zelfs zo emotioneel te pakken dat ik me zo goed kan voorstellen, dat het opeens allemaal een beetje te veel is. Sani heeft immers 6 jaar lang het voortouw genomen en als rots in de branding te staan, geen zee was hem te hoog en nu alles zo tragisch en dramatisch is verlopen is dit een bittere pil voor hem. Maar hij mag werkelijk trots zijn dat het hem gelukt is om geweld van de bewoners tegen de misdadige deportatie te voorkomen en daarmee de gemeente Den Haag op het verkeerde been heeft gezet en dat zij in de toekomst grote moeite zullen hebben om hun overmatige toegepaste geweld te rechtvaardigen.

Vrijdag 20 december 2002 De klus is geklaard de laatste wagen is van het centrum aan de Leyweg verwijderd en neergezet op de nieuwe locatie. Vraag echter niet hoe de nieuwe locatie er

uit ziet. Veel schade aan de wagens, lekkage van gas en water. Iedere bewoner van de Noordweg moet een pasje hebben anders komt hij het kamp niet op. Waar doet me dit aan denken? Nog steeds zijn weinig wagens aangesloten. Ja, de burgemeester kan trots zeggen dat alles is **volbracht**.

De Haagsche Courant geeft wel een heel cynische kop boven een klein artikeltje **"Nieuw woonwagenkamp is gevuld"**.

De laatste en tevens grootste woning van het voormalige woonwagencentrum aan de Haagse Leyweg arriveert op de nieuwe bestemming aan de Noordweg. De gedwongen verhuizing van in totaal dertig woonwagens is gisteren voltooid. Met een kleuren foto van een woonwagen op een mammoetwagen!

"Het is volbracht"

Hiermee kom ik aan het einde van het opschrijven van mijn persoonlijke zeer emotionele ervaringen van de gedwongen deportatie van de bewoners van de Leyweg, de mensen die mij zo dierbaar zijn. Als jullie ex-adviseur ben ik trots op jullie, dat jullie ondanks al het geweld en terreur van de overheid jullie niet hebben laten verleiden om je gewelddadig te verzetten. Dit had immers de overheid een wapen in handen gegeven om hun misdadige ingrijpen te rechtvaardigen. Ondanks alle vernederingen hebben jullie je waardig gedragen. Het menselijke leed, dat de overheid jullie heeft aangebracht, zal nog heel lang doorklinken. Als schrale troost mogen jullie er verzekerd van zijn, dat jullie een voorbeeld zijn geweest voor vele mensen in Nederland.

Ik wens jullie alle kracht en sterkte toe om dit leed, dat jullie is aangedaan te verwerken. Jullie kunnen er ook verzekerd van zijn dat ik van jullie veel geleerd heb, vooral de wijze waarop jullie leven. Wat een verschil met het leven van de burgermaatschappij

De laatste woonwagen wordt overgebracht van de Leyweg naar de Jan Hanlostraat

Ik eindig met een gedicht van Henriëtte Roland Holst, die de dank aan de ex-bewoners van de Leyweg het beste weergeeft:

***" IK TREUR NIET DAT MIJN ONGESCHOEIDE VOETEN HET STENIG PAD
BETRADEN VAN DE DAAD
IK WON ER HET RECHT, WIE DADEN DOEN TE GROETEN MET DE
ZUIVERE NAAM VAN KAMERAAD"***

Tom de Booij, ex-adviseur van de Vereniging Leywegbewoners

Baarn, 31 december 2002

De stille getuigenis van de aanwezigheid van de ME op de Leyweg na de ontruiming

Hoofdstuk 3 Nasleep van de ontruiming Leyweg. Deel 1 2002-1004

12 december 2002:. In tweede plaats gaat het echter om verzoeken en eisen aan de gemeente in verband met de vergoedingen en dergelijke. Wij hebben ondanks Interpellatie over verhuizing woonwagencentrum aan de Leyweg. We citeren uit de notulen gemeenteraad Den Haag: Ingrid Gyömörei (SP): De bewoners hebben via hun advocaat schriftelijk bevestigd, dat zij vrijwillig wensten te verhuizen Dit was reeds tweemaal eerder door de advocaat op schrift bevestigd. Inmiddels is duidelijk geworden, dat de betrokken en verantwoordelijke ambtenaar deze brief nooit heeft laten zien aan de wethouder.(...) Tot mijn afgrijzen bevindt zich sinds die woensdagochtend half negen een bataljon ME'ers van volgens de krant 80 man en volgens mij minstens 140 in het kamp. Tevens aanwezig 6 koppels hondenbrigade. Volgens eigen zeggen liet men slechts de honden ter plekke uit. (...) Gedegen onderzoek door raadsleden is onmogelijk gemaakt. Het lijkt wel Kafka aan de Leyweg.(...) Terugkijkend op de laatste pakweg vier en negentig uur, is bij mijn fractie de indruk gerezen, dat door de gemeente alles in het werk is gesteld om deze vrijwillige verhuizing te laten uitlopen op een gewelddadige confrontatie. Dat de kwestie niet volledig uit de hand is gelopen, is met name te danken aan de beheersing van de bewoners. Nu wat de Wethouder Hilhorst te zeggen heeft over het karakter van de verhuizing: Wethouder Hilhorst (PvdA). Over de vrijwilligheid kan een misverstand zijn ontstaan. Na ommekomst van de uitspraak van de rechtbank zijn wij in gesprek gebleven met de advocaat en vertegenwoordigers van de bewoners over het vervolg. Het was onze stelling dat er op relatief korte termijn moest worden verhuisd. Zo'n verhuizing is een enorme operatie (...). Tegelijkertijd zijn wij in dedagen en weken volgend op de uitspraak van de rechtbank het gesprek blijven aangaan over vrijwilligheid of medewerking aan de verhuizing. Men wist al een tijd dat, gegeven de wijze waarop de verhuizing zou worden georganiseerd onder verantwoordelijkheid en op kosten van de gemeente, het ging om medewerking aan die verhuizing. Dat maakt veel uit voor

de betrokkenen. Dat is bedoeld met de afspraken, die ook in laatste instantie van beide kanten zijn bevestigd, over vrijwilligheid. Het ging over het verlenen van medewerking aan de eenmaal op gang gebrachte verhuizing in de periode tussen 11 en 20 december. In tweede termijn komt Wethouder Hilhorst nog eens terug op de basis van vrijwilligheid. Wethouder Hilhorst. De brief van de heer Koning dd 28 november (red. advocaat van de bewoners) hebben wij wel degelijk in de beschouwing betrokken, daarin worden twee dingen verwoord. In de eerste plaats is men naar aanleiding van de uitspraak van de rechter bereid om vrijwillig te verhuizen, dat bericht, laten weten dat wat ons betreft de verhuizing tussen 11 en 20 december moest plaatsvinden. Dat wist men ook. De gegevens zijn verzameld omdat wij verantwoordelijk zijn voor eventuele schade. Om misverstanden en erger te voorkomen moet de situatie na de verhuizing goed geïnventariseerd worden. De heer De Jager (PPS): Om vlak voor de feestdagen in de vrieskou - het was gisteravond ongeveer min tien - zoiets te presteren getuigt van absolute gevoelloosheid en weinig tactisch inzicht. De heer Pijl (ChristenUnie-SGP): In de Haagsche courant van dinsdag stond dat de laatste bewoners bereid waren om op basis van vrijwilligheid te verhuizen, datgene wat er nu gebeurd is, staat daarmee in heel schrille tegenstelling. De heer Wijsmuller (HSP) Wat zich op dit moment aan de Leyweg afspeelt, is een gitzwarte bladzijde in de geschiedenis van de gemeente Den Haag. In de vergadering wordt de brief van De Booij wordt voor kennisgeving aangenomen. (Red. Dit is de bewuste brief, die De Booij namens de bewoners aan de B. en W. van Den Haag heeft gestuurd, waarin ze op 11 december 2002 mededeelden, dat ze vrijwillig willen verhuizen. Zoals we later zullen zien, zegt de burgemeester Deetman, dat hij deze brief nooit heeft ontvangen. Wel heeft hij, een afschrift van deze brief onder ogen gehad, als voorzitter van de Gemeenteraad. (Maar ja, dat zijn klaarblijkelijk andere ogen?). 27 december 2002: Burgemeester Deetman: De bewoners moeten een verbruikerscontract met energiebedrijf Eneco ondertekenen. Gebeurt dat niet op korte termijn, dan worden ze weer afgesloten, desnoods met hulp van de politie.

Nieuwjaarsdag 2003: We bezoeken het verlaten terrein aan de Leyweg. Er is nog geen spoor van bouw activiteiten te bespeuren. We vragen ons dan ook af: Vanwaar die haast om nog voor de Kerstdagen het centrum met geweld te ontruimen? We hadden toch aan de Gemeente beloofd, dat we na direct na de Kerstdagen zelf vrijwillig zouden willen verhuizen. Wat een verdriet en ellende zou ons bespaard zijn.

Zaterdag 1 januari

Het verlaten terrein van het oude woonwagencentrum op nieuwjaarsdag 2003. Van waar die haast om de bewoners Kerstmis 2002 te deporteren?

Nieuwjaarsdag. Feestmaal in de woonwagen van Dries, de zwager van Sani. Toch vrolijk ondanks wat alles is gebeurd in de maand december 2002

Maandag 10 januari 2003. Artikel in Haagsche Courant (Marc Konijn)

DEN HAAG | De adviseur van de uitgezette woonwagenbewoners aan de Leyweg, Tom de Booij, heeft zich vorige maand bewust laten arresteren in het Haagse stadhuis. De Booij hoopt een rechtszaak uit te lokken waarin hij burgemeester Deetman en ambtenaren als getuigen kan oproepen. De adviseur wil op deze manier meer duidelijkheid van de gemeente over de ontruiming van het woonwagenkamp aan de Leyweg. De bewoners van dat kamp werden vorige maand onder dwang van een grote politiemacht verhuisd naar een nieuw kamp aan de Noordweg. Dat staat in de memoires die De Booij heeft geschreven over de ontruiming van het woonwagenkamp aan de Leyweg. De Booij was ten tijde van de ontruiming op het kamp aanwezig. De memoires overhandigt hij vandaag aan de raadsleden in de *hal* van het stadhuis. In zijn memoires beschrijft de 76-jarige De Booij hoe hij op 17 december naar het spreekuur van burgemeester Deetman ging, 'in zijn beste pak, met de ridderorde van Oranje-Nassau opgespeld'. De Booij wilde de burgemeester persoonlijk vragen waarom bij de ontruiming van het kamp het uitzettingsbeleid is gewijzigd; de bewoners werden eerst één dag hun woonwagen uitgezet, daarna drie dagen en uiteindelijk vijf dagen. Toen een ontmoeting met Deetman niet mogelijk bleek, weigerde De Booij het stadhuis te verlaten. Hij zei net zo lang te wachten tot hij Deetman te spreken kreeg. De Booij heeft geen geweld gebruikt en bleef beleefd. Agenten hebben hem uiteindelijk aangehouden wegens lokaalvredebreuk en meegenomen naar het politiebureau.

Mijn memoires over de schandalige ontruiming van de Leyweg op 11 december 2002 worden overhandigd in het gemeentehuis aan alle raadsleden van de gemeente den Haag

8 februari 2003: Woordvoerster van wethouder Hilhorst: "Er is door de gemeente een hardere lijn ingezet tegen de bewoners van woonwagenkampen. Die lijn zetten wij door".

1 april 2003: De gemeente wil alle extra gemaakte kosten in rekening brengen, omdat de bewoners op geen enkele manier aan de verhuizing meewerkten. Het te betalen bedrag is nog niet bekendgemaakt, maar loopt in de tonnen.

1 april 2003: Aan de gemeente Den Haag wordt per e-mail gevraagd waarom er nooit een antwoord is geweest op de bewuste brief van 11 december 2002 aan B en W van den Haag van de woonwagengewoners, waarin zij mededelen dat ze vrijwillig willen verhuizen.

2 april 2003. Artikel Haagsche Courant. Ultimatum over extra geld verhuizing kamp Leyweg

DEN HAAG De fracties van VVD en SP in de Haagse raad geven wethouder A. Hilhorst (PvdA, wonen) drie weken de tijd om duidelijkheid te verstrekken over extra kosten van de verhuizing van het woonwagenkamp Leyweg naar de Noordweg. De gedwongen verhuizing in december is veel duurder uitgevallen dan de 800.000 euro waar op was gerekend. De gedwongen verhuizing werd vanmorgen besproken door de raadscommissie wonen. SP en VVD gaven aan zeer ontevreden te zijn over het nog steeds ontbreken van financiële gegevens. Volgens SP'er H. Hijmans weet Hilhorst precies hoeveel de operatie meer kostte dan begroot, maar wil hij dat niet vertellen omdat hij nog geen dekking voor de fikse overschrijdingen heeft gevonden. Hijmans kreeg forse kritiek van andere raadsleden vanwege haar verblijf in het kamp tijdens de ontruiming. Zij zegt dat de kampbewoners ten onrechte als asociale worden afgeschilderd. Namens de bewoners sprak Ronald Boon. Hij dankte de leden van de SP-fractie met bloemen voor de steun en zei het te betreuren dat burgemeester Deetman zich nooit op het kamp heeft laten zien. VVD-raadslid A. Mulder toonde zich zeer ontevreden over het optreden van de wethouder. Mulder zei wel blij te zijn dat de gemeente het in 1997 genomen raadsbesluit voor verhuizing van het kamp heeft uitgevoerd. In welke mate de begroting van de verhuizing is overschreden, werd ook vanmorgen niet duidelijk. Extra veiligheidsvoorzieningen voor de bedreigde verhuizer kostten het volgens opgaaf van de gemeente alleen al 180.000 euro. Al wel is duidelijk dat de kostenstijgingen voornamelijk te wijten zijn aan forse politie-inzet tijdens de verhuisoperatie en aan onvoorzien hoge opruimkosten van de locatie Leyweg. Ambtenaren hadden de omvang van de puinhoop op die plek vooraf schromelijk onderschat. De gemeente wil alle kosten die gemaakt zijn voor het gedwongen verhuizen verhalen op de bewoners van de 28 woonwagens die onder dwang zijn weggehaald. Volgens een rapportage zal eventuele verhuisschade ook eerst met nog niet-betaalde rekeningen worden verrekend. Volgens Hijmans is de gemeente inmiddels al van die lijn afgeweken. Een aantal bewoners dat gedwongen verhuisde, heeft volgens haar al zo'n 100.000 euro schadevergoeding gekregen. "En die schadevergoeding is een verzekeringszaak. Het is unfair om dat met die oude schulden te willen vereffenen." VVD'er Mulder zegt het onbegrijpelijk te vinden dat de gemeente zich bij het afsluiten van elektriciteitscontracten met Eneco steeds garant heeft gesteld voor de bewoners die een zeer twijfelachtige reputatie hebben op het gebied van betalen. Volgens T. de Booij, een adviseur van de bewoners, staan de rapportages van de gemeente vol met onwaarheden.

9 april 2003: Antwoord op de bovengenoemde e-mail van de gemeente den Haag: "Overigens is uw brief van 11 december 2002 niet bekend bij de burgemeester".

11 april 2003: De bewoners delen mee, dat ze een bewijs hebben dat de brief ook per fax aan B. en W. is verstuurd. Op de berichtbevestigingen staan twee telefoonnummers vermeld 353323 = Dienst Stedelijke Ontwikkeling en het tweede nummer is 3532782 = gemeentesecretaris van Den Haag. (Al is de leugen nog zo snel ...)

12 april 2003: De gedwongen verhuizing van de woonwagengewoners van de Leyweg kostte ruim 4 miljoen euro.

3 mei 2003: Uit het rapport van historicus Richard Verburg blijkt, dat het Haagse woonwagenbeleid aan alle kanten heeft gefaald,

6 mei 2003: De gemeente Den Haag wil 26 woonwagens van het woonwagencentrum aan de

Noordweg laten ontruimen. Tegen de bewoners van het centrum is een kort geding aangespannen.

6 mei 2003. Artikel uit Haagsche Courant. Gemeente wil kamp ontruimen (*Robbert Salome*)
DEN HAAG I De gemeente Den Haag wil 26 woonwagens van het woonwagenkamp aan de Noordweg laten ontruimen. Tegen de bewoners van het kamp is een kort geding aangespannen, dat woensdagochtend dient. De bewoners weigeren hun huurcontracten te ondertekenen sinds hun gedwongen verhuizing van het oude kamp aan de Leyweg naar de nieuwe locatie aan de Noordweg, in december vorig jaar. "Daarom vragen we de rechter toestemming om het kamp te ontruimen", aldus een woordvoester van de gemeente. "De bewoners hebben vorige week allemaal een dagvaarding gekregen. Ze wisten dat dit eraan zat te komen." Volgens de bewoners dringt de gemeente hen 'wurgcontracten' op. "In het huurcontract staat dat schade die in de loop der tijd aan de wagens, de standplaatsen en de leidingen ontstaat voor onze rekening is. En schade gaat er ontstaan", zegt één van hen. "De bodem van het kamp is niet goed is. Er zijn nu al wagens aan het verzakken Dat is niet onze schuld, maar die van de gemeente. Die moet straks ook maar voor de schade opdraaien, niet wij." Deze krant meldde in februari al dat de gemeente ondanks gesprekken met de bewoners was begonnen met uitzettingsprocedures. Die resulteren nu in het kort geding van morgen.

7 mei 2003: Woonwagenbewoner Sani Kames heeft de gelegenheid tijdens het kort geding zich te verweren. Resultaat is dat het kort geding door de gemeente wordt afgeblazen.

8 mei 2003: Uit het rapport van Jan Remmerswaal (DSO) betreffende reparatie of vervanging van woonwagens citeren we enkele zinsneden:

"Er staan nu geschat op de Jan Hanlostraat, een stuk of tien woningen, die eigenlijk door de staat waarin ze verkeerden niet hadden moeten verhuizen. Daar komt dan nog bij, dat vooral het stellen van de woonwagens niet met de nodige zorgvuldigheid is gebeurd".

Er volgen nog een aantal details over het draaiboek van de verhuizing met bestuursdwang. In het rapport wordt de conclusie getrokken dat : " Aan alle die artikels uit het Draaiboek geen gevolg is gegeven".

9 mei 2003 Brief van het Arrondissement parket Den Haag aan T. de Booij

Geachte T. de Booij, U wordt binnenkort gedagvaard om te verschijnen voor de Politierechter omdat u een eerder aangeboden transactie niet hebt betaald. In uw geval ben ik bereid om de dagvaarding in te trekken als u de eerder aangeboden transactie alsnog zult betalen. Dit betekent dat ik na ontvangst van uw betaling binnen de gestelde termijn, geen verdere strafvervolgning meer zal inzetten. U hoeft dan niet meer voor de Rechter te verschijnen. Indien u van mijn aanbod gebruik wenst te maken, kunt u gebruik maken van een nieuwe acceptgirokaart die u nogmaals is/wordt toegezonden. U dient zich bij betaling te houden aan de op de acceptgirokaart gestelde termijn. Indien ik van u geen betaling ontvang, ga ik er van uit dat u van mijn aanbod geen gebruik wenst te maken. De dagvaarding blijft dan gewoon van kracht. Volledigheidshalve wijs ik u op het risico dat u dan mogelijk door de Rechter zult worden veroordeeld tot betaling van een hogere boete, Als u naar aanleiding van deze brief vragen heeft, nodig ik u graag uit om deze kenbaar te maken. Hiervoor kunt u van maandag tot/met donderdag telefonisch contact opnemen met mevrouw C. van Oort, telefoonnummer 070-3813594. Hoogachtend, de officier van justitie, Namens deze, A.C. de Visser
(Opmerking: wel een vorm van klasse justitie!)

20 mei 2003 Artikel uit Haagsche Courant. Verhuizing kamp nóg duurder (*Robbert Salome*)
DEN HAAG De kosten van de gedwongen verhuizing van het woonwagenkamp aan de Leyweg lopen nog verder Op. De 28 woonwagens die medio december naar een nieuwe locatie aan de Noordweg zijn verplaatst, zijn tijdens de operatie voor zeker vele honderdduizenden euro's beschadigd. De gemeente is bezig de wagens op haar kosten te repareren. Het is onduidelijk

hoeveel geld alle herstelwerkzaamheden precies gaan kosten. De gemeente wil daarover niets zeggen. Volgens de advocaat van enkele bewoners van het woonwagenkamp aan de Noordweg, mr. H. Koning, gaat het om aanzienlijke bedragen. "Bij sommige wagens gaat het om een afgebroken regenpijp, maar andere hebben één, twee of wel drie ton schade", aldus Koning. De advocaat vindt, evenals de bewoners van het kamp, dat de gemeente de schade had kunnen voorkomen: "De gemeente moest het zo nodig zelf doen. De bewoners hebben aangeboden om de wagens zelf te verplaatsen, maar de gemeente wilde dat niet. De gemeente is buitengewoon laks en onvoorzichtig te werk gegaan. Het is schandalig wat er gebeurd. Het kost allemaal gemeenschapsgeld." De VVD in de Haagse gemeenteraad heeft de verantwoordelijke wethouder Hilhorst (PvdA) inmiddels schriftelijke vragen gesteld over de opnieuw oplopende kosten van de verplaatsing van het woonwagenkamp.

De gemeente legt de schuld voor de ontstane beschadigingen aan de woonwagens bij het bedrijf dat de wagens medio december vorig jaar verhuisde, het Harderwijkse Klomp BV. Dat blijkt uit een stuk van een advocaat van de gemeente. 'Klomp heeft bij de verhuizing steken laten vallen die deels onherstelbaar zijn', staat in de notitie. Er zouden te weinig steunpunten zijn aangebracht en er zou gebruik zijn gemaakt van te zacht stophout. 'Daardoor lijken verschillende woonwagens te zijn verzakt waardoor forse schade is ontstaan. De gemeente is hiervoor inmiddels door de bewoners aansprakelijk gesteld', blijkt uit het stuk. IJzeren hulpframes die aan de wagens waren bevestigd om ze te kunnen ophijsen, zijn per abuis niet verwijderd. Door temperatuurschommelingen zijn de frames gaan krimpen en uitzetten. 'Ook hierdoor is aanzienlijke schade ontstaan aan vele woonwagens, waarvoor de gemeente Klomp aansprakelijk houdt'. De woordvoester van wethouder Hilhorst zegt dat over het eventueel aansprakelijk stellen van Klomp nog geen besluit is genomen. De ontruiming heeft exclusief het miljoen dat Klomp nog wil hebben en de te vergoeden schades aan de woonwagens tot nu toe 8,74 miljoen euro gekost.

20 juni 2003: De 28 woonwagens zijn tijdens de operatie voor zeker honderd duizenden euro's beschadigd.

5 juli 2003: De verhuizer Klomp, die de deportatie van de woonwagens van de Leyweg heeft uitgevoerd, zegt ondermeer dat de gemeente de afspraken niet zijn nagekomen en dat ze niet goed waren voorbereid. Hierdoor zou de verhuizing zeer chaotisch zijn verlopen en veel meer hebben gekost dan geraamd.

11 september 2003 Uit een brief van de heer H. de Jong van de DSO aan T. Lepeltak en J. v.d. Helm citeren we:

"Ondanks dat de afmetingen van de meeste woonwagens vooraf bekend waren zijn per abuis enkele woonwagens op een niet vooraf afgesproken standplaats geplaatst. Dit heeft tot gevolg gehad, dat enkele zwaardere woonwagens niet op een betonverharding zijn geplaatst, terwijl enkele lichte woonwagens wel op een betonplaats staan. Ook met Klomp volgens het draaiboek afgesproken werkzaamheden zijn niet of volledig uitgevoerd. Gevolgen van het niet volledig uitvoeren van de in het draaiboek genoemde opdrachten hebben geleid tot aanzienlijke schade aan de woonwagens, schades aan inboedels en veel vermissingen van goederen die in bergingen waren opgeslagen".

13 oktober 2003:

10 maanden en 2 dagen na de ontruiming van het woonwagencentrum aan de Leyweg ligt het er nog verlaten bij. Vanwaar die haast op 11 december 2002, is wederom onze vraag. Het terrein is voor twee jaar verhuurd aan een zandwinningbedrijf.

27 december 2003: De bewoners van de 28 wagens hebben een brief gekregen van de gemeente waarin staat, dat ze binnen dertig dagen de kosten van de gedwongen verhuizing moeten betalen. De bewoners moeten een bedrag betalen, dat afhankelijk van de zwaarte van de woonwagen is en varieert van 88.158 euro tot 264.474 euro.

De plek waar de woonwagen van Sani Kames stond op 11 december 2002

2003. Citaat uit boekje over Den Haag door raadslid Joris Wijsmuller naar aanleiding ontruiming Leyweg

Een bekende truc van het college om de gemeenteraad aan zich te binden is het houden van een vertrouwelijke bijeenkomst. Als raadslid word je dan deelgenoot gemaakt van staatsgeheimen. Dat stimuleert loyaliteit en versterkt het 'wij tegen zij' -gevoel. Voor een briefing over het woonwagenbeleid werd de truc weer uit de kast gehaald. Niet dat er werkelijk vertrouwelijke zaken aan de orde kwamen. De bijeenkomst was niet eens vertrouwelijk in de zin van de gemeentewet. Maar de luxaflexen voor de ramen van het zaaltje waren stijf gesloten, de glazen entree was zorgvuldig afgeschermd met opgestapelde schotten en laatkomers konden de zaal slechts via een achterdeurtje betreden. Het zou dus gaan over de handhaving van wet- en regelgeving op woonwagenlocaties, maar dat de raadsleden daarover veel dingen te horen kregen die ze nog niet wisten ... nee. Wethouder Norder benadrukte als ware hij een autoverkoper de al eerder geconstateerde misstanden en overtredingen, waarbij burgemeester Deetman zijn duit in het zakje deed door de term 'mind you' zeker drie keer te bezigen. Niet dat hij dat op indrukwekkende wijze of met gevoel voor retoriek deed, maar ik had het hem gewoon nog nooit eerder horen zeggen. De besloten vergadering vormde het voorspel van de openbare vergadering, waarbij genoemd onderwerp als 'de tweede voortgangsrapportage integrale handhaving woonwagencentra' op de agenda stond. Het was pas de tweede voortgangsrapportage, want het integrale handhavingsbeleid is nog maar een jaar in uitvoering. Decennia lang heeft de overheid de woonwagenbewoners afgezonderd, met als gevolg dat ze volledig hun gang konden gaan. Aan de randen van de stad, tegen spoorlijnen aan en langs autowegen, zijn op die manier vrijplaatsen ontstaan waar ook illegale en frauduleuze praktijken konden gedijen. Met de afschaffing van de woonwagenwet in 1998 is het beleid van 'normalisatie' ingezet. De overheid wilde haar eigen normen en regels nu wel aan de woonwagenbewoners gaan opleggen. Om betere controle te kunnen uitoefenen werden de grote centra opgesplitst in kleinere, toegankelijke eenheden. Traumatisch dieptepunt was de ontruiming van het kamp aan de Leyweg in december 2002, die gepaard ging met een overkill aan ME. Bij tien graden vorst werden zevenentwintig wagens vijfhonderd meter weggesleept naar de Jan Hanlostraat. Kosten van de ontruiming: 4,2-miljoen euro (exclusief politie-inzet), waarvan een aanzienlijk deel niet kon worden verantwoord. Hoe dit zo uit de hand kon lopen is later door een onafhankelijke commissie onderzocht. De gemeentelijke organisatie werd ingrijpend gereorganiseerd. Na jaren van niets doen is het beleid

inmiddels doorgeslagen naar de andere kant. Het is nu alles zero-tolerance wat de klok slaat. In tegenstelling tot het advies van de onafhankelijke commissie om 'zoveel mogelijk in overleg te treden met de woonwagenbewoners om verdere juridisering te voorkomen', volgen de juridische procedures, waaronder een zaak tegen een paard, elkaar met grote regelmaat op. Overleg, laat staan schikking, is zelfs uitgesloten. Om een voorbeeld te geven: mensen die met het betalen van hun huurachterstand een dag te laat zijn, worden onverbiddeijk hun wagen uitgezet. Sociale omstandigheden die achter de problemen schuilgaan worden als excessen of als niet ter zake doende afgedaan. Niet de totstandbrenging van genormaliseerde verhoudingen, maar rigide handhaving van de normen is tot doel verheven. Prestige weegt klaarblijkelijk zwaarder dan het oplossen van problemen. Als bepleiter van de humane kant van de zaak, sprak ik Deetman aan nadat hij op de koffie was geweest bij bewoners van de Jan Hanlostraat. Ik vroeg hem of dat bezoek de lucht had geklaard en of er goede contacten uit waren voortgekomen. Zijn reactie sprak boekdelen: "De tijdens het bezoek verkregen informatie is toegevoegd aan de dossiers en zit in het traject." Na een dag vruchteloos vergaderen ('s middags ook nog een commissievergadering verkeer!) verliet ik om 16:30 uur het stadhuis. Buiten werd ik aangenaam verrast door een zwoele voorjaarsdag. Warmte was in de kille raadzaal van het ijspaleis in het geheel niet doorgedrongen

16 januari 2004: De Haagse gemeenteraad toonde zich bezorgd over de manier, waarop de gemeentelijke Dienst Stedelijke Ontwikkeling (DSO) de verhuizing heeft aangepakt.

28 januari 2004: Een meerderheid van de gemeenteraad van Den Haag wil snel uitleg van de verantwoordelijke wethouder Hilhorst over mogelijke fraude en gevoerd wanbeleid. Het VVD raadslid A. Mulder zegt: "Ik krijg heel erg de indruk, dat er wat aan de hand is".

4 februari 2004: Het falen van het Haagse woonwagenbeleid wordt de komende maanden onderzocht door een onafhankelijke commissie van drie wijze heren: dr D.K.J. Tommel voormalig D66 -staatssecretaris van Volkshuisvesting, drs C.P. de Haseth, de voormalige gevolmachtigde minister van de Nederlandse Antillen en Mr T. van Daalen, voormalig vice-president van het Haagse gerechtshof.

23 maart 2004: De woonwagenbewoners aan de Noordweg ontvangen een brief van de gemeente Den Haag, waarin de bewoners moeten opdraaien voor de kosten van de gedwongen verhuizing. Het college van Burgemeester en Wethouders van Den Haag hebben besloten, dat de vordering in het kader van het verhalen van de kosten, die gemoeid waren met de toepassing van de bestuursdwang direct met de uit te keren schadevergoeding wordt verrekend.

(Dit houdt dus in dat de kosten van de verhuizing groter zijn dan de schadeclaims!)

24 maart 2004: Burgemeester Deetman: "Misstanden op de Haagse woonwagenkampen worden van nu af aan keihard aangepakt. Ik neem zelf de regie over de handhaving op me".

27 maart 2004: Burgemeester Deetman besloot deze week om zijn Limburgse collega Leers te volgen en onderzoek te laten doen naar misstanden op de twaalf Haagse woonwagencentra. Hij kondigde aan zelf de leiding op zich te nemen, daarmee PvdA wethouder Hilhorst, tot nu toe verantwoordelijk voor het woonwagencentra-beleid, passerend. Dat schept ook duidelijkheid voor de woonwagenbewoners. Maar ook voor de ambtenaren, die in het verleden vaak zwalkend gedrag vertoonden, die toezeggingen niet nakwamen en verkeerde verwachtingen wekten.

22 april 2004 De volgende e-mail wordt aan de Haagse Politici alsmede de landelijke TV en pers gestuurd:

"Aan allen die geïnteresseerd zijn in het woonwagenbeleid van de overheid. Door de gebeurtenissen van de laatste tijd is het woonwagenbeleid weer volop in de belangstelling gekomen. De overheid zet zelfs pantserwagens in om hun beleid kracht bij te zetten. De vooroordelen over de woonwagenbewoners worden weer breeduit gemeten door de media en de politici. Ze worden zelfs bestempeld als je reinste criminelen. Ruim dertig jaar heeft deze bevolkingsgroep juist mij zeer geboeid. Reden waarom ik nu behoefte voel, om iedereen die hier interesse voor heeft, in te lichten over de geschiedenis van het woonwagenbeleid van de

afgelopen 150 jaar via het internet . Tevens geef ik vervolgens nog een recent voorbeeld van het overheidsbeleid in Den Haag, dat ik zeer van nabij heb meegemaakt. Het betreft hier de gedwongen verhuizing van 28 woonwagens aan de Leyweg naar de Noordweg in Den Haag tijdens de zeer koude dagen voor Kerstmis 2002, evenals de nasleep tot op de dag van vandaag. Ik geloof zonder overdrijven te kunnen zeggen, dat wanneer men deze website heeft gelezen, men gehinderd raakt door de kennis van het onderwerp. Men zal dan niet zo gemakkelijk de woonwagenmensen alleen de schuld geven, maar meer het zwalkende beleid van de overheid van de laatste 150 jaar. De woonwagenbewoners worden nu als de zondebok aangewezen, waar iedereen zich op kan afreageren. Alle 30.000 woonwagen bewoners in Nederland worden over een kam geschoren. Een ware hetze is ontketend! get. Tom de Booij "

27 april 2004: Vraag aan de Gemeente Den Haag waarom ik geen antwoord krijg op mijn brieven inzake de ontruiming Leyweg van december 2002 , waarvan door de afdeling Management tweemaal (9 en 23 april 2003) was toegezegd dat ik antwoord zou krijgen. Wederom wordt een email verstuurd met de klemmende oproep aan de media om iets te doen met deze nog nooit in de woonwagen wereld voorkomende intimidaties door de gemeente Den Haag:

Enkele dagen geleden heb ik U ingelicht over mijn nieuwe website www.egoproject.nl/woonwagenbeleid, waarin 150 jaar geschiedenis woonwagenbeleid van de overheid wordt beschreven, alsmede de rampzalig gedwongen verhuizing van 11-20 december 2002 van de bewoners van het woonwagencentrum Leyweg in Den Haag en de nasleep daarvan tot op de dag van vandaag. Ik had toen niet kunnen vermoeden, wat er gisteren 26 april 2004 met de ex- woonwagenbewoners van de Leyweg is gebeurd. Zij kregen bezoek van deurwaarders op bevel van Burgemeester en Wethouders van de gemeente Den Haag. Deze overhandigden de woonwagenbewoners een **dwangbevel**. Hierin werd hen medegedeeld, dat over 2 dagen, dus morgen **28 april**, hun woonwagens in beslag worden genomen. Wanneer zij niet tot betaling overgaan van de kosten van de gedwongen verhuizing van december 2002, worden na zes weken (de termijn voor het indienen van een bezwaarschrift) hun roerende -en onroerende goederen verkocht tot het verschuldigde bedrag is bereikt. Dit bedrag loopt op per woonwagen, al naar gelang van de zwaarte van de woonwagens, van **80.000 tot ruim 250.000 euro!** Als dan alles zou zijn verkocht, zal er weinig meer van het woonwagencentrum overblijven. Uit interne memo's van de gemeente Den Haag hebben we kunnen lezen, dat de kosten van verhuizing aanzienlijk hoger zijn geworden door grove fouten en nalatigheden van de verhuizers. Deze hogere kosten worden dus verhaald op de woonwagenbewoners! Plus het feit dat zij tot driemaal toe eind 2002 aangeboden hadden om vrijwillig te verhuizen. Hoe staat dit alles te rijmen met het feit dat hetzelfde college: Burgemeester en Wethouders van de gemeente Den Haag, in februari 2004 een onderzoekscommissie van drie wijze mannen heeft ingesteld, die tot taak heeft **het falen** van het Haagse woonwagenbeleid te onderzoeken? get.Tom de Booij

8 mei 2004: Tot op heden is naar mijn weten, behalve in de Baarnsche courant, niemand van de politici of media ingegaan op deze klemmende oproep. Hiermede wordt de stelling dat alleen slechts nieuws over de woonwagenbewoners door de media met veel ophef wordt verkondigd wel bevestigd. Als de andere kant van de medaille wordt belicht laat men het integraal afweten.

11 mei 2004: Antwoord van de gemeente Den Haag op mijn vraag waarom ik geen antwoord heb gekregen op mijn brieven, waarvan was toegezegd dat ik antwoord zou krijgen:

"Hierbij bevestig de ontvangst van uw boven genoemde brief (red. 27 april 2004). Op verzoek van de burgemeester deel ik u mede, dat hij hiervan kennis heeft genomen". Commentaar overbodig.

In de **maand mei** werden vele woonwagenbewoners van het centrum Noordweg/Jan Hanlostraat, door de Commissie die het falen van het Haagse woonwagenbeleid moest onderzoeken, gehoord. Zeer verheugd waren de bewoners over deze hoorzittingen, omdat ze allen ruimschoots de gelegenheid kregen om hun verhaal te vertellen over de verschrikkingen van de gedwongen verhuizing en de nasleep ervan. Vooral omdat zij de indruk kregen dat de leden

van de commissie zeer onder indruk waren van het leed dat de bewoners hadden ondergaan tijdens die verschrikkelijke dagen eind 2002. Het rapport van de commissie zal openbaar gemaakt worden. Twee leden van de commissie hebben het centrum aan de Noordweg/Jan Hanlostraat bezocht en waren daar zichtbaar onder de indruk van wat er allemaal is gebeurd en nog gebeurt.. Dit positieve geluid van de kant van de overheid is mede ook de reden geweest, dat het idee geboren is om een open dag te organiseren. 5 juni 2004 is het zo ver en wordt iedereen, die hiervoor belangstelling heeft uitgenodigd om van 11 uur 's-ochtends op het centrum Noordweg/Jan Hanlostraat te komen. Op de pamfletten, die reeds in grote getale in Den Haag zijn uitgedeeld, staat de volgende tekst te lezen:

"Waarom wij een open dag organiseren?"

- 5 Juni 1997 besloot de gemeenteraad van Den Haag met 36 stemmen voor en 5 tegen om het woonwagencentrum aan de Leyweg te sluiten.
- 5 juni 2004 houden de ex-bewoners van de Leyweg een open dag op hun nieuwe locatie aan de Noordweg/Jan Hanlostraat

We willen allen, die op deze open dag komen, vertellen, wat er in deze afgelopen 7 zware jaren met ons is gebeurd. 7 jaren hebben we geprobeerd door middel van *overleg op basis van vrijwilligheid* naar de nieuwe locatie te verhuizen.

De verhuizing is ons opgedrongen, we waren het er helemaal niet mee eens, dat wij weg moesten van de Leyweg. Er is stevig onderhandeld en we hebben rechtszaken tegen de gemeente gevoerd. Nadat de gemeente Den Haag door de rechter in het gelijk was gesteld, hebben wij duidelijk aangegeven, dat wij ons bij de rechterlijke uitspraak zouden neerleggen, hoezeer dat ons ook aan het hart ging. We hebben de gemeente medegedeeld, dat wij begin januari 2003 vrijwillig zouden willen verhuizen naar de nieuwe locatie aan de Jan Hanlostraat. De gemeente stemde hiermee in. Er waren duidelijke afspraken gemaakt tussen de advocaat van de gemeente en onze advocaat. Ondanks die toezegging van de gemeente, werden wij tijdens de donkere dagen voor Kerstmis 2002 volkomen onverwacht overvallen door een grote politiemacht. In 10 dagen zijn wij onder erbarmelijke omstandigheden van de Leyweg verwijderd.

Nu 17 maanden later, is de gemeente Den Haag zelfs zo ver gegaan om beslag te leggen, via een dwangbevel, op onze wagens, om daarmee de kosten van de onterechte gedwongen verhuizing te verhalen. Zo kunnen ze elke dag beginnen met de verkoop van onze roerende- en onroerende goederen tot het te betalen bedrag is bereikt.

Wij hopen, dat door deze open dag, we aan de inwoners van Den Haag kunnen laten zien, dat wij willen beginnen aan een nieuwe toekomst. Dat we uiteindelijk met rust worden gelaten, wat vooral voor onze kinderen zo belangrijk is, zij die dat het meest verdienen!

Vrijdag 14 mei De Haagse wethouder Hilhorst, (PvdA, stedelijke vernieuwing) moet voor de zomer kunnen aantonen dat de 1,1 miljoen euro die Haagse ambtenaren aan woonwagenbewoners heeft gegeven, is gebruikt voor reparatie van hun wagens. Toen de gemeente vorig jaar het woonwagenkamp aan de Leyweg liet ontruimen, is schade aan de wagens ontstaan. Een onderzoek van de gemeentelijke accountantsdienst heeft niet kunnen aantonen of de vergoeding die ambtenaren van de gemeentelijke Dienst Stedelijke Ontwikkeling aan de kampers hebben uitbetaald, ook daadwerkelijk aan reparaties is besteed.

Woensdag 2 juni 2004. Op de website van het dagblad de Telegraaf afdeling Binnenland van woensdag 2 juni 2004 18.54 uur, zien we het volgende artikel, dat we hier in zijn geheel willen afdrukken

Dansende reizigers in 1939. 65 jaar later zullen de reizigers op de open dag 5 juni 2004 in Den Haag weer dansen!

Hoofdstuk 4 Open dag woonwagencentrum Jan Hanlostraat juni 2004

Open Dag moet imago kampers opvijzelen

DEN HAAG - De woonwagengewoners van de Noordweg in Den Haag krijgen steun van enkele prominenten voor hun Open Dag van zaterdag. Zo stuurde voetbalinternational Rafael van der Vaart een videoboodschap. "Jullie initiatief voor een open dag is iets wat ik heel erg toejuich", aldus de aanvoerder van Ajax. De organisatoren willen met de Open Dag hun negatieve imago bestrijden. Kampers, zoals de woonwagengewoners tot hun eigen ongenoegen ook wel worden genoemd, halen doorgaans het nieuws door politie-inval, rechtszaken en commotie vanwege belastingregelingen. "We moeten af van dat negatieve imago", zegt de 48-jarige Sanie Kames, een van de organisatoren van het evenement. "We willen laten zien dat we ook gewone, normale mensen zijn. We zijn sociaal, letten op elkaar. Natuurlijk zijn we niet allemaal lieverdjes, maar dat is niks bijzonders. Overal heb je kaf en koren."

Een betere ambassadeur dan Rafael van der Vaart kunnen de woonwagengewoners zich niet wensen. "Ik heb tot mijn 18e met alle plezier op een woonwagenkamp gewoond", zegt de voetbalprof. "Daar heb ik de mooiste jeugd gehad die je je maar kunt wensen. Ik wens jullie een hele goede en positieve dag toe, met heel veel plezier."

Vanwege interlandverplichtingen (Nederland speelt zaterdagavond in Amsterdam een oefenwedstrijd tegen Ierland) kan Van der Vaart geen acte de présence geven aan de Noordweg. Stilletjes hopen de organisatoren op de komst van Frans Bauer, verreweg de meest bekende (ex)woonwagengewoner van Nederland. "We hebben hem uitgenodigd en het zou ons niets verbazen als hij als verrassing langs komt. Mensen als hij, Van der Vaart en Dorus de Vries (de keeper van ADO Den Haag die net als Van der Vaart een videoboodschap stuurde), hebben het hart op de goede plaats. Zij verloochenen hun afkomst niet", zegt Grietje, de vrouw van Sanie Kames en een van de drijvende krachten achter de Open Dag.

De bewoners van het kampje aan de Noordweg stellen zaterdag tussen 11.00 uur en 17.00 uur hun woonwagens open voor belangstellenden. Die kunnen een praatje maken met de bewoners, in totaal ongeveer 140 mensen. De belangstellenden krijgen een begeleidend boekje met informatie over het woonwagencentrum en de geschiedenis van woonwagengewoners in het algemeen.

Iedereen is welkom, ook de lokale autoriteiten met wie de woonwagenbewoners al jaren in conflict zijn, benadrukken de organisatoren. "Als burgemeester Deetman en wethouder Hilhorst langs komen, krijgen ze nog bloemen ook", zegt de 41-jarige woonwagenbewoner Dirk Jordaans. "We hebben persoonlijke uitnodigingen gestuurd naar raadsleden, ambtenaren en bestuurders. We willen de vervelende tijd achter ons laten en positief kijken naar de toekomst."

Zaterdag 7 juni 2004: De open dag wordt een doorslaand succes. Een apart hoofdstuk wordt hieraan besteed, zie hiervoor verder op in dit dagboek.

Open Dag op het woonwagencentrum Noordweg/Jan Hanlostraat in Den Haag 5 juni 2004 was een doorslaand succes.

Om half elf kwam ik aan op het woonwagencentrum Noordweg/Jan Hanlostraat. Ik keek mijn ogen uit. Alle wagens waren verbonden door oranje vlaggetjes. Langs het middenveldje waren allerlei kraamtjes ingericht met koffie, broodjes met knakworst, haringen, allerlei frisdranken, appels, mandarijnen, watermeloen, suikerspin. Op de speelplaats waren speeltjes voor de kinderen ingericht, zoals ringenwerpen, smienk dozen en nog veel meer. Er waren 880 oranje rozen besteld, iedere bezoeker kreeg een roosje uitgereikt. Er was een vrouw, die wel koffie wilde hebben, maar ze had geen geld bij zich! Ze kon gewoon niet geloven, dat alles gratis en voor niks was.

In het woonwagenbewoners jargon: "Een bakkie doen".

Er was een informatietent waar iedereen een boekje kon krijgen met de hele tragische geschiedenis van de onvrijwillige ontruiming van de Leyweg. De bewoners hadden een CD gemonteerd waar alles live op te zien was. Zoals het binnenrukken van de ME in de vrieskoude ochtend van 11 december 2002. Bij het aanschouwen van deze afschuwelijke beelden liepen de koude rillingen bij sommige bezoekers over hun ruggen. Ook waren succeswensen van Rafael van der Vaart (aanvoerder van Ajax) en Doris de Vries (keeper van ADO) te zien. Frans Bauer heeft ons veel succes toegewenst. De gasten konden ook enkele wagens van binnen bekijken. Op de deur stond het bordje: "Schoenen uit a.u.b.". Rond 11 uur begonnen mensen binnen te druppelen, rond het middaguur werd het steeds drukker, vooral veel omwonenden, die wel eens de wagens van binnen wilden zien. Een vrouw zei tegen ons, dat ze zat te trillen van angst om te komen, maar toch de stoute schoenen had aangetrokken. Ze was stom verbaasd om zo veel gastvrijheid te ontmoeten. Trouwens vele bezoekers waren verrast en verbaasd. Treffend was

de komst een hoge militair. Zijn manschappen in de kazerne hadden gezegd of hij gek was, maar dat hij wel een pistool moest meenemen en bij terugkomst een onsje wief voor ze mee te nemen. Vele getuigenissen hebben sommige bezoekers opgeschreven in rond circulerende schoolschriftjes. Wat daarbij opvalt dat alle reacties positief zijn en verbazing uitspreken over hun vooroordelen over woonwagenvwoners en dat ze hun mening moeten bijstellen, verder over zoveel menselijkheid, gastvrijheid en warmte die de bewoners uitstraalden, ondanks het feit dat ze zoveel ellende in de afgelopen 17 maanden hadden meegemaakt. Het was verheugend om te zien, dat een lid van de commissie die het falen van het Haagse woonwagenebeleid moet onderzoeken aanwezig was en wel de heer De Haseth, de voormalige gevolmachtigde minister van de Nederlandse Antillen. Een ander lid van de commissie, de heer Van Daalen voormalig vice-president van het Haagse gerechtshof heeft telefonisch gezegd, dat hij helaas niet kon komen vanwege familieverplichtingen. De secretaresse van de commissie Mevrouw van der Vlies was helaas niet in staat om te komen vanwege neklachten. Zowel Burgemeester Deetman, wethouder Hilhorst en de adviseur van de Burgemeester de heer Chris Mos waren verhinderd. Ze hebben een goede gelegenheid laten voorbijgaan om met eigen oren en ogen te horen en te zien wat op 11 december 2002 door de gemeente Den Haag voor leed is aangericht aan hun eigen inwoners. Maar wie tot grote verbazing wel is gekomen, is de directeur van de Dienst Stedelijke Ontwikkeling van de gemeente Den Haag de Heer Jagersma. Hij kwam ondanks het feit, dat hij zijn enkel had verstuikt en zich op krukken moest voortbewegen. Hij was het toch geweest die aan het hoofd heeft gestaan van de onvrijwillige ontruiming. Hij werd gastvrij ontvangen en voorzien van koffie en broodjes. Een van de bewoners hoorde ik nog zeggen : " Nou die heeft ballen om hier te komen, na alles wat hij met ons heeft gedaan". Wel heeft hij tegenover een journalist van de Haagsche Courant op het centrum keiharde taal gebruikt aangaande de verhuiskosten van 11 december 2002. We citeren de Haagsche Courant van 7 juni 2004: "De topambtenaar vindt de ontvangst vriendelijk, eigenlijk zoals hij de laatste tijd gewend is. Maar het is een gewapende vrede. Als het aan Jagersma ligt, blijft het straffe gemeentebestuur de komende vijf jaar van kracht. Er is geen weg terug, want andere woonwagenvelden kijken met argus ogen toe of het stadsbestuur zijn rug rechthoudt. Dus zal het opnieuw spannend worden als de gemeente haar claim van drie miljoen euro te gelde wil maken "Het is niet anders ", zegt Jagersma, "daar gaan we niet omheen"".

"Het Mandela effect". De directeur van Dienst Stedelijke Ontwikkeling van de Gemeente Den Haag, die de deportatie van de Leyweg in december 2002 heeft 'verzorgd' in gesprek met woonwagenvwoners tijdens de Open Dag 5 juni 2004.

Ook was de heer Remmerswaal aanwezig, hij was de toezichthouder geweest tijdens de ontruiming. Ik, als burger vind het ongelooflijk hoe ze dit opvatten. Ik zou willen spreken van

een "Mandela effect". Ik zou niet weten hoeveel burgers als ze onder dezelfde omstandigheden hadden verkeerd, dit gebaar zouden hebben kunnen opbrengen?

Het zou wel eens kunnen betekenen, dat dit het moment is waarop de twee partijen: de gemeente Den Haag en de bewoners elkaar ergens halverwege kunnen vinden om de problemen om een menswaardige wijze te kunnen oplossen. Een tijd waarin gezocht zal worden naar een compromis die voor beide partijen aanvaardbaar is. Het moment dat er rust in de tent gaat komen en de bewoners weer kunnen beginnen met hun eigen leven en niet worden opgeschrikt door een stroom van dreigende brieven van de kant van de gemeente. Hoe hoog de frustraties en de traumatische ervaringen van december 2002 nu nog zichtbaar zijn, heb ik zelf aan den lijve ondervonden. Een bewoonster kwam naar me toe en zei "Mijn kinderen zien dat een politieagent met een busje het centrum oprijdt en aan mij huilend vragen " Moeder moeten we weer weg"". Ik vraag aan de agent om met me mee te gaan naar de kinderspeelplaats. Ik roep alle kinderen bij elkaar en vraag aan de agent om iets tegen ze te zeggen. Hij gaat gehurkt voor de kinderen zitten en zegt dat hij de wijkagent is die hun juist wil helpen. Hij nodigt ze uit om eens op het buro te komen om te zien hoe het daar toe gaat. Na enige aarzeling en ongeloof, weet hij ze er toe te brengen dat ze de uitnodiging aannemen. Het was heel ontroerend om dit van zo nabij mee te maken. De agent heeft ook nog iets in het gastenboek geschreven :

"Het initiatief is heel goed. Het is alleen jammer dat bewoners zowel door de gemeente als door de pers in een sfeertje worden geduwd wat niet overeen komt met werkelijkheid, want uiteindelijk zijn wij allemaal mensen".

Opeens komen 5 pizzakoeriers aanrijden en delen aan de bezoekers gratis vele pizzas uit. Het is wel interessant hoeveel de omwonende winkeliers hebben bijgedragen zowel in geld als in natura. Op het centrum hing een lijst met wel geteld 38 sponsors. Al het materiaal voor de kraampjes hebben de bewoners gehuurd van het geld, dat door de sponsors is gegeven, en ook de boekjes die tegen een fractie (15%) van de kosten waren gedrukt zijn daarvan betaald. Aan het eind van de dag waren er nog 200 broodjes en knakworstjes over. Deze hebben de bewoners aan de het Leger der Heils gebracht, die ze de volgende dag aan de daklozen zouden uitdelen. Ze vroegen wel of het vers was. Toen ze hoorden dat het van het woonwagencentrum kwam, zeiden "Oh, dan is het goed".

De materiële verzorging was super, 1e klas!

Niet alleen de omwonenden en vrijwel alle winkeliers, die de dag hadden gesponserd waren aanwezig als ook mensen die zijn gekomen uit Amsterdam, Zoetermeer, Den Bosch, Maastricht, Hoorn. In totaal hebben we geschat, gezien de hoeveelheden die zijn geconsumeerd, dat er wel 600-700 bezoekers zijn geweest. Er waren veel fotografen. Een fotograaf vertelde mij dat hij over de honderd foto's had gemaakt. De bewoners zouden deze van hem via een CDtje krijgen toegestuurd. Ook de schrijvende pers zoals Trouw, Haagsche Courant, Telegraaf, ANP, Spitsnieuws, Zuid-West. De Televisiemedië hebben weer net zoals in december 2002 geschitterd door afwezigheid. TV West had beloofd om half elf 's-ochtends te komen voor opnamen, maar ja ze worden door de gemeente Den Haag gesubsidieerd. Diens brood men eet...

Slechts enkele Raadsleden van Den Haag waren aanwezig: de Haagsche Stadspartij en de SP. Dit ondanks het feit dat we alle raadsleden persoonlijk hadden uitgenodigd. Ze waren schijnbaar verhinderd of zouden er andere redenen zijn geweest? Toen alle bezoekers rond 6 uur 's-avonds waren vertrokken, hebben we met zijn allen even nagepraat, onder het genot van heerlijke taartjes en wat flesjes bier. Er heerste een gevoel van tevredenheid en opluchting. Men zag weer een lichtpuntje, vooral toen opeens het lichte wolkendek opentrok en de zon het centrum met haar volle licht overstraalde, werd het gezien als een goed voorteken. Het moment is misschien gekomen, dat de strijdbijlen worden begraven en dat met alle kracht door de gemeente en bewoners wordt gewerkt om de aangerichte schade zowel geestelijk als lichamelijk te beperken. De hoop is nu gevestigd op het rapport van de wijze mannen. Het zou wel heel gek moeten lopen als de bestuursdwang van de inbeslagneming van de woonwagens er niet zou worden afgehaald en toch onverhoopt zou overgaan tot de verkoop van de wagens. Als de gemeente dit onzalige pad blijft bewandelen, zijn de gevolgen niet te overzien en van mijn kant kan ik dan zeggen dat ik dan niet voor me zelf kan instaan. Maar mijn gevoel zegt me, dat na het succes van de open dag de onheilsweg zal worden verlaten. Rond 10 uur verliet ik het centrum met de 38 rode rozen die voor de Burgemeester bestemd waren en door de bewoners werden toebedacht aan mijn vrouw! Maar hopelijk zijn er nog genoeg rozen in Nederland die misschien op één dag in de vaas van mevrouw Deetman zullen worden geschikt!....

Een bewoonster van het woonwagencentrum kreeg 8 juni 2004 het volgende e-mail bericht:

hallo cella.

het was (te) korte termijn voor mij om iets te doen. ik ben de volgende dag naar barcelona gevlogen laat terug gekomen en zondag trouwde onze dochter kathy. al met al dus echt geen tijd iets te doen voor jullie. ik hoop dat het goed verlopen is want het zag er allemaal goed en professioneel uit. groetjes aan allemaal en sterkte in deze vervelende tijd. frans

Ter verduidelijking voor wie Frans Hoek niet kennen. Hij was keeper trainer van het Nederlandse elftal en is nu de keeper trainer van Barcelona en EEN REIZIGER.

Enkele frappante uitspraken in de pers van de bewoners van het woonwagencentrum Noordweg/Jan Hanlostraat naar aanleiding van de open dag van afgelopen zaterdag
Haagsche Courant, maandag 7 juni 2004:

Anita Dewus verkoopt het kamperleven met verve. De problemen met de zorg bijvoorbeeld, zijn aan de Noordweg allang opgelost. "In de burgermaatschappij zijn de kosten enorm, maar niet bij ons. Wij zorgen voor onze oude mensen. Zieken worden op het kamp tot de dood bijgestaan en zoiets als tafeltje-dek-je bestaat bij ons ook niet. Doen we zelf wel, wij zijn onze eigen thuishulp", ook wil ze gezegd hebben dat kampersvrouwen geëmancipeerd zijn. "Ze denken dat we dom zijn omdat we thuis zitten" zegt Anita verontwaardigd, "maar emancipatie betekent dat je een eigen keus mag maken. Wij kiezen voor onze kinderen. Crèches hebben we niet en sleutelkinderen ook niet, dat regelen we onderling. Als het kind van de burens iets doet wat niet mag, krijgt-ie van mij een standje. Zo gaan we met elkaar om".

Metro, zaterdag 5 juni 2004:

Sani Kames: "Wij zorgen ook voor onze ouders als ze oud zijn. Zij hebben vroeger voor ons

gezorgd en ons grootgebracht, dus zorgen wij voor hen als zij ons nodig hebben.

Spits, maandag 7 juni 2004:

De 38-jarige Cobie Kames is bij familie op bezoek. Zelf heeft ze jaren op het kamp gewoond, maar na het huwelijk met een 'burgerman' is ze in een huis gaan wonen. (...)."Ik woon nu in een gewoon huis, maar mijn hart ligt nog steeds hier bij het kamp".

Bewoner Jordaans vertelt dat hij als kind op school niet eens durfde te vertellen waar hij woonde. "Als er een dure auto op het kamp staat denkt iedereen, dat die op een illegale wijze verkregen is. Ik werk ook gewoon in mijn eigen zaak en betaal gewoon netjes al mijn belastingen, er is hier echt geen sprake van een vrijplaats voor criminelen". De benaming 'kamper' en 'zigeuner' horen de bewoners liever niet. Jordaans: "Zigeuner staat voor 'daar gaat de dief' en 'kamper' is een popi jopi-naam, verzonnen door ingetrouwde burgerbevolking. Nee, noem ons maar gewoon woonwagengewoner of nog beter: reiziger"

Het gastenboek van de Open Dag 5 juni 2004 woonwagencentrum Noordweg/Jan Hanlostraat

Het initiatief is heel goed. Het is alleen jammer dat bewoners zowel door de gemeente als door de pers in een sfeertje worden geduwd wat niet overeen komt met werkelijkheid, want uiteindelijk zijn wij allemaal mensen.

Fantastisch idee! Zo zie je ook een andere kant. Zouden ze meer moeten doen zulke dagen. Heel prettig ontvangen, eerlijke antwoorden. Kortom prima!! Heel positief.

Prima idee, goede ontvangst dit zouden alle locaties moeten doen. Dan weten ze (de burgers) hoe het echt is.

Goede zet, eindelijk eens positief. Hopelijk dat de maatschappij eens van die vooroordelen afkomt.

Op zich vind ik het een mooie locatie met mooie wagens. Ik vind 't jammer, dat er niet meer voor jullie gedaan is en dat er niet meer schade is betaald (uitgekeerd). Ik hoop dat jullie nu een beetje meer begrip krijgen en ik en mijn man wensen jullie veel geluk.

Heel erg leuk, fantastische "wagens"! goede ontvangst. Volgend jaar weer!!

Weer een even warm welkom als altijd. Fijn dat op een laagdrempelige manier nu heel Den Haag kennis met jullie kan komen maken. Ik weet dat het een warm onthaal zal zijn voor ieder die komt! Laat allen een voorbeeld nemen om zich zo te presenteren. Ik hoop dat jullie het volgend jaar weer doen. Veel liefs en geluk.

Hallo allemaal. Heel gezellig, zoals gewoonlijk. Prachtig feest! Veel geluk en plezier voor de toekomst.

Een zeer gastvrij onthaal. De idee van een "woonwagenkamp" is volledig veranderd. De ontmoetingen en gesprekken met de bewoners

van het "luze vakantie dorp" hebben ons tot andere gedachten gebracht, de media zetten je toch op het verkeerde been. De open dag is een geweldig goed idee geweest.

Goed initiatief, vriendelijke mensen, vooroordelen worden niet besvestigd. N.B. Wel veel Frans-Bauer-achtige muziek.

Vanuit Zoetermeer naar de Noordweg. Niet geheel onbekend, want ik woonde hier in de buurt. Werkelijk héél, héél erg gezellig. Lieve

mensen, lekker eten (niet belangrijk) en m'n ogen uitgekeken in één van jullie villa's. Perfect en uiteraard even de schoenen uit. Heb ik ook van jullie geleerd. Dit moet er in blijven zo af en toe op een ander kamp.

Heel mijn leven altijd er langs gereden en afgevraagd hoe het is op een woonwagenkamp te wonen. Nu weet ik een beetje hoe jullie hier wonen en leven. Ik heb een positief gevoel en de gastvrijheid was super!

Open dag op Woonwagencentrum Jan Hanlostraat is een goed initiatief, wat volgens mij een vervolg zou moeten hebben. De ontvangst was voortreffelijk ook voor de kinderen was gezorgd. Politiek Den Haag had zich volgens mij wel wat beter mogen profileren. Want er zijn voor- en

tegenstanders. Maar de tegenstanders missen veel. En de politiek moet zijn hand maar eens in eigen boezem steken voordat men oordeelt over de bewoners van de Jan Hanlostraat, want deze mensen zijn geen kampers.

Goed initiatief! Ik moet het beeld dat ik had van woonwagenbewoners helemaal bijstellen.

Positieve, aardige mensen keurig kamp! Blij dat ik geweest ben.

Beste bewoners, kan alleen maar zeggen: Zeer gastvrij - Vriendelijk - Hartelijk - Lief!! Goed georganiseerd. Ga zo door voor alle kampbewoners. Ik heb genoten vanmiddag.

Beste bewoners. Gefeliciteerd met jullie prachtige nieuwe onderkomens op het nieuwe kamp. Veel plezier en geluk.

Wij hebben er echt naar uitgekeken naar deze dag telkens als wij langs reden naar de trein. Het is geweldig de ontvangst, wij hebben een tuin achter het oude kamp, altijd geweldig geholpen als mijn man iets nodig had. Bedankt en veel succes.

Voor doorzettingsvermogen een 10+. Ik heb geen aparte volksgroep ontmoet, maar echte mensen, met alle menselijke eigenschappen. Ik hoop zelfs dat ik er "vrienden" heb gevonden.

Lieve mensen, we hebben elkaar niet voor het laatst ontmoet.

Buren van het woonwagenkamp ervaart het woonwagenkamp als gewone normale buren.

Goed contact met de bewoners en ziet de toekomst met vertrouwen tegemoet.

Fantastisch initiatief. Goed om jullie kant van het hele verhaal te horen. Heel succes en bedankt voor de gastvrijheid. Heel fotogeniek en gastvrij. Kom vaak langsgereden een zeker de moeite waard om te stoppen. Vele mooie mensen om te fotograferen. Bedankt voor de koffie.

Bedankt voor de uitnodiging, wat heeft u prachtige huizen en zo mooi ingericht. Een leuke ontvangst en ik vertel het aan iedereen. Voor herhaling vatbaar, veel woonplezier en tot ziens.

Het was heel leuk op de Jan Hanlostraat. Ik ben heel gastvrij ontvangen, maar het leukste vond ik die meneer met een pet, het was echt een clown hij was heel komisch, de koffie was heerlijk en een lekker broodje, echt heel gezellig, hoe die mensen met elkaar en ook vreemden omgaan. Veel succes met alles, de groeten. Tot de volgende keer. Deze open dag! Baanbrekend initiatief van het woonwagencentrum "de Noordweg". Ontvangst gastvrij, hartelijk en warm. Ik mocht werkelijk in deze voor mij nieuwe wereld kijken. Bedankt Sani! Met achting en respect voor deze gemeenschap met hun geheel eigen leefwijze, ben ik geïnspireerd naar huis vertrokken. Het was hartverwarmend - héél veel dank.

De open dag was heel erg leuk. De mensen waren heel gastvrij en vriendelijk. De woonwagens die we mochten bezichtigen vond ik onwijs gaaf ingericht. De koffie en de cake waren heerlijk. Je krijgt een heel ander beeld van de bewoners. Heel erg positief en hoop dat het volgend jaar weer is. Beste mensen, fantastisch wat jullie vandaag 5 juni organiseren. Je gastvrijheid straalt er vanaf. Namens het personeel van het wijkteam Wateringseveld ben ik vandaag op jullie open dag aanwezig. Laat het wat mij betreft iedere dag een "Open Dag" zijn, je vriendelijkheid en de gastvrijheid voel ik als gemeend. Velen kunnen hier aan een voorbeeld nemen. Jullie zullen mij en het personeel van het wijkteam vaker zien, zodat het wederzijds vertrouwen blijft zoals het moet zijn. Het kamp hier op de Noordweg ziet er keurig uit. Niets op aan te merken. De sfeer is gemoedelijk en vrolijk, terwijl er toch veel gezeur is met de gemeente en er veel pijn is vanwege de verhuizing. De open dag is een fantastische manier om alle vooroordelen uit de wereld te halen. Bedankt voor de gastvrijheid en ik wens jullie nog een goede toekomst in het nieuwe kamp. Woonwagenbewoners zijn tof. Ik heb hier op het kamp van de Jan Hanlostraat actief deelgenomen met de deconcentratie van de verplaatsing van de Leyweg. Het was soms roerig, maar de verstandhouding tussen de bewoners mij persoonlijk als vertegenwoordiger van de Eneco was enorm goed. Ik ben naar mijn mening altijd welkom bij de bewoners. Ik vond het erg leuk en leerzaam te zien hoe U echt woont. Zeker omdat hier allerlei negatieve vooroordelen over bestaan. Ik heb nu met mijn eigen ogen kunnen zien dat het tegendeel waar is. Bedankt voor de gastvrijheid! Wij zijn hartelijk ontvangen. Wij kennen het perceel of kamp al heel lang. Onze ouders woonden recht tegenover de Leyweg. Maar nooit de mensen persoonlijk. Dit is nu

veranderd. Heel fijn verder en fijn woongenot. Prima actie. Veel is duidelijk geworden. Uw doel vooroordelen weg te nemen is voor mij gehaald. Veel woonplezier hier. Het werd tijd voor een open dag. Goed initiatief. Hele fijne mensen, goed om eens te kijken en een vooroordeel weg te nemen. Alles was feestelijk versierd door de bewoners. We zijn heerlijk ontvangen met eten en drinken. En het bezichtigen van de woonwagens alles pracht en praal en schoon en gezellig. Het eten en drinken was erg goed verzorgd door de meisjes van de woonwagens en druk bezocht. Door groot en klein & jong en oud. Al met al een feestelijke dag. Gefeliciteerd met deze dag en gewoon doorzetten tot de overwinning, succes. Wat een gastvrijheid en gezelligheid. Een hoekje van de laatste menselijke vrijheid. Jongens, hou je haaks. Voor de 1e keer op een kamp geweest, heel leuk en goed initiatief, heb nieuwe indruk opgedaan. Diverse leuke gesprekken gevoerd met bewoners. Kamp zag er netjes uit evenals de wagens. Tijd dat ik op het kamp (middag) was lekker wijs. Al met al een geslaagd initiatief. Voor mij persoonlijk is blokkade om het kamp op te gaan grotendeels weggenomen.

Het is prettig en ook interessant om ook eens de andere kant van het "verhaal" over kampers te horen. Tuurlijk: er is overal wel wat, maar om iedereen over één kam te scheren gaat veel te ver en die indruk is ons vandaag veel sterker geworden. Wij juichen zo'n dag als vandaag zeer toe en wensen jullie veel succes. Het is werkelijk een heel mooi plekje van Den Haag, wat ik deze dag gezien heb daar kunnen veel straten en lanen niet aan tippen: hier geen plastik zakken voor de ramen, waar ik zo'n vreselijke hekel aan heb. Waar wij wonen is alles veranderd in de 24 jaar dat ik daar woon! Daar moeten de hoge heren eens gaan kijken!! Ik vond het fantastisch. Hier op de Jan Hanlostraat. Dit moeten ze meer doen. Goed om het eens van deze kant te zien. We staan gewoon op onze kop als we zien en ervaren hoe jullie worden behandeld, schandalig! Bedankt voor de gastvrijheid. Jullie zijn kanjers! Laat je niet gek maken. Hou vol.

Hoofdstuk 5 Commissie de Haseth; onderzoek naar woonwagenbeleid 2004

Presentatie van het rapport Onderzoek naar het woonwagenbeleid in de Gemeente Den Haag woensdag 23 juni 2004 15.00 uur in het Gemeentehuis Den Haag door de commissie De Haseth.

Tot onze stomme verbazing hoorden we van de media pas op dinsdag 22 juni van een presentatie van het rapport betreffende het Haagse woonwagenbeleid en in het bijzonder over de gedwongen verhuizing van het woonwagencentrum Leyweg december 2002. Bij navraag bij de gemeente kon men wel bevestigen, dat er zo iets van een presentatie was, maar waar en wanneer en of het openbaar was, kon men nog niet zeggen. Pas dinsdagmiddag kregen we te horen dat het openbaar was en dat het om 3 uur 's-middags in het Gemeentehuis zou plaatsvinden. Zo konden we de bewoners van dit feit op de hoogte brengen. Vreemd blijft het toch, dat de gemeente Den Haag de bewoners van het woonwagencentrum Noordweg/Jan Hanlostraat niet heeft ingelicht. Desondanks konden een twintigtal bewoners de presentatie van de Commissie De Haseth bijwonen op kamer 18 van de 4e verdieping. Het programma TV Zemblamocht van de presentatie opnamen maken voor een documentaire, die ergens in september zal worden uitgezonden. Ook de schrijvende pers was vertegenwoordigd, als ook een vrouwelijke radio reporter. Onder de aanwezige ambtenaren van de Gemeente konden wij waarnemen de manager bureau woonwagenezaken de heer van de Brom, als ook de heer Jagersma, de algemeen directeur van de Dienst Stedelijke Ontwikkeling (DSO). De vergadering werd voorgezeten door de vertegenwoordiger van de Commissie de Heer Verheij. De voltallige commissie was aanwezig de heer De Haseth, de voorzitter, en de leden de heren Van Daalen en Tommel, alsmede de medewerkers van de commissie mevrouw Van der Vlies en mevrouw Oostvriesland. De presentatie kon echter niet om drie uur beginnen, aangezien de wethouder Hilhorst aan wie het rapport zou worden aangeboden nog in een vergadering zat. Maar toen hij om kwart over drie binnen kwam, kon de presentatie beginnen en gaf de heer Verheij het woord aan de voorzitter van de commissie de heer De Haseth. Deze gaf een korte samenvatting van het

rapport. Wat ons direct opviel was de milde ondertoon van zijn betoog, hetgeen waarschijnlijk de bedoeling had om twee partijen de gemeente Den Haag en de bewoners van het woonwagencentrum Noordweg/Jan Hanlostraat nader tot elkaar te brengen. Na zijn inleiding konden er vragen gesteld worden. Vier bewoners hebben van deze gelegenheid gebruik gemaakt door te vragen hoe het nu verder moet gaan met de bestuursdwang, dwz de inbeslagname van de wagens en de betaling van de absurde hoge kosten van de gedwongen verhuizing. Bij deze discussie over dit hete hangijzer, werd ook de wethouder Hilhorst betrokken. De bewoners willen wel in gesprek komen met de gemeente, maar dan moet eerst de bestuursdwang zoals die door de Gemeente is omschreven van tafel. Deze wordt als zo bedreigend gevoeld, dat een goed gesprek niet mogelijk is. Er lopen momenteel een aantal juridische procedures tegen de inbeslagname van de woonwagens. De vraag werd gesteld: " Moeten deze nog gewoon doorgaan?". Een van de commissieleden, de oud vice-president van het gerechtshof Den Haag de heer van Daalen gaf de wethouder Hilhorst een goede oplossing, namelijk door alle juridische procedures tijdelijk stil te leggen. De wethouder hield nog wat slagen om de arm, maar uit alles bleek duidelijk dat de deur van een goede communicatie, die zeven jaar potdicht heeft gezeten, nu door de wethouder op een kier werd gezet. Er waren duidelijk tekenen die er op wezen, dat de Gemeente uit is op een constructieve dialoog met de woonwagenbewoners. Dit gunstige resultaat mag volledig op de rekening geschreven worden van de Commissie De Haseth. Deze heeft bergen werk verzet en heeft bij de bewoners een bijzondere goede indruk gemaakt, omdat zij voor de eerste keer sinds december 2002 hun verhaal kwijt konden en een toegewijd oor vonden bij de leden van de commissie. Misschien zal er nu een eind komen aan alle ellende en overgegaan kan worden tot een normaal leven voor de bewoners en niet voortdurend in angst te moeten leven van wat de gemeente nu weer voor harde maatregelen gaat nemen.

De presentatie heeft ruim een uur geduurd. Er werd nog druk nagepraat door de bewoners met de Commissie leden, als ook met de ambtenaren van woonwagenzaken en de wethouder Hilhorst.

Zou er nu eindelijk een einde komen aan alle verschrikkingen, die de bewoners de afgelopen 17 maanden hebben meegemaakt?

Hieronder citeren we enkele delen uit het rapport van de Commissie De Haseth. Vooral die hoofdstukken die speciaal gaan over de gedwongen verhuizing. We hebben gemeend deze hoofdstukken geheel over te nemen om niet het gevaar te lopen te worden verweten van een zekere eenzijdigheid. De lezer kan daarom voor zich zelf een mening vormen over deze delen van het rapport.

Vet gedrukte tekst is de mening van de Commissie. Tevens hebben we aangegeven welke hoofdstukken we niet hebben overgenomen.

Balanceren op wielen

Onderzoek naar het woonwagenebeleid in de Gemeente Den Haag. Commissie De Haseth. Juni 2004

1. Inleiding (niet overgenomen).

2. Samenvatting.

In opdracht van het college van burgemeester en wethouders van de gemeente Den Haag heeft de commissie onder voorzitterschap van de heer drs. C.P. De Haseth een onderzoek uitgevoerd naar het gemeentelijk beleid inzake woonwagens en naar het verloop en de afhandeling van de verhuizing in december 2002 van woonwagens van de locatie aan de Leyweg naar de Jan Hanlostraat.

De commissie heeft haar onderzoek verricht aan de hand van relevante dossiers, ondermeer van de gemeente Den Haag, en informatie verkregen uit gesprekken met personen die betrokken zijn of waren bij de totstandkoming en uitvoering van het beleid en met bewoners en hun vertegenwoordigers.

Met de nota "Wonen op wielen in beweging" uit 1997 heeft de gemeente Den Haag haar beleid inzake woonwagens vastgesteld, welk beleid gekenmerkt werd door normalisatie en deconcentratie. De commissie stelt vast dat het beleid zoals verwoord in deze nota van meet af aan onvoldoende is uitgevoerd.

Deconcentratie

De gemeente Den Haag heeft veel inspanning gepleegd om deze doelstellingen te halen. De deconcentratieoperatie ligt op koers, twee van de drie grote woonwagencentra werden vervangen door kleinere centra dan wel gerenoveerd. De uitbreiding van het aantal standplaatsen voor woonwagens die daarmee gepaard ging verdient waardering. De deconcentratie van het centrum aan de Leyweg is echter minder soepel verlopen. Een belangrijk deel van de bewoners verhuisde vrijwillig naar nieuwe locaties, maar uiteindelijk moesten de laatste bewoners onder bestuursdwang worden verhuisd om de locatie geheel te kunnen ontruimen. Bij deze ontruimingsoperatie was er onvoldoende voorbereiding, slechte communicatie met bewoners en in de uitvoering afwijkingen van de planning. Daardoor zijn veel ad hoc beslissingen genomen en ontstond er meer dan normale verhuisschade aan de woonwagens. Bij de afhandeling van die schade is afgeweken van de binnen de gemeente afgesproken beleidsregels en is er willekeur opgetreden in de afhandeling. Op dit moment zijn nog altijd niet alle schades afgewikkeld. De commissie beveelt aan met alle bewoners individuele gesprekken te voeren over het voldoen van achterstallige betalingen voor huur, energie en andere kosten, over de betaling van de kosten van de bestuursdwang en over het repareren van alle schades. Wanneer bewoners niet in staat blijken alle kosten te voldoen, zal door de gemeente hierover een individuele regeling worden getroffen. Uit de ervaringen van deze verhuizing kan worden geleerd dat een strakkere voorbereiding (inclusief een volledige inventarisatie van alle te verhuizen wagens) en intensieve betrokkenheid van de bewoners en de toekomstige beheerders essentiële voorwaarden zijn voor een goed verloop van de verhuizing van de woonwagens op de laatste nog te deconcentreren locatie.

Normalisatie

Van het normalisatiebeleid is in de afgelopen jaren weinig terechtgekomen. Woonwagenbewoners zijn enerzijds te veel als groep in plaats van, zoals elke andere burger, individueel behandeld en anderzijds is van de handhaving, bij voorbeeld op gebied van incasso, openbare orde en bouwregelgeving weinig terechtgekomen. In het nieuw ontwikkelde beleid van de gemeente Den Haag is ruime aandacht voor handhaving op alle terreinen. De commissie roept de gemeente op de uitvoering daarvan consequent door te zetten. De commissie beveelt tevens aan om, in het kader van het integrale beleid, regelmatig te evalueren en nader onderzoek uit te voeren naar de effecten en resultaten van het beleid. In het nieuwe beleid is aangegeven dat bewoners van woonwagens meer als individu behandeld zullen worden en minder als groep. De commissie

juicht dit van harte toe.

De commissie benadrukt dat een goede communicatie van groot belang is. De gemeente doet er goed aan extra aandacht te besteden aan de manier waarop de schriftelijke communicatie met de woonwagenbewoners plaats vindt. De correspondentie met de burger wekt soms de indruk niet in de eerste plaats bedoeld te zijn om door de ontvanger begrepen te worden, maar vooral rekening te houden met eventuele juridische kwesties die eruit zouden kunnen voortkomen.

Beheer en overdracht van centra aan woningcorporaties

Ten aanzien van de opzet en inrichting van woonwagencentra adviseert de commissie aanzienlijk kleinere centra te ontwikkelen die bovendien minder geïsoleerd liggen en goed toegankelijk zijn. Op woonwagencentra zijn geen bedrijven gevestigd. Mede gezien de beperkte ruimte binnen de gemeente Den Haag, zal de planning van nieuwe centra binnen de regio Haaglanden plaats moeten vinden. Koop van de standplaats door de bewoner, dan wel het in erfpacht geven van de grond zou tot de mogelijkheden moeten behoren.

Ten aanzien van het beheer beveelt de commissie aan dit in handen van de woningcorporaties te geven. Het beheer van deze 'woongelegenheden' sluit prima aan bij de doelstelling van corporaties. Overdracht zou moeten gebeuren aan de hand van de checklist en aanbevelingen uit de gezamenlijke brochure van Aedes en VNG, hetgeen betekent dat overdracht alleen mogelijk is wanneer er sprake is van een normale situatie.

De commissie beveelt aan het geschil omtrent de overdracht met de corporaties op korte termijn te beslechten, door bindend advies of arbitrage overeen te komen.

Is de situatie in Den Haag anders dan bij andere gemeenten?

Uit onderzoek bij andere gemeenten blijkt dat daar een vergelijkbare problematiek speelt. Uit de ervaringen elders in het land is te leren dat het consequent handhaven en een goede communicatie essentiële voorwaarden zijn voor een goede uitvoering van het beleid ten aanzien van woonwagens. Als de gemeente Den Haag er in slaagt die twee voorwaarden echt in te vullen, loopt zij daarmee voorop.

De problematiek inzake woonwagens heeft de nodige aandacht van zowel de politieke en bestuurlijke organen als van de media en het algemene publiek. Daarin speelt mee het gevoel dat regels, normen en waarden strenger dienen te worden nageleefd en dat er minder ruimte mag zijn voor het gedogen van afwijkende situaties. De commissie is herhaaldelijk gestuit op meldingen van bedreiging of intimidatie door bij de verhuizing naar de Jan Hanlostraat betrokken woonwagenbewoners. De commissie keurt elk gedrag dat kan worden beschouwd als bedoeld om de ander te intimideren en hem in de uitoefening van zijn werkzaamheden te belemmeren met kracht en ten stelligste af.

Tevens constateert de commissie dat het gevaar bestaat dat de rationele objectiviteit in het gedrang komt waar het gaat om de opstelling van de gemeente tegenover bewoners van woonwagencentra. De commissie betreurt dit ten zeerste. Er zal alles aan gedaan moeten worden om met alle betrokkenen op een open en constructieve vorm te geven aan de nieuwe kaders en omgangsvormen, zonder steeds rekening te moeten houden met de belasting van het verleden. Het gemeentelijke woonwagenbeleid is als balanceren: het steeds opnieuw zoeken naar een evenwicht tussen respect voor de eigenheid en gelijke behandeling van alle burgers. Voor woonwagenbewoners is het een balanceren tussen begrip voor de positie van de gemeente en 'burgers' en het zelf begrepen willen worden.

3. Uitgangspunten van het gemeentelijk woonwagenbeleid (niet overgenomen)

4. De deconcentratie van de locatie Leyweg

(De hoofdstukken 4.1 en 4.2 gaan over de voorbereiding van de verhuizing. We hebben alleen de mening van de commissie -, omdat het anders te lang van stof wordt)

De commissie is van oordeel dat de gemeente Den Haag op het gebied van deconcentratie voldoende uitvoering heeft gegeven aan de nota 'Wonen wielen in beweging' door het renoveren van oude woonwagencentra en aanleggen van nieuwe. Zij constateert echter wel dat er in het proces van vrijwillige verhuizingen vanaf 1998 gebrek aan transparantie is ontstaan zoals heldere regels over de hoogte van en de voorwaarden verbonden aan de verhuisvergoeding. Door de verslechterde verhoudingen tussen bewoners en de gemeente Den Haag, heeft de DSO gezocht naar andere mogelijkheden om de verhuisvergoeding uit te kunnen keren. Hierbij is een extern expertisebureau ingeschakeld. Ondanks vele geruchten over onrechtmatigheden heeft de commissie kunnen vaststellen dat er afspraken waren met het expertisebureau en dat de betalingen, voorzover de commissie heeft kunnen vaststellen, ook verantwoord zijn.

Al met al is te constateren dat in deze periode de relatie tussen de bewoners aan de Leyweg en de gemeente Den Haag ernstig is verslechterd, ondanks de opdracht van de gemeente tot het opschorten van de verplaatsing en extra onderzoeken naar de brandwerendheid van sanitaire units en draagkracht van de standplaatsen. De gemeente onderkende kennelijk de bezwaren van de bewoners, maar is hieraan niet volledig tegemoetgekomen. De uitspraak van de bestuursrechter gaf de gemeente uiteindelijk voldoende houvast de verplaatsing van de laatste bewoners aan de Leyweg doorgang te laten vinden. Hierbij werd echter niet uitgesproken op welke wijze deze verplaatsing concreet diende te worden ingevuld. Met andere woorden een vrijwillige of geregisseerde verhuizing dan wel het verplaatsen onder bestuursdwang waren mogelijk om de bewoners zo spoedig mogelijk op de nieuwe locatie te krijgen.

Ten aanzien van deze laatste periode in aanloop naar de daadwerkelijke verplaatsing naar de Jan Hanlostraat komt het de commissie voor dat vanuit de DSO tot het laatste moment is getracht te komen tot een vrijwillige verhuizing. De bereidheid tot volledige onvoorwaardelijke medewerking van alle bewoners aan een vrijwillige verhuizing is in de communicatie met de (advocaat van de) bewoners niet verkregen. De commissie sluit niet uit dat de advocaat van de bewoners bij zijn cliënten tot in een laat stadium de indruk heeft laten bestaan dat blijvend vasthouden aan hun eisen en verlangens tot een voor hen gunstige onderhandelingsresultaat zou kunnen leiden, waardoor de gemeente op haar beurt de indruk heeft gekregen dat de bewoners eigenlijk in het geheel niet van zins waren aan een vrijwillige verhuizing alsnog hun medewerking te verlenen. In de getroffen voorbereidingen is deels uitgegaan van een vrijwillige verhuizing, zoals af te leiden uit het feit dat er onvoldoende rekening is gehouden met eventuele schade aan de wagens, zowel in een financiële raming, de procedure van afhandeling ervan als in het niet afsluiten van een voldoende dekkende verzekering. Tevens is er getracht door zowel de DSO als door het eerder ingehuurde expertisebureau via minnelijk overleg te komen tot een vrijwillige mogelijke oplossing, maar de gemeente is hier niet op ingegaan. De invulling aan de verplaatsing, zoals omschreven in het opgestelde draaiboek, duidt op uitgangspunten van een gedwongen verhuizing, zoals de grote inzet van politie en ME en de verleende machtigingen tot binnentreden tegen de wil van de bewoner in.

Kort voor de dag van de verplaatsing werd de term geregisseerde verhuizing geïntroduceerd, aangezien de bewoners aan een aantal voorwaarden moesten voldoen, wilden zij de bestuursdwang niet tot uitvoer laten komen en wilden zij in aanmerking komen voor een vergoeding. De termijn die gesteld werd om kenbaar te maken dat de bewoners hieraan wilden voldoen, verdient echter geen schoonheidsprijs.

De commissie constateert dat er in de aanloop naar de verplaatsing van de Leyweg naar de Noordweg/Jan Hanlostraat een verschillend beeld (vrijwillig, onder regie van de gemeente, bestuursdwang) is ontstaan over de aard en het gewenste verloop ervan, zowel binnen de gemeente Den Haag als in de communicatie van de gemeente naar de advocaat van de bewoners. Opvallend is dat in het draaiboek inventarisatie van de wagens op de oude locatie niet ter sprake komt.

In het algemeen is het draaiboek een weloverwogen en zorgvuldig opgesteld stuk, waarin echter

de operationele kant van de verhuizing onvoldoende belicht is. De commissie sluit zich dan ook aan bij de al getrokken bestuurlijke conclusies uit februari 2003 (DSOI2003.326).

Zij kan zich in het bijzonder vinden in de aanbeveling dat de voorbereiding van grootschalig optreden door de gemeente op de volgende onderdelen aangescherpt dient te worden :

- bij grootschalige acties moet vooraf (meer) rekening worden gehouden met onvoorziene omstandigheden en/of het planmatig kunnen voorzien in noodzakelijk te treffen, extra maatregelen/voorzieningen;
- in dat verband dient aandacht te worden gegeven aan de organisatie en kwaliteit van de gemeentelijke communicatiefunctie alsmede aan de taakverdeling tussen het strategisch en operationeel (dienst)management;
- naast de inhoudelijke en organisatorische aspecten van dit soort operaties dient vooraf afzonderlijk aandacht te worden gegeven aan de financiële aspecten ervan, in de vorm van een realistische raming van de kosten.

4.3 Uitvoering

De verhuizing van de Leyweg - de Noordweg/Jan Hanlostraat

De uitvoering start met het besluit dat conform het draaiboek op 11 december 2002 om 9.00 uur de operatie van het laatste gedeelte van de deconcentratie van de Leyweg van start gaat.

Inboedel inpakken. Het inpakken van de inboedel verloopt chaotisch. Daar de bewoners in de veronderstelling waren vrijwillig te verhuizen, waren enkelen al begonnen met inpakken. In een aantal gevallen moest weer uitgepakt worden. Andere bewoners stelden het inpakken uit, aangezien zij volgens het plaatsingsplan verder in de tijd zouden verhuizen. Al met al was er onvoldoende helderheid over de verantwoordelijkheden van de verhuizer en de bewoners over het inpakken van persoonlijke bezittingen, inboedel en overige spullen in garageboxen en schuren. Resultaat hiervan is dat tot op heden onduidelijkheid bestaat over vermiste goederen.

Inventarisatie van de wagens. De verhuizer zag bij aankomst op de Leyweg hoe de daadwerkelijke situatie van de wagens was. De luchtfoto en metingen van de wagens door de beheerder bleken voor de verhuizing onvoldoende en in een aantal gevallen zelfs onverantwoord om als basis voor de verplaatsing te dienen. Een van de uitgangspunten van de verplaatsing was dat de Leyweg compleet moest worden ontruimd en moest worden ontdaan van obstakels. Ondanks het feit dat sommige wagens te groot waren voor de voorzieningen, illegaal op de oude locatie stonden en het aantal wagens groter was dan verwacht, zijn alle wagens verplaatst naar de nieuwe locatie.

Transport. Het transporteren over de weg van ene locatie naar de ander verliep zonder hinder. Hierbij zette politie de weg enige tijd af.

Uitladen. Om de wagens te kunnen vervoeren zijn er onder de wagens onderslagbalken geplaatst. Bij het uitladen en plaatsen zijn bij een aantal wagens deze balken niet verwijderd.

Plaatsen. Na overleg met de bewoners is een lichte wagen op een verzwaarde standplaats terecht gekomen. Hierdoor is ook zeker één zware wagen op een niet verzwaarde standplaats gezet.

Aansluiten. De weersomstandigheden, met de extreem lage temperatuur, hadden nadelige gevolgen voor het aansluiten van de installaties. Bovendien was er bij de aanleg van het centrum geen rekening gehouden met afwijkende wagens in relatie tot het aanleggen van verwarming en water- en elektriciteitleidingen.

Controle. Alle wagens zijn van binnen en van buiten vastgelegd op film en foto, bij aanvang van de verhuizing, tijdens de verhuizing en bij plaatsing van de wagen. Deze vastlegging verliep echter chaotisch, waardoor achteraf het overzicht verloren is geraakt.

Overdracht. Aangezien een aantal leidingen kapot was gegaan door de vrieskou kon de verhuizer de aansluitingen niet testen. Bovendien wilde het energiebedrijf pas leveren nadat het contract met de bewoner getekend was. Hierdoor liep de overdracht niet zoals gepland.

Volgens diverse betrokkenen is er geen overdracht en oplevering van de wagens geweest. De processen verbaal die hiervoor zijn opgesteld zijn niet ten tijde van de verhuizing aan de bewoners verspreid en door hen ondertekend. Ook hier speelden de weersomstandigheden een

grote rol.

Betrokkenen/verantwoordelijken. Er werd al op de eerste dag van de verhuizing op een aantal wezenlijke punten afgeweken van het draaiboek. Zo wordt er in overleg met bewoners besloten in een aantal gevallen af te wijken van het plaatsingsplan zoals dat in het draaiboek was opgenomen. Ook bleek er onvoldoende voorzien in de benodigde menskracht, zowel vanuit de gemeente als vanuit de verhuizer. Hierdoor ontstond er een ad hoc situatie, waarin betrokkenen flexibel moesten optreden en improviseren en daardoor afwijken van het draaiboek.

Bewoners. Voor de meeste bewoners kwam de overmacht aan politie en de aanzegging van bestuursdwang als een verrassing, hoewel zij waren geïnformeerd over de ophanden zijnde verhuizing. Hierdoor hadden niet alle bewoners hun wagen verlaten op het moment dat de verhuizer de inboedel moest inpakken. Hoewel de sfeer grimmig was, hebben de bewoners weinig daadwerkelijk verzet getoond; wel hebben verhuizers last gehad van beledigingen door bewoners. Bovendien verslechterde de stemming nog verder doordat het koude weer en de duur van de 'operatie' op het gemoed van de bewoners ging werken. Na de onteigening van de wagens konden de bewoners ten tijde van hun verhuizing niet in hun eigen wagen terecht. Aangezien er onvoldoende voorzieningen waren getroffen en de bewoners weinig persoonlijke bezittingen mee hadden genomen zoals lijfgoed, leidde dat voor sommigen tot schrijnende situaties.

Werktermijn. De verhuizer had bij aanvang van de verplaatsing door miscommunicatie onvoldoende bemensing voor een werkgang van 24 uur per dag. Hierdoor werd er in de eerste dagen vertraging opgelopen. De meeste wagens waren niet in een dag 'over'. Er was echter onvoldoende voorzien in hotelaccommodatie voor de bewoners die meer dan een nacht niet in hun wagen terecht konden.

Overig. De politie had ervoor gekozen een grote hoeveelheid politie en ME in te zetten. Onder de aanwezigen op de oude locatie waren ook raadsleden van de gemeente Den Haag. Aan sommige bewoners, die vanwege professionele redenen het ontruimde terrein op moesten, werden toegangspasjes verstrekt. Dat leidde bij de overige bewoners tot onvrede en onduidelijkheid.

Bij de uitvoering van de gedwongen verhuizing kunnen enkele kanttekeningen worden gemaakt. Volgens deskundigen was de gestelde termijn waarbinnen de verhuizing geklaard moest zijn te kort om tot een zorgvuldige uitvoering, dat wil zeggen met zo min mogelijk schade aan de wagens, te komen. Doordat reeds op de eerste dag van de operatie is afgeweken van het draaiboek, heeft de verhuizing vertraging opgelopen. De commissie gaat ervan uit dat het niet volgen van het draaiboek met de beste bedoelingen is gebeurd, vanuit de wens om de indeling meer in overeenstemming met de bewoners te brengen. Resultaat was wel dat een van de lichtste wagens op een van de weinige verzwaarde plekken van nieuwe locatie terecht is gekomen. Een van de grotere wagens is neergezet op een standplaats die daarop niet berekend was. Bovendien constateert de commissie dat er ook ten aanzien van het verwijderen van illegale woonwagens is afgeweken van het draaiboek. Zo was een aantal uitvoerenden overtuigd van het in het draaiboek opgenomen uitgangspunt dat de Leyweg volledig leeg moest worden opgeleverd. Tevens is het uitgangspunt dat niet vergunbare wagens zouden worden opgeslagen niet uitgevoerd. Hierdoor staan momenteel ook de niet vergunbare wagens op de nieuwe locatie, zonder de mogelijkheid alsnog een vergunning te krijgen, maar ook, naar het zich laat aanzien, zonder dat de gemeente ze kan verwijderen; zij heeft ze immers daar doen neerzetten. Ten aanzien van de voorbereiding van de verhuizing is de commissie van mening dat de logistieke en personele organisatie van de 'operatie' ernstig is onderschat, waardoor er sprake was van veel improvisatie en ad hoc beslissingen tijdens de uitvoer ervan door alle betrokkenen. Ook de weersomstandigheden en de tijdsdruk hebben bijdragen aan het niet strak volgen van het draaiboek. In het bijzonder moet het, naar oordeel van de commissie en veel van haar gesprekspartners, als een ernstige tekortkoming worden aangemerkt dat er voor aanvang van de verplaatsing geen volledige schouw is gehouden op de oude locatie, waarbij de te verhuizen wagens konden worden gemeten en de verhuizer de gelegenheid kreeg op te nemen wat voor

verschillende wagens hij diende te verhuizen. Ook het feit dat er na afloop van de verhuizing geen integrale evaluatie heeft plaatsgevonden, ziet de commissie als een tekortkoming, zeker in het licht van de nog op handen zijnde deconcentratie van de Escamplaan.

4.4 Nasleep

4.4.1 De procedure van schadeafhandeling

Tot maart 2003 werd er binnen de DSO volgens de volgende uitgangspunten voor de afhandeling van schades gehandeld:

- . inventariseren van de aard en omvang van de schade;
- . de oorzaak van de schade nagegaan;
- . de eventuele aansprakelijkheid van de gemeente vaststellen en de eventuele verhaalsmogelijkheid bij derden bepalen;
- . overgaan tot reparatie, waarbij de te maken kosten afhankelijk zullen worden gesteld van de betaling van de (later vast te stellen) bestuursdwangkosten.

Uitzonderingen hierop vormden de zogenaamde noodreparaties die onontkoombaar werden geacht en die bij voorrang moesten worden uitgevoerd. Hierbij valt te denken aan lekkages, uitval van verwarming e.d. Bij deze schades is afgezien van het laten opstellen van schaderapporten. Deze procedure is echter niet schriftelijk vastgelegd of opgenomen in het draaiboek van de verplaatsing.

De noodreparaties. De ingehuurd experts hebben geconstateerd dat tijdens het verplaatsen van de wagens een aantal daarvan (ernstige) schade had opgelopen. Het bureau risicomanagement had de taak om de inboedelschade en overige schade in behandeling te nemen. De meeste kleine reparaties aan de wagens werden dan ook op korte termijn na de verplaatsing verricht (voornamelijk beschadigingen aan verwarmingen en airco's). Voor vier wagens werden reparaties vergoed die ten onrechte als noodreparaties werden aangemerkt. Na overdracht aan de dienst BTD (eind maart 2003) blijkt dat het hier niet ging om de vergoeding van noodreparaties, maar om de eerste aanbesteding van een totaal herstel. In mei 2003 werden ook de tweede termijn betalingen goedgekeurd en verricht.

De overige reparaties. Vanaf februari 2003 heeft de DSO een expertisebureau ingehuurd om ten behoeve van de gemeente de aard, omvang en oorzaak van de schade vast te stellen. Bij uitvoering van de opdracht constateerde het expertisebureau dat bij alle gemelde schades belanghebbende bewoners reeds een offerte hadden aangevraagd aan een wagenbouwer/reparateur. Deze offertes zijn door het expertisebureau beoordeeld en in aanwezigheid van de manager woonwagenzaken besproken met de wagenbouwer. Dit leidde in al die gevallen tot een forse neerwaartse bijstelling van de schade/reparatiekosten. De herziene offertes zijn -met uitzondering van één- door het expertisebureau gezien en voor akkoord getekend. Vanaf eind maart 2003 was de directeur BTD verantwoordelijk voor de afhandeling van de schades. Hij constateerde dat het voor een aantal wagens meer rendabel was (nood)reparaties te laten samenvallen met daadwerkelijke herstelwerkzaamheden. Alle interne uitgangspunten zoals gehanteerd door de DSO zijn vanaf dat moment losgelaten. Ook werd duidelijk dat een aantal wagens voor een groter bedrag beschadigd was dan de toenmalige dagwaarde. Diverse experts hebben de gemeente aanbevolen een aantal oude wagens niet te herstellen, maar te vervangen door nieuwe wagens. Hieraan is, op één uitzondering na, geen gevolg gegeven.

Over het algemeen zijn de uitgekeerde schadeposten te verantwoorden op basis van taxatierapporten. Schade aan één wagen ten bedrage van euro 171.000,- werd uitgekeerd zonder dat de offerte was voorgelegd aan de taxateur. Kennisnemend van dit bedrag heeft de taxateur ernstige bedenkingen geuit over de hoogte van het bedrag. In de meeste gevallen krijgt de reparateur opdracht van de DSO de schade te herstellen na overleg met het ingehuurde expertisebureau. De volgorde waarin de schadereparaties zijn toegekend lijkt echter willekeurig.

De commissie heeft de indruk gekregen dat er in de betalingen van de schades willekeurig is gehandeld door de gemeente, waarbij de frequentie van aanwezigheid van de bewoner en zijn vasthoudendheid een rol speelden. Daarnaast is zij ervan overtuigd dat door het verplaatsen van oude wagens en het niet vervangen hiervan, de gemeente de schade onnodig heeft doen oplopen.

Eind 2003 bleek dat er door de DSO en FAD betalingen waren verricht voor schadereparaties aan 13 wagens. De constatering hierbij is dat deze schadereparaties op een eerder tijdstip zijn uitgevoerd dan de afgesproken procedure voorschreef. Hierna heeft de algemeen directeur van de DSO besloten de eerder afgesproken werkwijze weer op te pakken, vanwege de volgende redenen:

- . er was volgens de DSO sprake van grote verschillen tussen taxaties en offertes;
- . door het extern expertisebureau is in november 2003 geconstateerd dat haar taxatie gedateerd respectievelijk achterhaald is;
- . er is geen duidelijkheid over de oorzaken van de ontstane schade, zodat de aansprakelijkheid ook niet helder is;
- . de kosten bleken fors uit de hand te lopen.

Hiertoe wordt onder andere een definitief schaderapport opgesteld door een derde, waarin ook de oorzaak van de schade (verhuizing of anderszins) wordt vastgelegd. De hierboven omschreven werkwijze werd tijdens een bijeenkomst in december 2003 gecommuniceerd met de bewoners van de Jan Hanlostraat.

In maart 2004 werd besloten de volgende lijn inzake de vergoeding van de schade te volgen:

- . de herstellkosten worden vergoed indien ze lager zijn dan de gebruikerswaarde op de dag voor de verhuizing;
- . indien de herstellkosten hoger zijn dan de gebruikerswaarde op de dag voor de verhuizing, dan wordt de gebruikerswaarde vergoed.

De commissie constateert dat de afspraken over de afhandeling van schades niet schriftelijk zijn vastgelegd, maar wel binnen de betrokken organisatie bekend waren. In de periode tot maart 2003 is er, met uitzondering van bovengenoemd voorbeeld, volgens deze gedragslijn gehandeld. Na maart 2003 is deze gedragslijn geheel verlaten, zonder dat hiervoor aannemelijke redenen waren en zonder dat daarvan melding is gemaakt aan de bestuurlijk verantwoordelijke. Toen de omvang van het financiële beslag helder werd (najaar 2003), heeft de algemeen directeur van de DSO nader onderzoek laten verrichten. Dit heeft ertoe geleid dat er is teruggekeerd naar de oorspronkelijke gedragslijn. De commissie is er van overtuigd dat de geschetste gang van zaken er tot het najaar van 2003 toe heeft geleid dat de kosten van de schadeafhandeling onnodig hoog zijn uitgevallen.

4.4.2 De bestuursdwangkosten

Vanaf december 2003 heeft de gemeente een start gemaakt met het aanschrijven van de bewoners in verband met de bestuursdwangkosten. In een bijeenkomst op 8 december 2003 zijn de bewoners hierover geïnformeerd. Gesteld werd dat de rekeningen nu pas konden worden verstuurd, omdat eerst tot een vergelijk moest worden gekomen met transporteur/verhuizer over de verplaatsingskosten.

Op advies van de gemeenteadvocaat over de te hanteren verdeelsleutel en de vraag of er aanleiding was het kostenverhaal te matigen, werd besloten een kortingspercentage van 15% toe te passen. De DSO geeft hiervoor de volgende redenen :

- . er is geen sprake van gespecificeerde kosten van de verplaatsing per woonwagen;
- . er is onder tijdsdruk gewerkt;
- . de weersomstandigheden.

In maart 2004 neemt het college het besluit inzake de bestuursdwangkosten, dat de betreffende

bewoners van de Jan Hanlostraat op individuele basis uitgenodigd worden voor een gesprek met de ambtenaren van de gemeente, waarin de schadeafwikkeling wordt gezien in samenhang met het verhalen van de kosten van bestuursdwang en eventuele andere vorderingen die de gemeente op hen heeft.

De commissie constateert dat ten aanzien van de bestuursdwangkosten de volgende redenering is aangehouden.

In de periode tot 1998 heeft de gemeente vrijwillige verhuizing geregisseerd, waarbij de verhuiskosten gemiddeld f 50.000,- per wagen bedroegen. De bewoners kregen ter compensatie een vergoeding van f 4.500,-. In de periode vanaf 1998 zijn bewoners vrijwillig en zelfstandig verhuisd, waarbij hen een individuele ruime verhuiskostenvergoeding is verstrekt. Bij de verplaatsing naar de Leyweg was het inschakelen van een professioneel transportbedrijf noodzakelijk, wat de verhuiskosten verhoogde. Aangezien de verhuizing uiteindelijk onder bestuursdwang is verlopen, komen de verplaatste bewoners niet in aanmerking voor een individuele vergoeding en worden alle gemaakte verhuiskosten op hen verhaald. Het is de commissie niet duidelijk geworden of de bewoners hiervan voldoende doordrongen waren.

Tevens is vastgesteld dat bij de verhuizing aanzienlijke schade is toegebracht aantal van wagens. In een aantal gevallen is deze door de gemeente vergoed, in een aantal gevallen niet, maar zijn de schades wel door de gemeente erkend. Die schade wordt echter verrekend met de kosten van de bestuursdwang. Van de eerste groep zal naar alle waarschijnlijkheid de gemeente in het merendeel van de gevallen, nooit de volledige kosten van de bestuursdwang terugzien, aangezien de meeste bewoners die hoge kosten niet kunnen betalen. Deze situatie wringt en is aan de tweede groep bewoners niet uit te leggen. Zolang hiervoor geen oplossing komt, is volgens de commissie een zekere mate van verzoening onmogelijk.

5. Toekomstig beleid (niet overgenomen)

6. Onderzoeksvragen en aanbevelingen

6.1. Algemene opmerkingen

6.1.1 Verzakelijking

De problematiek inzake woonwagens heeft niet alleen in Den Haag, maar ook elders in het land de nodige aandacht van zowel de politieke en bestuurlijke organen als van de media en het algemene publiek. In niet onbelangrijke mate speelt hierbij mee het allengs gegroeide, thans vrijwel algemeen gevoelen in de maatschappij dat regels, normen en waarden strenger dienen te worden nageleefd en dat er minder ruimte mag zijn voor het gedogen van, van de norm en regelgeving afwijkende situaties. De commissie constateert dat met name vanwege de media-aandacht voor deze maatschappelijke verharding in het algemeen, gecombineerd met de aandacht voor gemeentelijke acties in woonwagengebieden, het gevaar bestaat dat de rationele objectiviteit in het gedrang komt waar het gaat om de opstelling van de gemeenschap tegenover bewoners van woonwagencentra. De commissie betreurt dit ten zeerste. Zoals de commissie onherroepelijk onderschrijft dat alle burgers gelijk behandeld moeten worden door de overheid, meent zij dat aan de keerzijde van voorkomen moet worden dat een correctie van in het verleden bewust of onbewust situaties leidt tot een onterechte stigmatisering van een bevolkingsgroep. Een dergelijke stigmatisering is niet alleen emotioneel voor betrokkenen pijnlijk, zij kan ook de nagestreefde integratie van de groep in de gemeenschap ernstig belemmeren. Belemmeren door bij de groep gevoelens van 'buitengesloten' te worden te bevorderen en daarmee de bereidheid tot een actieve deelname aan de maatschappij te ontmoedigen, alsook aanleiding te geven tot, weliswaar tot op zekere hoogte begrijpelijk, maar daarom niet minder ongewenst, verzet tegen normalisatie en integratie in de gemeenschap. Er zal dan ook alles aan gedaan moeten worden om in gezamenlijkheid met alle betrokkenen op een open en constructieve wijze de nieuwe kaders van het met elkaar omgaan vorm te geven, zonder steeds rekening te moeten houden met de belasting van het verleden.

6.1.2 Agressie

Zowel bij het dossieronderzoek als bij de gehouden interviews is de commissie herhaaldelijk gestuit op meldingen van bedreiging/intimidatie, van onder meer medewerkers van de gemeente en de woningcorporaties, door woonwagengebouwen. In een aantal gevallen is er aantoonbaar sprake geweest van fysiek geweld of van dermate zware psychische druk dat het slachtoffer zijn werkzaamheden niet naar behoren heeft kunnen uitvoeren en in een enkel geval zich zelfs heeft moeten terugtrekken van de werkzaamheden.

In het verlengde hiervan beveelt de commissie aan, met inachtneming van de continuïteit, een personeelsbeleid te voeren dat erop gericht is medewerkers in het frontoffice niet te lang op dezelfde positie te laten opereren. De commissie keurt elk gedrag, dat kan worden beschouwd als bedoeld om de ander te intimideren en hem in de uitoefening van zijn werkzaamheden te belemmeren, met kracht en ten stelligste af. In een normale, zichzelf respecterende gemeenschap is er geen plaats voor enige vorm van bedreiging.

De commissie heeft met instemming kennisgenomen van het duidelijke standpunt van de gemeente Den Haag om in alle gevallen van bedreiging van medewerkers van de gemeente daar onmiddellijk aangifte van te doen. De indruk die in het verleden bij sommigen -terecht of ten onrechte- heeft bestaan dat men onvoldoende gesteund werd door de leiding wordt daarmee weggenomen.

Voorzover de commissie heeft kunnen nagaan, heeft het in het verleden ontbroken aan een helder en consistent beleid waar het betreft het optreden in gevallen van bedreiging of agressief of intimiderend gedrag. Dat heeft ertoe bijgedragen dat in een aantal gevallen het slachtoffer ervoor gekozen heeft af te zien van het doen van aangifte.

De commissie kan zich niet aan de indruk onttrekken dat het feit dat bedreiging of intimidatie plaats heeft gevonden door sommigen, wellicht ook als excuus, is gebruikt om bepaalde acties na te laten of werkzaamheden niet uit te voeren. Hoe begrijpelijk dit ook moge zijn, het regulier en rechtmatig optreden van de gemeente hoort niet beïnvloed te worden door een dergelijk gevoelsmatig handelen van medewerkers.

6.1.3 Communicatie

De commissie beseft dat de manier van communiceren mede bepaald wordt door de in een bepaalde groep gebruikelijke omgangsvormen en de cultureel bepaalde manier van het zich uitdrukken in houding, gebaar en woord. Daarnaast hebben de nadruk die in onze tijd gelegd wordt op assertiviteit (zeker ten aanzien van de overheid), alsmede de invloed van de moderne communicatiemiddelen bijgedragen tot een zekere mate van verruwing van de omgangsvormen. Dit betekent dat de grens tussen bedreiging/intimidatie en in die specifieke omstandigheid 'normaal' gedrag niet altijd voor een ieder duidelijk zal zijn en dat er een extra beroep wordt gedaan op het inschattingsvermogen van betrokkenen. De commissie heeft inderdaad gemerkt dat wat de een als een regelrechte bedreiging beschouwt, door de ander niet als zodanig wordt ervaren, waardoor verwarring kan ontstaan die onnodig tot escalatie kan leiden. Zolang er verschillen bestaan in omgangsvormen, zal er rekening mee moeten worden gehouden dat het eigen optreden door de ander verkeerd kan worden begrepen. Beide partijen doen er dan ook goed aan meer aandacht te besteden aan de manier waarop men bij de ander overkomt en op het voorkomen van het afgeven van signalen die verkeerd kunnen worden geïnterpreteerd. Alhoewel enigszins buiten dit kader van directe contacten vallend, wijst de commissie erop dat de gemeente er goed aan doet extra aandacht te besteden aan de manier waarop ook de schriftelijke communicatie met de woonwagengebouwen plaatsvindt. De commissie is van oordeel dat de correspondentie met de burger soms de indruk wekt niet in de eerste plaats bedoeld te zijn om door de ontvanger begrepen te worden, maar vooral rekening houdt met eventuele juridische kwesties die eruit zouden kunnen voortkomen.

6.2 De onderzoeksvragen (niet overgenomen)

6.3 Aanbevelingen gemeentelijk woonwagengebeleid Den Haag (niet overgenomen)

6.4 Hoe nu verder in de Jan Hanlostraat?

De verhuizing van de Leyweg naar de Jan Hanlostraat kent nog steeds een nasleep. Slechts wanneer 'schoon schip' wordt gemaakt, kan een gezonde situatie voor de toekomst worden gecreëerd. Dat betekent in de ogen van de commissie dat met iedere bewoner individuele gesprekken worden gevoerd waarin alle openstaande zaken op technisch en financieel gebied worden besproken. Deze gesprekken moeten uitmonden in individuele afspraken die worden vastgelegd en gehandhaafd. De commissie doet in dat kader de volgende aanbevelingen:

1111111

Ten aanzien van de technische aspecten

Het is moeilijk te aanvaarden dat anderhalf jaar na de verhuizing een aantal schades nog niet is gerepareerd en dat daarover nog zoveel onduidelijkheid bestaat. De commissie beveelt daarom aan de schades nu zo snel mogelijk af te handelen en daarbij het voorstel zoals vermeld in de rapportage 'Inventarisatie transportschade Jan Hanlostraat' te volgen. De commissie vraagt aandacht voor de omstandigheid dat een (beperkt) aantal wagens op een voor die wagens te lichte standplaats staan. De commissie adviseert om voor die situatie via individueel overleg met de betreffende bewoner een passende oplossing te zoeken. De rechten en plichten die uit die oplossing voortkomen, moeten duidelijk worden vastgelegd en de te maken afspraken moet strikt worden gehandhaafd.

Ten aanzien van de financiële aspecten

Er speelt in de financiële relatie een aantal aspecten, te weten de kosten van de bestuursdwang, de achterstallige betalingen van huur, energie en andere heffingen enerzijds en de verhuisvergoeding anderzijds. De commissie stelt voor met iedere bewoner individueel een regeling te treffen in volgorde van de volgende uitgangspunten. De gemeente draagt zorg voor de financiële kant van de schadevergoeding, voorzover dit nog niet gebeurd is; wanneer de schade te groot is, wordt een nieuwe (standaard) wagen verstrekt. Alle achterstallige huur, heffingen en energienota's worden door de bewoner betaald. De bewoner voldoet de kosten van de bestuursdwang; voorzover deze niet op anderen kunnen worden verhaald. Over het totaal van de door de bewoner te betalen som (2+3) vindt individueel overleg plaats. Wanneer een bewoner aantoonbaar niet in staat is de som geheel te betalen, wordt het restbedrag door de gemeente kwijtgescholden.

Samenvattend is het advies van de commissie: maak (individueel) schoon schip en voorkom juridiseren van de situatie. Ook in het kader van de lopende geschillen met de verhuizer en met de woningcorporaties lijkt dit de commissie een goede weg.

4. Bijlagen (niet overgenomen). Helaas is in bijlage 4 onze website niet goed geciteerd. Er staat www.egotraject.nl/woonwagengebeleid het moet zijn: www.egoproject.nl/woonwagengebeleid

Hoofdsuk 6. Nasleep ontruiming Leyweg Deel 2. 2004-2005

Woensdag 23 juni 2004: Presentatie van het rapport 'Onderzoek naar het woonwagengebeleid in de Gemeente Den Haag' van de Commissie De Haseth in het Gemeentehuis van Den Haag. Voor een verslag van deze presentatie, alsmede delen van het rapport wordt verwezen een apart hoofdstuk verderop in dit dagboek. In ieder geval een opsteker voor de woonwagengebwoners van de Noordweg/Jan Hanlostraat in deze voor hen barre tijden.

Donderdag 24 juni 2004: De Haagsche courant: '**Streep door schuld van kampers**'

DEN HAAG | Als de bewoners van het woonwagengekamp aan de Noordweg de kosten van hun gedwongen verhuizing niet kunnen betalen, moet de gemeente een streep door die rekening halen. Ook moeten achterstallige huur, heffingen en energienota's worden kwijtgescholden, als de

bewoners geen geld hebben.

Dat is één van de aanbevelingen die de commissie-De Haseth doet.

Woensdag 30 juni 2004. De schulden van bewoners van het woonwagenkamp aan de Noordweg worden niet kwijtgescholden. De Haagse politiek voelt niet veel voor deze aanbeveling uit het rapport van de commissie-De Haseth, zo blijkt uit een rondgang. De commissie onderzocht het Haagse woonwagenbeleid naar aanleiding van de miljoenen euro's kostende verhuizing van de bewoners van het woonwagenkamp aan de Leyweg naar de Noordweg in december 2002.

Donderdag 1 juli 2004: Commissie vergadering van de SWB (Stadontwikkeling Wonen en Binnenstad) van de Gemeente Den Haag. Het agenda punt was de bespreking van het extern rapport Woonwagenbeleid (Balanceren op wielen) van de commissie De Haseth. De vergadering begon onder voorzitterschap van de heer R. van de Laar (VVD) om 19:02 uur. Wanneer de vergadering is geëindigd is ons niet bekend. Samen met een aantal bewoners van de Jan Hanlostraat hebben we de vergadering voortijdig verlaten, toen bleek dat de wethouder ondanks het rapport van De Haseth vasthield aan de dwangsom van 3 miljoen euro, die de bewoners van de Jan Hanlostraat moeten betalen de kosten van de gedwongen verhuizing. Uit het rapport is toch gebleken, dat er vele kapitale (zowel letterlijk als figuurlijk) fouten door de gemeente Den Haag zijn gemaakt voor- tijdens en na de gedwongen verhuizing. Vandaar dat de bewoners bezwaarschriften zowel tegen de dwangsom als de hoogte van de dwangsom bij de rechter hebben ingediend. Nu de dwangsom onveranderd blijft, is volgens het rapport van De Haseth, op pagina 3, een goed gesprek onmogelijk: *"Zolang hiervoor geen oplossing (red. de bestuursdwang) komt, is volgens de commissie een zekere mate van verzoening onmogelijk"*. Nu het onder de rechter is (Sub judice), is het dus pas op de plaats en zullen alle onderhandelingen opgeschort worden tot de rechter een uitspraak gesprek heeft gedaan. Intussen zullen de bewoners blijven leven onder onmenselijke druk van de bestuursdwang. Van de gemeente Den Haag hebben we heden de toezegging gekregen, dat de notulen van de vergadering aan ons zullen worden toegestuurd. Nadat we deze tekst hebben ontvangen, inclusief wat de 4 insprekers van de Jan Hanlostraat hebben gezegd, zullen we uitvoerig daarop ingaan. Op die manier kan de lezer een indruk krijgen van de dramatische gang van zaken tijdens deze vergadering.

Donderdag 8 juli 2004. Door een van onze lezers werden we er op attent gemaakt dat er in de citaten die Den Haag, kwijt te schelden voor diegenen die geen geld hebben.

24 juni 2004 DEN HAAG | Als de bewoners van het woonwagenkamp aan de Noordweg de kosten van hun gedwongen verhuizing niet kunnen betalen, moet de gemeente een streep door die rekening halen. Ook moeten achterstallige huur, heffingen en energienota's worden kwijtgescholden, als de wij hebben gegeven van de Haagsche courant aanzienlijke tegenstrijdigheden zijn te lezen. Vooral wanneer het gaat om wie de baas is in Den Haag wat betreffende het woonwagenbeleid. Allereerst het krantenbericht van 27 maart waaruit blijkt dat Deetman de leiding heeft overgenomen van wethouder Hilhorst.

"27 maart 2004 DEN HAAG Burgemeester Deetman van Den Haag besloot deze week om zijn Limburgse collega Leers te volgen en onderzoek te laten doen naar misstanden op de twaalf Haagse woonwagenkampen. Hij kondigde aan zelf de leiding op zich te nemen, daarmee PvdA-wethouder Hilhorst, tot nu verantwoordelijk voor het woonwagenkampbeleid, passerend. Deetman toont daarmee aan dat hij het gedoe rond de woonwagenkampen goed zat is."

Vervolgens komt de commissie De Haseth met een rapport over het Haagse woonwagenbeleid en stelt voor om de kosten, die de bewoners van de Noordweg moeten betalen aan de gemeente bewoners geen geld hebben. Dat is één van de aanbevelingen die de commissie-De Haseth doet. Vervolgens komt de wethouder Hilhorst tijdens de vergadering van de Commissie SWB 1 juli jl met de mededeling, dat ze de aanbeveling van de commissie De Haseth betreffende de kwijtschelden van de dwangsom niet ziet zitten. Voor deze vergadering is de burgemeester Deetman uitgenodigd, maar deze laat om onduidelijke redenen verstek gaan.

De dag daarvoor komt de Haagsche Courant al met deze mededeling van Hilhorst:.

30 juni 2004 DEN HAAG | De schulden van bewoners van het woonwagenkamp aan de

Noordweg worden niet kwijtgescholden. De Haagse politiek voelt niet veel voor deze aanbeveling uit het rapport van de commissie-De Haseth, zo blijkt uit een rondgang. De commissie onderzocht het Haagse woonwagenbeleid naar aanleiding van de miljoenen euro's kostende verhuizing van de bewoners van het woonwagenkamp aan de Leyweg naar de Noordweg in december 2002.

Als men deze berichten op een rijtje plaatst, dringt zich de vraag op:

Wie is er nu de baas over het Haagse woonwagenbeleid? Deetman of Hilhorst?

maart heeft de burgemeester Deetman de wethouder Hilhorst op zij gezet. 3 maanden later komt wethouder Hilhorst als de sterke man naar voren en laat de burgemeester Deetman zich niet zien. Het rapport van de door Burgemeester en Wethouders in februari ingestelde commissie van drie wijzen wordt min of meer door wethouder Hilhorst 1 juli ter zijde geschoven. Wij zien benieuwd hoe zich de hele affaire zich gaat ontwikkelen. Een ding is zeker, door dit alles verkeren de bewoners van het woonwagencentrum nog steeds in angstige afwachting van alles wat nog kan gaan gebeuren, zoals de verkoop van hun roerende en onroerende goederen ter afbetaling van de kosten van de gedwongen verhuizing van de Leyweg in december 2002. Door de zomervacantie van de raadsleden en de ambtenaren van de gemeente Den Haag zal het vervolg pas in de herfst komen!

Vrijdag 23 juli 2004 Wethouder Hilhorst (PvdA, stedelijke ontwikkeling) moet opstappen. De SP in de Haagse gemeenteraad vindt dat zijn positie onhoudbaar is geworden nadat de rechter bepaalde dat de laatste vijftien bewoners van de Zwarte Madonna volgens het huurrecht voorlopig hun huis niet uithoeven. Volgens SP-raadslid Gyömörei is het oordeel van de rechter het zoveelste incident waarbij Hilhorst een hoofdrol speelt. Zij herinnert daarbij aan de gang van zaken rond de N.V. Woningbeheer en het woonwagenkamp aan de Jan Hanlostraat.

Woensdag 25 augustus 2004 Van bijna de helft van het geld dat de gemeente Den Haag heeft uitgegeven aan schadeherstel aan woonwagens op het kamp aan de Jan Hanlostraat is niet duidelijk waaraan het is besteed. Hoogstwaarschijnlijk wordt ook nooit bekend wat er met dat bedrag, 484.014 euro, is gebeurd. Dat blijkt uit een onderzoek van de gemeentelijke accountantsdienst. Verantwoordelijk wethouder Hilhorst (PvdA, Wonen) noemde de conclusies van de accountants vanmorgen in een reactie 'ernstig'. "Ik trek me dit aan. Dit is zeer vervelend", zegt hij.

De schade aan de woonwagens ontstond bij de gedwongen verhuizing van de woonwagens van *tegen onrecht blijft branden* het kamp aan de Leyweg naar dat aan de Jan Hanlostraat. In de periode daarna betaalde de gemeente bijna 1,1 miljoen euro aan wagenbouwers en reparateurs voor het herstellen van de schade. Omdat vrijwel direct al niet duidelijk was welke reparaties waren uitgevoerd, volgden verdere onderzoeken. Daarvoor werd ook een gespecialiseerd bureau ingeschakeld. Uit de nieuwe gegevens blijkt dat van 367.000 euro vaststaat dat het daadwerkelijk is uitgegeven. Van 229.000 euro is 'aannemelijk' dat daarvoor schadeherstel is uitgevoerd. Van de rest 'kan niet worden beoordeeld of en in welke mate schadeherstel is uitgevoerd', aldus de gemeentelijke accountants. Daarvoor zijn verschillende redenen. Zo zijn er verschillen tussen offertes en daadwerkelijke reparaties, zijn er enkele woonwagens niet meer in het kamp aanwezig en is in een enkel geval geen reparatie uitgevoerd, maar een nieuwe wagen aangeschaft. Wethouder Hilhorst geeft als verklaring voor de uitgaven dat na de verhuizing 'grote druk is uitgeoefend' door de bewoners op ambtenaren, waardoor die zijn aangezet tot 'willekeurig handelen'. Hij sluit uit dat ambtenaren van de gemeente het geld in eigen zak hebben gesloten. Hoewel Hilhorst erkent dat hij verantwoordelijk is voor de ontstane situatie, voegt de wethouder daaraan toe dat hij pas in een laat stadium op de hoogte werd gesteld van de gang van zaken. Daarna zou hij direct hebben ingegrepen door het opzetten van een andere ambtelijke organisatie.

Vrijdag 17 september 2004 Deetman bezoekt het woonwagencentrum Jan Hanlostraat en krijgt een superbakkie koffie.

Woensdag 22 september 2004 Wethouder A. Hilhorst (PvdA, stedelijke ontwikkeling) is met onmiddellijke ingang afgetreden. Hij viel over de kwestie Woningbeheer. De Haagse bestuurder zei in een verklaring dat er binnen zijn partij onvoldoende steun was voor zijn beleid.

De affaire die de wethouder uiteindelijk de kop kostte begon ruim een jaar geleden toen deze krant onthullingen deed over misstanden binnen de gemeentelijke NV Woningbeheer. De kwestie kreeg anderhalve week geleden een vervolg toen bleek dat topambtenaar H. Jagersma van de Dienst Stedelijke Ontwikkeling (DSO) commissaris was van een bedrijf dat op zijn beurt weer commissarissen leverde aan Woningbeheer.

Vrijdag 24 september 2004 Topambtenaar Jagersma, directeur van de Dienst Stedelijke Ontwikkeling, heeft aangegeven zich niet meer met de gemeentelijke NV Woningbeheer te willen bemoeien

Donderdag 30 september 2004 Provinciebestuurder Marnix Norder wordt door de Haagse PvdA voorgedragen als nieuwe wethouder ruimtelijke ordening, stedelijke ontwikkeling en wonen. Hij moet Arend Hilhorst opvolgen die vorige week woensdag aftrad omdat hij niet voldoende draagvlak voor zijn functioneren voelde.

Zaterdag 11 december 2004. Enkele bewoners van het woonwagencentrum aan de Jan Hanlostraat hebben het idee opgevat om de verschrikkelijke ijskoude dagen van 11-20 december 2002, toen de bewoners van de Leyweg naar de Jan Hanlostraat tegen hun wil werden gedeporteerd, te gedenken. Zo werd door enkele bewoners van de Jan Hanlostraat op de oude locatie aan de Leyweg de nacht van 10-11 december doorgebracht. Gelukkig hadden mensen uit de buurt veel houtmateriaal (oude tuinhuisjes?) gedumpt op het terrein, dat nog in gebruik is van een zandwinning bedrijf. Om een groot 'kamp'vuur hebben zij de nacht doorgebracht. De politie reed wel even langs om polshoogte te nemen, maar liet hen met rust. Het is wel heel triest om te constateren dat er nog niets wezenlijk gebeurd is met de materiele als immateriële schade die de gemeente Den Haag in december 2002 heeft aangericht. Nog steeds zijn de 28 wagens door de gemeente Den Haag in beslag genomen en moeten de bewoners de kosten van de onvrijwillige verhuizing betalen, dat varieert van 80-250.000 euro!

Situatie Leyweg 11 december 2004! Waarom de bewoners 2 jaar geleden te verjagen?

Opgekruld heb ik enkele uren geslapen in de caravan die we op de Leyweg hadden gezet

Het 'kamp'vuur aan de Leyweg in de nacht van 10-11 december 2004. Het vuur van de strijd

Vrijdag 25 februari 2005 De bewoners van vijf woonwagens op Haagse woonwagenkampen moeten binnen acht weken de standplaatsen hebben ontruimd waarop hun wagens staan. De gemeente Den Haag heeft de rechtszaken gewonnen die tegen de bewoners waren aangespannen wegens een forse huurachterstand.

Donderdag 17 maart 2005 De Haagse wethouder M. Norder (PvdA, volkshuisvesting) ziet niets in een overleg met de 26 woonwagenbewoners uit de stad die van hun standplaats dreigen te worden gezet. Enkele raadsleden en de advocaat van elf bewoners vroegen Norder daar tijdens een commissievergadering om. De gemeente spande vorig jaar rechtszaken aan tegen de woonwagenbewoners, omdat zij weigerden de huur van hun standplaats te betalen. De bewoners wilden niet betalen, omdat de grond waarop hun wagens staan volgens hen niet in orde is en hun wagens verzakken, met grote schade tot gevolg. De bewoners van de 107 woonwagens op de drie centra betaalden uiteindelijk op aanraden van hun advocaten de achterstallige huur, maar in 26 gevallen gebeurde dat na de uiterste betaaldatum.

Woensdag 27 april 2005 Haagse woonwagenbewoners bieden burgemeester Wim Deetman en wethouder Marnix Norder een petitie aan op het Spuiplein. De woonwagenbewoners voelen zich gediscrimineerd door de gemeente Den Haag en vragen in de petitie om meer begrip. Tevens verzetten ze zich tegen de aangekondigde ontruiming van enkele woonwagens aan de Noordweg. Deetman zegt de dialoog met de woonwagenbewoners niet uit de weg te gaan.

Hoofdstuk 7 Omschrijvingen woonwagen Sani Kames 2005

Maandag 6 juni 2005 Net terug van vakantie, word ik rond 11 uur , zittend aan mijn bureau in mijn huis in Baarn, opgebeld door Dirk Jordaans van het woonwagencentrum aan de Jan Hanlostraat. Tot mijn grote schrik zegt hij, dat Sani Kames voor 5 uur vanmiddag zijn woonwagen van zijn standplaats van de Gemeente Den Haag moet verwijderen. Hij had zijn achterstallige huur te laat betaald. Ik ben meteen in mijn auto gesprongen en rond 12 uur zie ik, dat Sani zijn wagen al had verplaatst naar een parkeerplaats van het centrum.

Boven: de lege plek waar zondagmiddag 5 juni 2005 de woonwagen van Sani stond.
Onder: De wagen van Sani is op die bewuste zondag een paar meter verder op de parkeerplaats voor de wagen van zijn zwager met behulp van een oude tractor verplaatst

Sani komt meteen naar me toe. Hij had me al verwacht. Zijn vrouw Griet en nog vele andere bewoners zaten op het terras van Dirk Jordaans, de buurman van Sani, koffie te drinken. Griet zei tegen mij: "Het is een ramp". De wijkagent van der Laan had Sani nog zo gezegd, dat het zo'n vaart niet zou lopen. Sani vertrouwde het niet en heeft met hulp van zijn vrienden de wagen zondagmiddag in twee uur tijd de wagen met een oude tractor versleept. Zijn woonwagen met wielen eronder kan namelijk gewoon over de weg rijden. Het avond eten in de wagen van zijn zwager Dries en de zuster van Griet genuttigd. Zoals gewoonlijk heerlijk eten. Rond 7 uur 's-avonds weer terug naar Baarn. Geheel gerust ben ik niet, want de Gemeente had immers geëist, dat de wagen niet de openbare mocht staan..

Woensdag 8 juni 2005. Uit een notitie van 14 juni 2005 van burgemeester Deetman aan de Gemeenteraad van Den Haag blijkt later, dat hij lucht heeft gekregen van het feit, dat Sani zijn wagen op de openbare weg had gezet: In deze notitie staat namelijk: "Op dit punt heeft hij zich aan de verklaring gehouden, maar in strijd daarmee heeft hij zijn woonwagen op de openbare weg gezet". Volgens ingewijden schijnt dat Burgemeester woensdag aan zijn wethouder Norder order te hebben gegeven om de wagen donderdag weg te slepen. Burgemeester ging donderdag tot zondag naar het buitenland.

Donderdag 9 juni 2005. Sani heeft het voorvoeld, dat de Gemeente hem alsnog zou gaan slepen en heeft zijn wagen met de hulp van een groot aantal vrienden, met een tractor bemand door Tinus Perdaems, over weg naar de oude woonwagencentrum aan de Leyweg versleept. Weer is hij burgemeester Deetman te vlug af. Het is een hele toer om de wagen van 13.50 meter lang en 3.50 meter breed de twee verschillende bochten te laten nemen. Toch is het karwei met een uur geklaard.

Transport van de woonwagen Sani Kames van de openbare weg op het woonwagencentrum Jan Hanlostraat naar het voormalige woonwagencentrum aan de Leyweg op donderdag 9 juni 2005. De beelden spreken voor zich

Stroom wordt aangesloten van het hoogspanningshuisje. Zo is de woonwagen van Sani na 30 maanden weer terug op het oude centrum. Maar wel voor heel wat minder kosten te weten voor nauwelijks 5 euro aan diesel. De verhuiskosten die de Gemeente in december 2002 heeft gemaakt om de wagen van Sani van de Leyweg naar de Jan Hanlosraat te verslepen bedroegen 80.000 euro, die Sani nu zelf moet gaan betalen.. In de Haagsche Courant lees ik het volgende artikel van vrijdag 10 juni 2005:

Dit heeft bij wethouder Marnix Norder tot grote woede geleid. "Dit mag niet, dit kan niet en dit zullen we ook niet toestaan", aldus de bestuurder. Norder wil nog niet zeggen hoe en wanneer hij Kames van het oude woonwagenterrein zal laten verwijderen. Sani Kames stelt dat hij 'niet anders kan'. "De gemeente wilde mijn woonwagen wegnippen aan de Noordweg, omdat ik mijn huur niet (tijdig) zou hebben voldaan. Ik heb tassen vol brieven waaruit het tegendeel blijkt, maar Norder wil niet luisteren. Nou ben ik vrijwillig vertrokken en is het nog niet goed." Sani Kames stalde zijn woonwagen gisteren, samen met een lotgenoot, uit protest tegen het gemeentelijke uitzettingsbeleid op het ontmantelde terrein aan de Leyweg. Volgens Kames zullen meer

woonwagenbewoners zich bij hem aansluiten. "Ik ga hier nooit meer weg. Nooit meer. Het enige wat de gemeente nu nog kan doen, is mijn wagen hier knippen. In dat geval kus ik hem vaarwel en pak ik een plank mee als aandenken. En dan ga ik reizen. Zien ze me nooit meer terug."

Sani Kames (rechts) is op het voormalige kamp aan de Leyweg neergestreken. Familie en kennissen zijn solidair.

Zaterdag 11 juni 2005 Rond twee uur in de middag komt een man namens de Gemeente op het voormalige woonwagencentrum aan de Leyweg een bordje met verboden toegang plaatsen met de tekst: Verboden Toegang art.461 van het Wetboek van Strafrecht. Dit soort bordje heeft er vroeger wel gestaan, maar is door iemand verwijderd. Vanaf dat moment stond de wagen van Sani dus op verboden terrein en wel zelfs op gemeentegrond.

Zaterdagmiddag 11 juni om 2 uur in de middag wordt door de Gemeente het bordje, met het bekende artikel 461 van het Wetboek van Strafrecht, aan het hek voor de wagen van Sani opgehangen. Van af nu staat de wagen op verboden terrein, namelijk op grond, dat toebehoort aan de Gemeente.

Een uur later komt een deurwaarder met een dagvaarding voor een kortgeding, dat de Gemeente De Haag tegen Sani heeft aangespannen Het dient dinsdagmorgen 14 juni 2005. De Gemeente wil aan de rechter te vragen of de wagen er al dan niet wettig staat. Nog een uur later komt de deurwaarder met een dwangbevel van de Gemeente, dat de wagen aanstaande maandag 13 juni

voor 12.00 uur van het terrein moet zijn verwijderd.

Maandag 13 juni 2005 Geschrokken door het bericht, dat Sani vandaag zijn wagen moet wegslepen en het komende korte geding, ben ik met de trein van tien voor tien van Baarn naar Den Haag gegaan, en daarna met de tram lijn 9 naar de halte Leyweg. Bij het visstalletje Peters koop ik 4 nieuwe haringen kocht. Rond half 12 uur kom ik bij de wagen, behalve Sani zijn ook zijn vrouw Griet, Cobie, zuster van Sani, en Annie Brummer in de wagen aanwezig. Sani wordt gebeld door zijn advocaat Mr Westendorp om te zeggen, dat de afspraak wordt verzet ipv half een naar half drie. Hij wil met Sani zich voorbereiden op het kort geding. Het komt mij wel vreemd voor dat het korte geding dient nadat Sani zijn wagen moet verwijderen. Meestal is het toch zo dat het kort geding plaats vindt voor dat de ontruiming plaats moet vinden. Cobie heeft een idee. Waarom verkoopt Sani de wagen niet aan een burger dan vervalt het bevel om de wagen te verwijderen en moeten ze met een nieuw bevel komen. Ik stel voor om de wagen te kopen. Na enig heen en weer praten en nadat Sani aan Tinus Perdaems, een woonwagenbouwer, advies had gevraagd over de waarde, koop ik de wagen voor 2500 euro. Om twaalf uur komt een man van de TV West. Sani zegt dat hij geen tijd heeft en de man vertrekt met de staart tussen de benen. Ik loop nog even over het terrein en pluk een bos bloemen bestaande uit dovenetels, distels en rode papavers. Rond twee uur vertrekken we naar de advocaat. Daar aangekomen bieden we hem het bosje bloemen aan en vertellen hem dat ik de wagen heb gekocht. We zitten er nauwelijks 5 minuten binnen of de telefoon gaat. Het is Griet Kames. Ze komt met de slechte mededeling, dat de hoofdinspecteur Driessen en de wijkagent van der Laan zijn gekomen met het bevel, dat de wagen door de politie zal worden weggesleept. Ik vraag aan de advocaat mij te verbinden met de hoofdinspecteur Driessen. Ik vertel hem dat ik de wagen van Sani heb gekocht en dat ik er voor zal zorg dragen, dat vandaag nog de wagen wordt verwijderd van de Leyweg. Hij weet heel goed wie ik ben. Hij had immers de algehele leiding van de ontruiming van 11-20 december 2002 gehad.. Hij had mij toen gevraagd of ik goed had geslapen. Ik zei hem dat ik geen oog had dicht gedaan. Ik verzekerde hem dat er een tijd komt dat hij geen oog zal dicht doen en ik zal slapen als een roosje. Hij had ook mijn website van de ontruiming gelezen. Hij wil wel in gaan op mijn voorstel. Hij zegt letterlijk : "U bent een eerlijk man en ik zal Uw voorstel doorgeven aan woonwagenzaken van de Gemeente". We vertrekken hals over kop van het kantoor van de advocaat. Omdat ik geen filmpje meer heb in mijn fototoestel, maken we nog een omweg om een wegwerpcamera in de fotowinkel aan de Leyweg te kopen. Het moment dat we bij de wagen op de :Leyweg aankomen, rijdt er net een trailer, volgeladen met een woonwagen, langs. Sani rent uit zijn auto en weet de wagen te stoppen. Het blijkt Freddy te zijn, een man die ook vroeger op het centrum heeft gewoond. Sani vraagt hem of hij in staat is zijn wagen weg te slepen. Dat kan hij wel, maar hij moet eerst de woonwagen afladen.

Hier volgt de fotosessie van het wegslepen van de woonwagen van Sani Kames van het voormalige woonwagencentrum aan de Leyweg maandagmiddag 13 juni 2005 voor de neus van burgemeester Deetman:

Links: Hoofdinspecteur D. Driessen komt aan op de Leyweg met de mededeling van de onmiddellijke verwijdering door de politie van de wagen van Sani. Rechts: In de wagen van Sani staan Hoofdinspecteur Driessen (rechts) en wijkagent van der Laan (links) Griet (midden), om haar te zeggen wat er met de wagen gaat gebeuren.

Het cruciale moment, dat de trailer van Freddy geladen met een woonwagen langs de Leyweg rijdt en Sani (links van de chauffeurscabine) vraagt of hij zijn wagen weg kan slepen.

Links: Sani en ik begroeten hoofdinspecteur Driessen. Rechts: Sani en Freddy vertellen de hoofdinspecteur dat zij de wagen zo spoedig mogelijk kunnen verslepen

In de tussen tijd dat Freddy en Sani weg zijn om de trailer te lossen, bied ik hoofdinspecteur Driessen een bosje bloemen aan, die ik geplukt had op het voormalige woonwagencentrum aan de Leyweg. Maar niet voordat hij zijn pet opzet. Links: de lachende hoofdinspecteur die inderdaad zijn pet uit zijn wagen gaat halen. Rechts: even later kan ik plechtstatig de bloemen aanbieden als dank voor de mogelijkheid ,die hij ons heeft gegeven om de wagen weg te kunnen slepen.

Spannend overleg heb ik met hoofdinspecteur Driessen. "Hoe lang krijg ik nog?" vraag ik. " Niet meer dan een half uur want dan moet ik echt de order doorgeven, dat ze gaan slepen" is zijn antwoord.

Links: Sani belt naar de Jan Hanlostraat en vraagt om assistentie. Rechts : de stroom wordt afgesloten van het hoogspanningshuisje, dat naast de wagen staat.

Links: Waar blijft de trailer? Rechts: Eindelijk komt de trailer. Freddy (links van de cabine) in gesprek met hoofdinspecteur Driessen

De trailer schuift het laadvlak onder de wagen

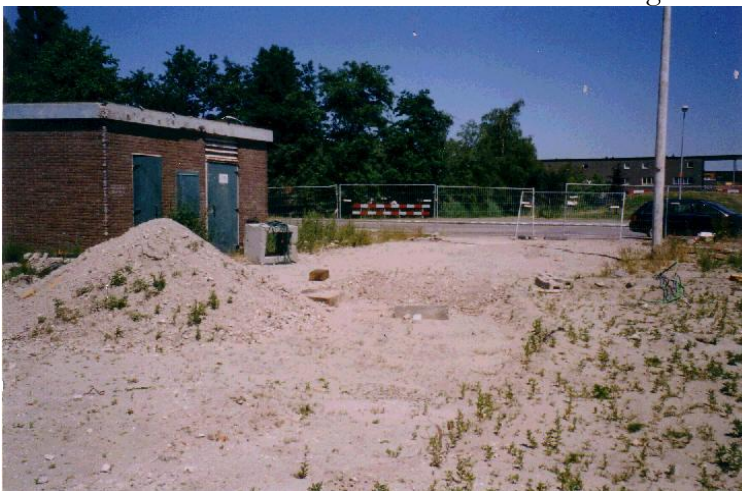
Het wegslepen van de wagen met hulp van Freddy, Henkie, Jan, Wieteke, Sani en een wijkagent (de man met het kalende hoofd)

Wat een 'toeval'. Het wordt nog opmerkelijker als we daarbij bedenken dat Freddy met zijn trailer via de Leyweg moest rijden aangezien hij had moet omrijden daar de straat voor het woonwagencentrum aan de Jan Hanlostraat was opgebroken omdat de bestrating werd vernieuwd. Daarbij komt ook nog het feit, dat als we niet hadden omgereden voor het kopen van een camera, we al eerder bij de wagen van Sani waren geweest en we vast en zeker al binnen hadden gezeten. De trailer van Freddy was ons dan voorbij gereden zonder dat we het hadden gemerkt. Het is een kwestie geweest van luttele seconden .

Freddy gaat naar de hoofdinspecteur Driessen om hem de verzekering te geven dat de wagen

binnen een uur zal worden verwijderd. Het is inmiddels half vier geworden. Freddy en Sani gaan met de trailer weg om de woonwagen op de Jan Hanlostraat af te laden. De hoofdinspecteur Driessen zegt mij dat mijn voorstel in eerste instantie door woonwagenzaken was aangenomen, maar dat Burgemeester Deetman hoogst persoonlijk daar niet mee akkoord ging. Of de wagen van de Booij was deed niet terzake slepen en opslaan op het gemeente depot was zijn order. Driessen echter van zijn kant is klaarblijkelijk niet bereid om de order direct uit te voeren. Hij laat tussen neus en lippen doorschemeren, dat hij hoopt dat het mij zal lukken om de wagen weg te slepen. Driessen zegt me ook nog dat Sani Kames nog niet aan de beurt was voor de ontruiming, maar dat hij naar voren is geschoven. Hij wordt toch door de Gemeente gezien als de leider van de weigeraars en moet hij als voorbeeld gesteld worden. In de wagen van Sani tref ik behalve een heel verdrietige Griet en Cobie, ook nog een wijk agent aan. Griet vertelt me hoe het allemaal is gegaan. Nauwelijks tien minuten nadat Sani en ik naar de advocaat waren vertrokken, kwamen de agenten met de slechte mededeling, dat de wagen door de politie zou worden weggesleept. Griet heeft toen aan Driessen gezegd, dat ze niet meer uit de wagen zou gaan. Dat had ze een keer gedaan in december 2002 maar niet meer voor een tweede keer. Ze moesten haar dan maar arresteren, ze ging de wagen niet vrijwillig meer uit. Toen Driessen met mij telefonisch had gesproken en ik hem het voortstel gedaan had om zorg te dragen voor het verwijderen van de wagen, heeft Driessen een aantal telefoontjes gepleegd, om alles standbij te houden. Alles stond al in stelling gebracht voor een gebruikelijke ontruiming: waterkanon, sleepwagen, bulldozers en ME. Driessen zegt me dat ik nog een klein half uur krijg, anders moet hij toch het bevel uitvoeren. Intussen bied ik hem als dank een bos bloemen, die ik eigenlijk de advocaat had willen aanbieden. Het begint nu werkelijk spannend te worden. Inmiddels zijn een aantal bewoners van de Jan Hanlostraat gekomen om te helpen. Driessen begint nu echt ongeduldig te worden. Ze moeten nu echt direct komen, "Ik kan het echt niet langer uitstellen" zegt hij tegen mij. Ja hoor, daar komt tot mijn grote opluchting de sleepwagen. Behalve Sani en de chauffeur Freddy krijgen we ook nog steun van Jan van Gulik zijn broer Henkie en Wieteke. Zo begint de operatie rond vier uur. Ongelooflijk hoe handig ze dit doen, alsof hun dagelijkse werk is. Het blijkt weer eens te meer dat reizigers niet voor een gat zijn te vangen. Griet, Cobie en Sani zorgen dat de persoonlijke spulletjes er uit de wagen worden gehaald. De stroom uit het hoogspanningshuisje wordt afgekoppeld. De agenten zetten de Leyweg af en zo wordt in ruim een half uur tijd de wagen op de trailer gezet. Tijdens het laden van de wagen komt er nog een hoge agent, die op een afstandje alles bekijkt. Ik ga naar hem toe en vraag wat hij komt doen. Hij stelt zich voor als zijnde de hoofdinspecteur die te maken heeft met woonwagenzaken. Het lijkt er op dat hij even komt kijken waarom de wagen nog niet door de politie is verwijderd en ziet tot zijn verbazing dat wij bezig zijn de wagen zelf weg te slepen. Ik vertel hem van mijn website over het woonwagenbeleid en wil dit in zijn opschriftboekje schrijven, maar in plaats daarvan vraagt hij me eerst naar mijn naam, woonplaats en geboortedatum als een soort verhoor. Hij probeert me daarna uit te leggen dat het kort geding dat de volgende dag dient niets te maken heeft met de bestuursdwang, dwz dat wagen vandaag in beslag genomen moet worden. Het grote probleem dat we nu hebben: "Waar moet de wagen nu naar toe?", niet meer op een openbare weg maar op een privé terrein. Ik bel naar Leny Terpstra van het woonwagencentrum Egelshoek in Hilversum om haar te vragen of de wagen niet kan staan op de weide van het bedrijf van boer Henny Blauwendraad gelegen naast de Egelshoek. Ze gaat er meteen naar toe. Even later belt ze me terug dat de wagen van 31 meter de bocht niet kan maken om op zijn erf te komen. Nu is de laatste hoop gevestigd op Johan Jillings. Hij heeft een autobedrijf naast het woonwagencentrum de Egelshoek in Hilversum. Ik vraag hem of de wagen daar zou kunnen staan. Ook dit gaat niet zegt hij, vanwege het feit dat de lange wagen de bocht niet kan maken. Opeens staat daar Arnold Boon van de Jan Hanlostraat. Hij biedt Sani aan om de wagen te zetten op de grond van zijn woonwagenfabriekje in Zoetermeer. Daar heeft hij wel een plekje voor de wagen. Zo gezegd zo gedaan, is nu alles klaar voor het vertrek. We nemen afscheid van de agenten en bedanken hen voor de hulp en het feit dat ze ons extra tijd hebben gegeven om de

wagen te slepen. Zij feliciteren ons met de goede afloop. Driessen zegt nog wel, dat hij wel moeilijkheden zal krijgen met zijn superieuren, maar dat hij gezien de goede afloop dat maar op de koop toe moet nemen. Hij laat duidelijk zien dat hij echt blij is met de goede afloop, hij had met kennelijke tegenzin de opdracht van de operatie moeten uitvoeren. "Ze willen hun gelijk halen", is zijn commentaar. Hij heeft kennelijk ook nog een naar gevoel wat hij de bewoners heeft moeten aandoen in de december dagen van 2002, toen hij immers de leiding had van de ontruiming van het woonwagencentrum. Wel typerend is, dat ik de wijkagent van der Laan in zijn mobiele telefoon tegen iemand (zijn vrouw?) hoor zeggen dat hij wat later thuis komt, maar toch een goed gevoel erover heeft. Hij is even als Driessen zichtbaar opgelucht dat alles zo is gelopen. Uit dit alles is bij mij de indruk gerezen dat burgemeester Deetman de baas van al deze en komende ontruimmingen is. Deetman moet wel bijzonder op zijn neus hebben gekeken dat Sani hem weer te slim af was geweest en wel voor de derde maal. In de wandelgangen hoorden we later dat toen Deetman maandag 13 juni van zijn buitenlandse reis terugkwam en merkte dat de wagen van Sani nog niet was weggesleept door de politie, hij des duivels is geworden. Hij heeft toen direct orders gegeven om de wagen zo spoedig mogelijk weg te slepen. Misschien verklaart dit waarom men het kort geding van dinsdag 14 juni niet heeft afgewacht. Even voor 5 uur in de middag rijden we triomfantelijk weg van de Leyweg. Een motoragent voorop, daarna de sleepwagen met Freddy en Henkie, daarachter rijden wij in de auto van Jan van Gulik. Ik zit prinsheerlijk naast hem, Sani en Wieteke op de achterbank. Aan het eind van de stoet rijdt een politieauto met twee agenten. Zo rijden met een behoorlijke snelheid dwars door alle rode lichten richting Zoetermeer, waar we na een half uur op het fabrieksterrein aan de Galvanistraat aankomen. Het blijkt dat het niet mogelijk is om de wagen op het privé terrein van Arnold Boon te zetten. We moeten de wagen wel op openbare weg plaatsen naast de loodsen van Arnold. Sani en zijn vrienden willen terug naar de Jan Hanlostraat om wat te gaan eten. Ik wil in eerste instantie de wagen niet verlaten om ik ongerust ben, vanwege het feit dat de wagen nog steeds op de openbare weg staat. Burgemeester Deetman heeft natuurlijk direct van de politie gehoord waar we staan. Hij is waarschijnlijk zo wild geworden, dat de wagen hem weer uit de vingers is geglipt, dat hij de burgemeester van Zoetermeer drs J.B. Waaijer zou kunnen vragen om de wagen in beslag te nemen. Goed zei ik, ik ga wel mee, maar ik wil hier in ieder geval samen met Sani de nacht doorbrengen voor het geval dat In de wagen van de zuster van Dries word ik getraakteerd op een heerlijk diner. Tijdens het eten zien we op de lokale TV de wagen van Sani door de bosjes opgenomen en als laatste beeld de lege plek waar de wagen had gestaan. De vogel was immers gevlogen. Ze hadden immers geen opnamen van de versleping gemaakt, omdat we de reporter niet te woord had willen staan om 12 uur toen er nog niets was gebeurd.

De plek op het voormalige woonwagencentrum aan de Leyweg waar de wagen van Sani Kames heeft gestaan van donderdag 9 juni tot 13 juni 2005

Tegen acht uur zijn Sani en ik weer terug gegaan naar de wagen. Na wat te hebben gefilosofeerd is net zoals in de nacht van 10 op 11 december 2002, gaan we slapen. Zoals toen ik ga in het bed van Griet en Sani liggen. Sani slaapt op de bank voor in de wagen. Ook net zoals toen heb ik vrijwel geen oog dicht gedaan.

Dinsdag 14 juni 2005 Rond vier in de morgen hoor ik een auto met lopende motor een tijd lang bij de wagen stil staan. Kennelijk de politie die even poolshoogte komt nemen. Sani slaapt zo lekker, dat hij de auto niet heeft gehoord. Ik ga al om zes uur uit de wagen. Het is een gekke gewaarwording om hier zo rond te lopen. Aan de andere kant van de weg ligt een pellets fabriek. Er komt een grote wagen uit Rotterdam pellets lossen. Hier begint het dagelijkse leven al heel vroeg. Ze hebben geen idee wat er met ons is gebeurd. Het zal hun ook niet direct interesseren. Ze zijn bezig hun dagelijkse kostje aan het verdienen. Rond zeven gaan Sani en ik terug naar de Jan Hanlostraat. Daar horen we rond half acht van de advocaat, dat het kort geding is afgeblazen. Het heeft immers toch geen zin meer om aan de rechter te vragen of de wagen er wettig of onwettig zou staan. Rond 10 uur word ik door Sani weer terug gebracht naar station Hollands Spoor en rond 12 uur ben ik weer terug in Baarn.

In mijn mailbox vind ik een bericht van een Haagse raadslid. Het betreft een notitie die burgemeester vandaag 14 juni 2005 naar de Raad van de Gemeente Den Haag heeft gestuurd. De notitie is door Deetman op 13 juni geschreven toen hij nog in de veronderstelling leefde dat de wagen van Sani nog op de Leyweg stond en daar korte metten mee zou maken. Het is dan ook gemakkelijk om te lezen dat het een duidelijk achterhaald bericht is die Deetman aan de Raad heeft gestuurd. De volgende zinsneden hebben duidelijk betrekking op de wagen van Sani:

" Een ex-huurder van een standplaats op de Jan Hanlostraat tekende op grond van het vonnis een verklaring waarin staat dat hij de woonwagenstandplaats uiterlijk op 6 juni 2005 zou verlaten. Op dit punt heeft hij zich aan de verklaring gehouden, maar in strijd daarmee heeft hij zijn woonwagen op de openbare weg gezet. Na drie dagen heeft hij zijn woonwagen verplaatst naar de oude woonwagenlocatie op de Leyweg".

Vrijdag 24 juni 2005. Om het zekere voor het onzekere te nemen is Sani Kames, geholpen door zijn vrienden, er in geslaagd de wagen op het fabrieksterrein van Arnold Boon op een open plek tussen de twee loodsen in te loodsen. Zelfs met gebruik makend van ijzeren platen waaronder zeepsop werd aangebracht en met behulp van een lier, is de wagen via een zeer scherpe bocht op zijn plaats gegleden. Let wel de wagen is 3.50 meter breed en 13.50 meter lang!

Sani Kames voor zijn woonwagen ergens in Nederland. De wagen is veilig opgeborgen, in afwachting voor een nieuwe standplaats in Den Haag.

Zondag 26 juni 2005 Ik ga met mijn vriend Bert de Haas naar het woonwagencentrum aan de Jan Hanlostraat. Bert heb ik indertijd op zondag 15 december 2002 meegenomen naar de Leyweg toen de gedwongen ontruiming in volle gang was. Hij was daar toen diep van onder de indruk geraakt. Op het centrum aangekomen hoor ik dat alles een zeer onplezierig staartje voor Griet en Sani Kames heeft gekregen. Hun uitkering werd daarna op 21 juni 2005 gestopt en nu zijn ze niet meer verzekerd voor hun ziekte kosten. Volgens de Gemeente hadden zij nu een dak boven hun hoofd in een andere Gemeente. Ze moesten zich daar maar laten inschrijven om een uitkering te krijgen. Ook had de Gemeente vernomen via de krant, dat zij de wagen hadden verkocht. Dit was toch strafbaar aangezien op de wagen door de Gemeente beslag was gelegd omdat Sani de verhuiskosten van 80.000 euro voor de gedwongen verhuizing van december 2002 nog moest betalen. Erik van der Maal uit Baarn, de rechtskundige adviseur van Sani en Griet Kames, heeft de zaak meesterlijk kunnen rechtekken. Allereerst heeft hij een uittreksel van de 'basis administratie de persoonsgegevens' van Sani Kames opgevraagd. Hieruit bleek dat Sani op 28 juni 2005 nog officieel was ingeschreven en nog woonde op de Jan Hanlostraat 21 in Den Haag. Verder kon van der Maal aantonen dat hij niet in een bepaalde gemeente met zijn wagen staat, maar dat hij onderweg was, net als vroeger toen de reizigers nog konden reizen. Het argument van de koop kan hij ontzenuwen door een verklaring te kunnen overleggen waaruit blijkt dat de koop ongedaan is gemaakt omdat tijdens de koop de contractanten zich niet bewust zijn geweest van het feit, dat het een strafbaar feit inhield. Sani is nu weer de wettige eigenaar van de wagen. De Gemeente Den Haag heeft daarop de Norder. Maar ik kreeg nul op het request. Nu ze toch zijn overgegaan met de sloop van de woonwagen van Tinus Perdaems aan de Jan Hanlostraat voel ik niet meer bezwaard om dit rapport - geschreven direct na de bizarre 13 juni jl - alsnog op mijn website te plaatsenuitkering weer laten ingaan.

Zo eindigt een verhaal dat van toevalligheden aan elkaar hangt. Hoe is het anders mogelijk om de tijd van nog geen 4 uur een woonwagen van 31 meter lang en 3.50 meter breed van de Leyweg in Den Haag naar een terrein naar Zoetermeer te verplaatsen en wel onder het toeziende oog en hulp van de politie, zonder enige voorbereiding en kosten. Daarbij te bedenken dat een politiemacht ergens verderop al klaar stond om de wagen te slepen en in beslag te nemen. Hoe staat deze verhuizing niet in schrille tegenstelling tot de verhuizing van december 2002 die 28 woonwagens die in negen dagen duurde en ruim 3.350.000 euro kostte. De rechters hebben 6 juli jl immers de bestuursdwang van de woonwagens rechtvaardig geacht en daarbij gesteld: "Dat de thans gemaakte kosten per bewoners aanzienlijk hoger zijn uitgevallen dan wanneer ieder bewoners individueel en zelfstandig zou zijn verhuisd , brengt op zichzelf niet mee da de gemaakte koste buitenproportioneel hoog zijn."

Hoe zal dit verder aflopen?

PS. Tot nu toe heb ik dit rapport niet willen publiceren, omdat het er naar uitzag dat de Gemeente Den Haag met de bewoners van de Jan Hanlostraat het misschien op een akkoordje zou gooien, door hen een nieuwe huurovereenkomst aan te bieden zodat ze toch nog hun achterstallige huur konden gaan betalen. Het werd in de zomermaanden opvallend stil. De geplande ontruiming werd opgeschort. Het bleef bij die ene illegale sloop van 21 juni jl aan de Tom Mandersstraat. Ik heb in de afgelopen maanden talloze vertrouwelijke brieven geschreven aan alle verantwoordelijke autoriteiten. Steeds met het verzoek voor een gesprek met Burgemeester Deetman en de Wethouder

Hoofdstuk 8. Gemeente de Haag begint nu pas echt goed et de ontruiming en kosten bestuursdwang

Woensdag 15 juni 2005 In de Haagsche Courant staat het volgende artikel:

Omvangrijke ontruiming woonwagens op komst

DEN HAAG | De gemeente Den Haag bereidt de ontruiming van zeker 26 woonwagens voor.

De bewoners hebben hun huur en andere lasten niet betaald en van de rechter mogen ze door de gemeente uit hun woonwagons worden gezet. De operatie gaat 800.000 euro kosten, zo staat in een notitie die aan de gemeenteraad is gezonden. De bewoners moeten die kosten betalen.

Incassowerk van de gemeente zorgde er al voor dat de totale huurschuld van de woonwagonsbewoners tussen april en oktober vorig jaar daalde van 441.000 euro tot 101.000 euro. De bewoners die schulden hebben, wonen op de kampen aan de Jan Hanlostraat, de Tom Mandersstraat en de Henricuskade. Bewoners die hun wagen uit moeten, hebben volgens de gemeente in veel gevallen al een andere caravan naast hun wagen neergezet.

Dit betekent een regelrechte oorlogsverklaring van de Gemeente Den Haag aan de woonwagonsbewoners van Den Haag. De gevolgen hiervan zijn nauwelijks te overzien. De heilloze weg die ze zijn ingeslagen, zal voor beide partijen zeer ingrijpend zijn.

Vrijdag 17 juni 2005. We ontvingen vandaag de notitie van 14 juni 2005 van de Burgemeester van Den Haag drs W.J. Deetman aan de Gemeenteraad van Den Haag. Hier volgt de gehele notitie:

Onderwerp: stand van zaken inzake huurincassotraject woonwagons

In het voorjaar van 2004 werd het gemeentelijke beleid ten aanzien van de integrale handhaving op de Haagse woonwagencentra flink aangescherpt. Een onderdeel van het beleid was het starten van een huurincassotraject met betrekking tot de standplaatsen en de (gemeentelijke)

huurwoonwagons op de woonwagencentra Jan Hanlostraat, Tom Mandersstraat en Henricuskade. Veel van de huurders op deze locaties hadden forse betalingsachterstanden. Eind april 2004 bedroeg de huurachterstand voor de standplaatsen euro's 441.000,00. De

incassomaatregelen hebben geleid tot een daling daarvan tot euro 101.000,00 per eind oktober 2004. Sindsdien is de situatie min of meer gestabiliseerd. De drie genoemde centra lopen voorop voor wat betreft de huurincasso. Soortgelijke trajecten zullen ook worden gestart voor de

gemeentelijke huurwoonwagons op de centra van de woningcorporaties en voor het woonwagencentrum op de Bob Oosthoeklaan. De Gemeentelijke Belastingdienst is bezig met de invordering van precarioachterstanden op het woonwagencentrum Escamplan. De

incassoprocedure voor de Jan Hanlostraat, de Tom Mandersstraat en de Henricuskade leidde uiteindelijk tot de dagvaarding van 28 huurders. De gemeentelijke eisen luiden ondermeer als volgt:- betaling van de achterstallige huur - ontbinding van de huurovereenkomst- ontruiming van de standplaats, alsmede de eventuele huurwoonwagen- betaling van rente en kosten- betaling van een dwangsom. Eén dagvaarding werd uiteindelijk ingetrokken, omdat alsnog bleek dat de betreffende huurder vóór de door de gemeente gestelde uiterste datum - 30 augustus 2004 - de achterstand had betaald. De intrekking van de ene dagvaarding betekende dat de gemeente 27 vonnissen tegemoet kon zien. In november 2004 heeft de kantonrechter het eerste vonnis

gewezen. De betreffende huurder, die inmiddels was verhuisd, werd veroordeeld tot de betaling van de achterstallige huur, kosten en rente. Van contractontbinding hoefde geen sprake meer te zijn. Op 7 december 2004 wees de kantonrechter het tweede vonnis, dat – op hoofdlijnen -

inhoudt:- ontbinding van de huurovereenkomst met betrekking tot de standplaats met ingang van 1 januari 2005;- ontbinding van de huurovereenkomst met betrekking tot de woonwagons met ingang van 1 januari 2005;- verlaten en ontruimen van de standplaats en de woonwagons binnen

één maand na de betekening van het vonnis;- de machtiging aan de gemeente om, indien de gedaagde in gebreke blijft, zelf de ontruiming te laten bewerkstelligen door een deurwaarder, zonodig met behulp van de politie of de gewapende macht, waarbij de kosten voor rekening

komen van de gedaagde;- betaling van achterstallige huur, wettelijke rente, kosten, alsmede een gebruikersvergoeding over de periode gelegen tussen de ontbinding van de huurovereenkomsten en de feitelijke ontruiming van het gehuurde. Het vonnis kwam tegemoet aan hetgeen de gemeente had gevorderd. Bovendien is het bij voorraad uitvoerbaar verklaard, dat wil zeggen dat

de gemeente niet de uitkomst hoeft af te wachten van een eventueel hoger beroep. Sinds 7 december 2004 heeft de kantonrechter nog 24 vonnissen gewezen, maar dan met latere

ontbindingsdata, namelijk 1 februari 2005, 1 mei 2005 en 1 juli 2005. Op dit moment zijn er dus 26 vonnissen. Het laatste vonnis verwachten wij eind juni aanstaande. In onze opdracht worden

alle vonnissen door de deurwaarder betekend. We hebben er voor gekozen om de termijn waarbinnen aan het vonnis gevolg moet worden gegeven met één maand te verlengen tot twee maanden. De ex-huurders krijgen dus een maand extra de tijd om hun standplaats te ontruimen. Op twee na zijn alle vonnissen inhoudelijk gelijk aan het vonnis van 7 december 2004. De twee die afwijken zijn het eerste vonnis, waarin van contractontbinding geen sprake hoefde te zijn, en het vonnis dat betrekking heeft op een huurder op het centrum Henricuskade. Laatstgenoemde zaak werd behandeld door een andere rechter, die de huurovereenkomst niet heeft ontbonden. Op grond van de motivering van dat vonnis heeft de gemeenteadvocaat ons geadviseerd om in hoger beroep te gaan, hetgeen gaat gebeuren. Drie ex-huurders van de Tom Mandersstraat hebben intussen een executie -kortgeding tegen de gemeente aangespannen om de tenuitvoerlegging van het vonnis te voorkomen. Zij werden in het ongelijk gesteld. Bij één vonnis heeft de betreffende ex-huurder een beroep gedaan op de Wet Schuldsanering Natuurlijke Personen. Als gevolg daarvan kan de gemeente dat vonnis niet ten uitvoer gaan leggen. Een ex-huurder van een standplaats op de Jan Hanlostraat tekende op grond van het vonnis een verklaring waarin staat dat hij de woonwagenstandplaats uiterlijk op 6 juni 2005 zou verlaten. Op dit punt heeft hij zich aan de verklaring gehouden, maar in strijd daarmee heeft hij zijn woonwagen op de openbare weg gezet. Na drie dagen heeft hij zijn woonwagen verplaatst naar de oude woonwagenlocatie op de Leyweg. Andere mensen van wie de rechter het huurcontract heeft ontbonden hebben daar vervolgens een stacaravan en een tourcaravan bijgeplaatst. De oude woonwagenlocatie is bouwterrein en in eigendom van de gemeente. De gemeente heeft geen toestemming gegeven voor de plaatsing. Er zullen derhalve juridische stappen worden gezet om aan deze situatie spoedig een einde te maken. Tot nu toe heeft geen enkele ex-huurder (helemaal) gevolg gegeven aan het vonnis van de rechtbank. De consequentie daarvan is dat de gemeente gebruik kan maken van de verkregen machtiging om zelfde ontruiming van de standplaats en de eventuele huurwoonwagens te laten bewerkstelligen, indien nodig met hulp van de politie. Aan de voorbereiding van de ontruiming wordt gewerkt. Het is de bedoeling om de eerste ontruiming op korte termijn uit te voeren. De kosten van de ontruiming komen, overeenkomstig het vonnis, voor rekening van de gedaagde (ex-huurder). Deze kosten zullen per standplaats verschillen, omdat ze afhangen van de werkzaamheden die moeten worden verricht. Op grond van de huidige gegevens schatten we de gemiddelde kosten van een ontruiming in op euro 30.000,00. Zoals eerder in deze raadsmededeling gememoreerd, is vorig jaar besloten om werk te maken van de integrale handhaving op de woonwagencentra. De betaling van huurpenningen is een normale verplichting, die voor alle huurders geldt. Indien een huurder daar problemen mee heeft, kan hij zich wenden tot de verhuurder, de Huurcommissie of - desnoods - de rechter. De gemeente werd begin 2004 geconfronteerd met zeer forse en onaanvaardbare huurachterstanden op de centra Jan Hanlostraat, Tom Mandersstraat en Henricuskade. Om het begrip integrale handhaving inhoud te geven is daarom ondermeer het huurincassotraject opgestart. De gemeente heeft haar vorderingen aan de rechter voorgelegd om een zorgvuldige rechtsgang te waarborgen. De gedaagde partij heeft dan immers alle gelegenheid om verweer te voeren en de eigen visie op de zaak te bepleiten. De vonnissen die nu binnen zijn bevestigen dat de vorderingen die de gemeente heeft gesteld aan de gedaagden gefundeerd waren en dat de gemeente zorgvuldig heeft gehandeld. Op grond hiervan hebben we alle reden om consequent vast te houden aan de lijn die vorig jaar werd gekozen en waar nodig tot de tenuitvoerlegging van de vonnissen over te gaan. Hierbij tekenen wij aan dat het ontruimen van reguliere woningen als gevolg van betalingsachterstanden in Den Haag jaarlijks vaker dan duizend keer voorkomt. Aangezien een woonwagen ook een woning is, is het ontruimen van een woonwagenstandplaats op zich geen bijzonderheid. Als belangrijk uitgangspunt geldt dat alle inwoners van de stad op een gelijke manier worden benaderd. Er is dan ook geen reden om van het ontruimen van standplaatsen af te zien. In de gevallen waarin de ex-huurders alle schulden aan de gemeente hebben betaald zal de gemeente indien nodig een bemiddelende rol spelen bij de woningbouwcorporaties met het oog op alternatieve huisvesting. Het college van burgemeester

en wethouders de secretaris, de burgemeester, D.M.F. Jongen W.J. Deetman
einde notitie van 14 juni 2005

Interessant detail is, dat de woonwagen van Sani Kames wordt genoemd en dat Deetman deze zou ontruimen. De notitie van 14 juni 2005 is inmiddels achterhaald aangezien de woonwagen van Sani Kames niet meer door de politie kan worden weggesleept voor de lieve som van 30.000 euro. De wagen is immers door San Kames met behulp van een politie-escorte op maandagmiddag 13 juni rond 5 uur gebracht naar een terrein ergens in Nederland. De dreiging voor de andere woonwagenbewoners is nog levensgroot aanwezig. Maar men moet altijd hoop hebben en misschien ziet de burgemeester Deetman in, dat het een heilloze weg is die hij gaat bewandelen, met veel narigheid, verdriet van de woonwagenbewoners. Mocht hij doorgaan dan wordt de klok teruggezet. De woonwagenbewoners hadden vorig jaar juist zoveel hoop geput uit het goede rapport van de Commissie de Haseth, die als aanbeveling had gegeven om achter alles een streep te zetten en dat beide partijen weer om de tafel zouden gaan zitten.

Dinsdagmiddag 21 juni 2005 In de Haagsche courant van 21 juni 2005 staat het volgende artikel:

Den Haag begint verwijderen woonwagens door Robbert Salome

DEN HAAG | De gemeente Den Haag is dinsdagmorgen begonnen met het verwijderen van een reeks woonwagens van drie woonwagencentra in de stad. De komende weken worden zeker 26 woonwagens van de centra gehaald, omdat de bewoners hun huur niet (op tijd) hebben betaald.

Mobiele Eenheid is aanwezig op het woonwagenkamp in Wateringse Veld, waar de gemeente de eerste van vijftig woonwagens weg laat halen. (foto Jos van Leeuwen)

Medewerkers van de gemeente en energiebedrijf Eneco kwamen vanmorgen om negen uur aan op woonwagenkamp aan de Tom Mandersstraat (Wateringse Veld). Ze werden ondersteund door leden van de Mobiele Eenheid en een waterkanon. De politie hoefde niet op te treden. Vandaag worden de bewoners van één woonwagen op straat gezet. Ze hebben nog wel de tijd gekregen om hun persoonlijke bezittingen weg te halen. De woonwagen, die werd gehuurd van de gemeente, wordt ter plekke gesloopt. De ontmanteling gaat de hele dag duren. De komende weken laat de gemeente nog 25 woonwagens in de stad verwijderen. De wagens staan behalve aan de Tom Mandersstraat ook op centra aan de Jan Hanlostraat/Noordweg en de Henricuskade. De bewoners hebben de huurpenningen voor hun standplaats niet of niet op tijd betaald. De 26 bewoners hebben een gezamenlijke huurschuld van ruim een ton. Die schuld bedroeg een jaar geleden nog bijna 4,5 ton. Toen de gemeente rechtszaken aanspande om de woonwagens van de standplaatsen te kunnen verwijderen, betaalden veel bewoners alsnog. Te laat, aldus de gemeente, die de rechtszaken doorzette. De bewoners vinden het onterecht dat zij moeten verdwijnen. Ze stellen dat zij – in sommige gevallen weliswaar te laat – hun huur wel hebben betaald. De totale ontruimingsoperatie gaat 800.000 euro kosten. De wagens die van de gemeente werden gehuurd,

worden gesloopt. Het blijft onduidelijk wat er gebeurt met de woonwagens die particulier bezit zijn. De gemeente vindt dat een probleem van de eigenaren.
Einde artikel Haagsche courant

Onze oproep aan de burgervader van de gemeente Den Haag drs W.J. Deetman, heeft dus niet geholpen en hij volgt de voetsporen van zijn collega burgemeester drs G.B.M. Leers van Maastricht.. Nadat Deetman er jaren op heeft moeten toegezien, dat de Dienst van de Stedelijke Ontwikkeling (DSO) van de gemeente Den Haag duidelijk gefaald heeft in haar woonwagenbeleid (zie hiervoor het rapport van de commissie de Haseth) wil hij nu even laten zien, dat hij de sterke man is die niets meer gedooft. Daarmee heeft hij Leers weer punten afgesnoept. Leers heeft namelijk, tijdens een internationale wietconferentie in Maastricht in mei 2005, gepleit voor het legaliseren van de productie van wiet. Volgens betrouwbare bron heeft men mij gezegd, dat Deetman daar niets voor voelt. Samenvattend kan men stellen dat hij wil scoren en heel graag aan populariteit wil winnen en dat allemaal over de rug van de woonwagenbewoners. Hij weet daarbij dat de samenleving behoorlijk aan het veranderen is en dat de minderheidsgroepen het steeds zwaarder zullen krijgen.

Een 'fraai' voorbeeld daarvan is het samengaan van kamerlid Hilbrand Nawijn met Filip de Winter van het Vlaams Belang. De naam van dit samenwerkingsverband was eerst Willem van Oranje, maar daar heeft Koningin Beatrix, in hoogst eigen persoon, op tijd een stokje voor gestoken. De twee mannen hebben nu als naam gekozen 'Marnix van St. Aldegonde'. Zijn echte naam was Philips de Marnix van St Aldegonde. Hij genoot het vertrouwen van de zwijgzame Willem van Oranje en vervulde vele diplomatieke zendingen. Noch als magistraat, noch als militair blonk hij uit en tot op de dag van vandaag verwijten velen hem, niet geheel ten onrechte, de val van Antwerpen in 1585, waar hij sinds 1583 burgemeester was. Miskend en teleurgesteld trok hij zich terug op zijn kasteel bij Souburg. (Ach, wat droevig kan het lot van een burgemeester zijn).

Bij de komende verkiezingen zal blijken of de Nederlandse bevolking het spoor van de verrechtsing zal volgen of zal afkeuren. De tijd zal het leren.

Woensdag 22 juni 2005 In de Haagsche courant lezen we vandaag het volgende:

Uitzetting woonwagenbewoners slotakkoord van huurincassobeleid'

DEN HAAG | Een vrouw van middelbare leeftijd beent boos weg van het woonwagenkamp aan de Tom Mandersstraat. Ze sist hoorbaar tussen haar tanden door. Haar ogen spuwen vuur. Leden van de Mobiele Eenheid (ME) hebben de vrouw zojuist de toegang tot het kamp ontzegd. "Het is toch schandalig hoe we hier behandeld worden!", zegt de vrouw, die op bezoek had gewild bij een familielid. "De politie is massaal uitgerukt om één iemand uit zijn woonwagen te zetten. Ik geloof dat ze wel met vijftig man aanwezig zijn. Dat geloof je toch niet. Dit gebeurt bij burgermensen toch ook niet? Uw huisje wordt toch ook niet geknepen, als u de huur niet betaalt?"

De vrouw, die onder geen beding met haar naam in de krant wil, zegt zich van verder commentaar te willen onthouden. Van praten met de pers, zo weet ze uit ervaring, 'komt alleen maar ellende'. "Jullie schrijven toch nooit óns verhaal op." Na enig aandringen gaat ze alsnog overstag. "Ik weet precies wat de gemeente de mensen wil laten doen geloven, namelijk dat wij onze huur nooit betalen. Er wordt echter nooit bij gezegd dat van de nieuwe Haagse woonwagenkampen – waar we eind 2002 gedwongen naartoe zijn verhuisd – in het begin helemaal niets deugde." Twee buurtbewoonsters die de ontruiming met eigen ogen willen aanschouwen, schudden ontzet het hoofd. "Het lijkt wel of er een moord is gepleegd. Wat zeg ik: één? Als ik zo het aantal agenten tel, zou ook het hele kamp uitgemoord kunnen zijn. Dit is toch onvoorstelbaar! Zo maak je criminelen van mensen. Als ik mijn huis uit moet, breken ze het toch ook niet meteen af?"

Y. Solleveld uit de Henri ter Hallstraat, recht tegenover het woonwagenkamp, vindt er eveneens geen doekjes om wat ze van de ontruiming vindt. De voorgevel van haar huis is getooid met een enorm beschilderd laken waarop de buurt sympathie betuigt met de overburen. "Vorige week hebben we als buurtbewoners talloze brieven gestuurd in de hoop de ontruiming te kunnen voorkomen, maar de gemeente heeft zich helemaal niets van ons protest aangetrokken. Wij hebben enorm goede burens, waar we ook heel veel dingen gezamenlijk mee doen en we zien ze daarom niet graag vertrekken."

De ontruiming, en het met de grond gelijk maken van de woonwagen, is in de ogen van Solleveld 'één groot machtsvertoon van de kant van de gemeente'. "Dat je huur moet betalen als je in een gemeentelijke woonwagen woont, dat beseffen de bewoners donders goed. Ze zijn niet van gisteren. De pest is dat ze een slecht imago hebben en daar komen ze nooit meer vanaf. Het kamp vertoonde in het begin allemaal gebreken. Daar had ik ook niet voor betaald."

Cultuur

Waar de vrouw en het kind zijn gebleven die 's morgens hun woonwagen in allerijl hebben verlaten, weet mevrouw Solleveld niet. "De gemeente zegt tegen haar: 'zoek maar een huis', maar dat is natuurlijk onzin. De woonwagen is de cultuur van woonwagenbewoners. Omgekeerd zouden wij ons toch ook niet in een woonwagen laten onderbrengen, als we ons huis zouden worden uitgezet?"

Woordvoester Wilma van der Putten van de gemeente Den Haag reageert minder emotioneel op de uitzetting. "De gemeente maakt geen onderscheid. Iedere Hagenaar wordt hetzelfde behandeld. We hebben allemaal dezelfde rechten, maar ook dezelfde plichten", aldus Van der Putten. "Zeer geregeld worden mensen op straat gezet vanwege een te grote huurschuld. Daar hoor je echter nooit iemand over. Nu het om gemeentelijke woningen in plaats van corporatiewoningen gaat, is Leiden opeens in last."

Volgens de woordvoester weten de woonwagenbewoners al anderhalf jaar wat hen boven het hoofd hangt, als ze de huur niet betalen. "De uitzetting is het slotakkoord van anderhalf jaar huurincassobeleid", aldus Van der Putten. "De rechter heeft in december van het vorige jaar gezegd dat 25 bewoners hun woonwagen per 1 januari dienden te verlaten. Wat dat betreft zijn we nog coulant geweest." De tegenwerping dat de woonwagenbewoners wel degelijk geld naar hun 'huisbaas' hebben overgemaakt, klopt volgens Van der Putten 'ten dele'. "Er is inderdaad wel betaald door de bewoners, maar pas ná 30 augustus, de fatale datum. Voor de rechter telde dat niet meer mee."

De gemeente heeft gistermorgen om negen uur een deurwaarder op de wanbetalende woonwagenbewoonster afgestuurd. "Maar er was niemand meer", aldus Van der Putten. "De woning was nagenoeg leeggehaald. De rest van de inboedel hebben wij vervolgens verwijderd en daarna is met de sloop, die overigens zeer rustig is verlopen, begonnen." Het puin van de woonwagen werd meteen afgevoerd en in de loop van de middag hebben stratenmakers de beschadigingen aan de standplaats hersteld. Vervolgens is een grote container op de opengevallen plek geplaatst. "Dit om te voorkomen dat er morgen weer een woonwagen of caravan staat", aldus Van der Putten. De gemeente zegt binnenkort ook de andere 24 woonwagens te zullen slopen van huurders die door de rechter de wacht is aangezegd. einde artikel Haagsche courant

Commentaar. Hoewel de termijn voor het betalen van de achterstallige huur (soms zelfs met een dag) was verstreken, zijn de Haagse woonwagenbewoners alsnog bereid om te betalen, maar hun geld wordt door de Gemeente De Haag niet meer aanvaard. Door de woordvoester van de Gemeente Den Haag mevrouw Wilma van der Putten wordt geschermd met het vonnis van de kantonrechter en dat de gemeente zich daarbij moet neerleggen. Het betreft hier geen strafrechterlijk vonnis maar een civiel vonnis en is de Gemeente Den Haag hier niet direct aan gebonden. Normaal is dat bij burgers, die te laat hebben betaald, alsnog een tweede kans krijgen

om te betalen door het sluiten van een nieuwe huurovereenkomst. Burgemeester Deetman wil de woonwagenbewoners die gelegenheid niet geven. Het is verbazingwekkend dat ons commentaar niet door de Haagsche courant is gegeven. Het lijkt nu zo dat de Gemeente zich slaafs moet neerleggen bij het vonnis van de kantonrechter. Ze durven dan nog te beweren dat de woonwagenbewoners net zo behandeld worden als elke andere inwoner van Den Haag. Maar ja mijn slogan is, zal dat altijd blijven: *Gelijke recht voor ongelijke mensen is het grootste onrecht.* Het is goed daarbij te bedenken dat de woonwagenbewoners (reizigers) al 150 jaar als ongelijke inwoners van Nederland worden beschouwd en behandeld!!!!!!

Donderdagmiddag 23 juni 2005 Raadsvergadering in Den Haag over de ontruiming van Tom Mandersstraat 3 van 21 juni 2005. Op TV kon men volgen, hoe de wethouder Norder zijn ontruimings- vernietigingbeleid heeft verdedigd. Het was een verdediging met zoveel onwaarheden, verdraaiingen, onjuiste voorstellingen van zaken, alsmede het categorisch niet beantwoorden van vragen, dat is gewoon niet met een pen te beschrijven. Een hartverscheurend detail is wel, dat het vernietigen van een woonwagen wordt afgedaan met het woord 'demonteren en in stukken wordt afgevoerd'. Vertaald in woonwagengedraai heet dat demonteren van Norder: **fijnknippen**. Onthutsend was hoe motie van de SP gesteund door alle kleine partijen van de tafel werd geveegd door de grote drie: VVD, CDA en PvdA. Deze drie partijen (gesteund afwisselend door D66 en Groen Links) beheersen de gemeente politiek van Den Haag al die jaren waarin de woonwagenbewoners vechten tegen het onrecht wat hun jaren wordt aangedaan. De wethouder Norder kon vrijwel geen antwoord op alle vragen, maar hij heeft beloofd die schriftelijk te beantwoorden. Zo worden de woonwagenbewoners op een zgn. 'democratische' gang van zaken afgeslacht. Pas na het zomer reces in augustus krijgen de vragenstellers van de wethouder Norder antwoord, maar dan heeft de Gemeente Den Haag in die tijd om 24 woonwagens te verwijderen of te demonteren om met de woorden van Norder te spreken, maar in de taal van de woonwagenbewoners: **fijn te knippen**.

Op de publieke tribune werd het voor de woonwagenbewoners het zoveelste bewijs, dat zowel B en W als de Gemeenteraad geen raad weten met het woonwagenbeleid. Maar het is wel mensonterend dat de Raad heeft ingestemd met de verdere ontruiming van de standplaatsen, alle goede bedoelingen van de kleine partijen ten spijt. "Wir haben es nicht gewusst" gaat ook hier voor alle Haagse Raadsleden niet meer op.

Donderdagavond 23 juni 2005 Gelukkig is er vandaag ook nog iets positief te melden. Ik moet daarbij even in de herinnering roepen de pogingen van de gemeente Den Haag om de woonwagen van Sani Kames fijn te knippen. Het is een ingewikkeld verhaal, maar voor de geïnteresseerden die willen weten hoe een 'democratisch' stelsel iemand in de woorden van Norder kan 'demonteren' is het wel verhuullend..

Maandag 26 Juni 2005 In het landelijk Woonwagennieuws : Het Wiel, 17e jaargang, nummer 4 staat het volgende artikel dat we geheel weergeven. De inhoud is weer schokkend (zoals we eigenlijk altijd gewend zijn)

Den Haag maakt korte metten met woonwagenbewoners

De gemeente Den Haag is volledig de weg kwijt .iets anders kunnen we er niet van maken. Met een legermacht aan politie, ME, honden en ja zelfs een watertank, rukte Den Haag in de ochtend van 21 juni op naar de Tom Mandersstraat in Wateringseveld. Doel: de wagen van Richard de Jong tot op de laatste plank slopen. En als het aan de gemeente ligt volgen er op korte termijn nog 16 wagens op de Tom Mandersstraat, en nog eens negen op de Jan Hanlostraat en Henricuskade. Reden? Een machtsspel, spierballen laten zien, de Haagsche woonwagenbewoners een lesje leren. Dat en niet meer schuilt er achter het spijkerharde nietsontziende Haagsche woonwagenbeleid.

In het vorige nummer van het Wiel berichtten we er al over: De gemeente Den Haag wil maar liefst 26 woonwagengezinnen uit hun wagen zetten. Op 26 april verzamelden zich daarom zo'n 250 woonwagenbewoners voor het Haagsche stadhuis. Zij boden burgemeester Deetman en

wethouder Norder een petitie aan. Daarin vroegen zij de gemeente om meer begrip voor hun situatie en om de dialoog met de woonbewoners aan te gaan. Want, ja: een aantal woonwagenbewoners had de huur een tijdlang niet betaald, maar dat was omdat de gemeente niets deed aan het achterstallig onderhoud en de verzakkingen van de standplaatsen. Met als gevolg schade aan de wagens en scheefgezakte bergingen, waarin schimmel en paddestoelen de muren 'sieren'. Maar de bewoners hebben berouw getoond. Hebben toegegeven dat ze het verkeerd hebben aangepakt door de huur niet af te dragen. Bovendien heeft het overgrote merendeel van de bewoners de huurachterstand inmiddels afgelost. Alleen, net iets later dan het ultimatum dat de gemeente hen had gesteld, namelijk 1 september 2004. Zo had Richard de Jong, waarvan de wagen nu als eerste wordt gesloopt, de helft van de huur al voor 1 september had voldaan, de andere helft betaalde hij 2 september.

Ook Riekkie Netten van de Tom Mandersstraat, heeft haar huurachterstand afgelost. Vier dagen te laat, om precies te zijn. Ik heb nog met de gemeente gebeld, gezegd dat het met de bank altijd iets langer duurt. Toen hebben ze gezegd, dan sturen we de dagvaarding nog niet weg. Maar ze hebben hem wel weggestuurd: We krijgen Riekkie huilend aan de lijn op het moment dat de wagen van Richard wordt afgebroken. Ze heeft zojuist te horen gekregen dat er ook voor haar wagen en die van haar dochter die naast haar staat, een sloopvergunning is afgegeven. Riekkie en haar dochter hebben eigen wagens. Die van Riekkie is nog maar net een jaar oud. Wat hij waard is? Riekkie heeft geen flauw idee, het interesseert haar niet op het moment. Ze is volledig over haar toeren. Ze wordt uit haar wagen en van haar vak gegooid. Waar moet ze straks heen, waar moet ze wonen, hoe moet het met haar spullen. Dat is wat haar bezig houdt. Ook Riekkie Netten van de Tom Mandersstraat, heeft haar huurachterstand afgelost. Vier dagen te laat, om precies te zijn. Ik heb nog met de gemeente gebeld, gezegd dat het met de bank altijd iets langer duurt. Toen hebben ze gezegd, dan sturen we de dagvaarding nog niet weg. Maar ze hebben hem wel weggestuurd: We krijgen Riekkie huilend aan de lijn op het moment dat de wagen van Richard wordt afgebroken. Ze heeft zojuist te horen gekregen dat er ook voor haar wagen en die van haar dochter die naast haar staat, een sloopvergunning is afgegeven. Riekkie en haar dochter hebben eigen wagens. Die van Riekkie is nog maar net een jaar oud. Wat hij waard is? Riekkie heeft geen flauw idee, het interesseert haar niet op het moment. Ze is volledig over haar toeren. Ze wordt uit haar wagen en van haar vak gegooid. Waar moet ze straks heen, waar moet ze wonen, hoe moet het met haar spullen. Dat is wat haar bezig houdt.

Ook Riekkie Netten, Richard de Jong en Jannie Brummer van de Tom Mandersstraat hebben na de demonstratie nog een gesprek gehad met de gemeente. Niet met Deetman zelf, waar de bewoners om hadden gevraagd, maar met wethouder Norder. Van de voorgestelde dialoog, was echter geen sprake. Riekkie: 'We hebben gebeden en gesmeekt, alles nog een keer uitgelegd, maar het heeft niks, helemaal niks opgeleverd. De rechter heeft gesproken, zei Norder, en jullie gaan er gewoon af. Ik zeg: maar er is een nieuw beleid in Den Haag, wij moeten integreren en dat doen we. We hebben goede contacten met de mensen in de huizen hier omheen. Die hebben zelfs allemaal handtekeningen voor ons opgehaald. Een burgermens krijgt een tweede kans, waarom wij dan niet? Dat geldt niet voor ons, zei Norder, wij moeten eerst normaliseren.

Volgens Gerard Dekker maakt Den Haag gewoon haar eigen regels voor woonwagenbewoners. 'Ze zijn nu zelfs buiten de wet om aan het slopen gegaan. Normaal gesproken moet zo'n sloopvergunning gepubliceerd worden in de krant, zes weken tevoren, zodat de mensen nog tijd hebben om in beroep te gaan. Maar dat hebben ze verzaakt, want die sloopvergunning is afgestempeld op 15 juni en ze zijn nou alles al in elkaar aan het knijpen. M'n dochter en schoonzoon worden gewoon op straat gezet met hun kind. Het is een schande, omdat ze een dag te laat waren!'

Volgens Gerard is de rechtszaak tegen de woonwagenbewoners doorgestoken kaart geweest. Alle 26 zaken zijn door dezelfde rechter behandeld, Van Kuilen. De mevrouw van de SP die hier nu ook is, zei ook tegen ons: 'Het zijn gewoon Deetmans woorden, die in elk vonnis terugkomen. Zoals meneer Deetman spreekt, zo heeft de rechter het genoteerd: En er is een zaak geweest die

is niet behandeld door meneer Van Kuilen, en die mevrouw heeft gewonnen. Dus het is een slangenkuil: 'Het gaat, en dat zegt de gemeente zelf ook, allang niet meer om het geld. Het is een principekwestie geworden voor meneer Deetman. Hij wil laten zien dat hij de woonwagenbewoners de baas kan, zodat hij voorop kan lopen bij de burgemeesters van Nederland.'

Eerder, op 6 juni, kreeg Sani Kames van de Jan Hanlostraat ook al het bevel om zijn standplaats te ontruimen. Sani was de slopershamer voor. Hij vertrok met wagen en al naar een privé-plekje ergens in Nederland.

De twee gemeenteraadsleden en van de SP, die 21 juni aanwezig waren bij de sloop, hebben een spoeddebat aangevraagd over de kwestie op 23 juni. Omdat de SP en met haar ook de Haagsche Stadspartij die dezelfde dag nog vragen over de kwestie heeft gesteld, vindt dat de sloop van de woonwagens op illegale basis heeft plaatsgevonden. En dat onder begeleiding van 150 ME-ers, wat de nodige inbreuk op allerlei privacy en onrechtmatige situaties met zich meebrengt natuurlijk', aldus een woordvoerder van de SP.

De bewoners in Den Haag zijn ten einde raad. Wie denkt hen te kunnen helpen, kan contact opnemen met Jannie Brummer van de Tom Mandersstraat: 0654-745282.

Zaterdag 2 Juli 2005. Wethouder Norder van de Gemeente Den Haag heeft in een brief van 30 juni 2005 een verzoek van Tom de Booij, de belangenbehartiger van Sani Kames en Griet Middelhans, afgewezen op formele juridische gronden. In eerste instantie ging het verzoek voor een onderhoud over de procedure betreffende de eventuele wel of niet illegale verwijdering van hun wagen op de Jan Hanlostraat 21. Hij heeft echter niet begrepen dat het verzoek om een onderhoud meer behelste dan de directe belangen van het echtpaar Kames. Immers het verzoek voor een onderhoud was bedoeld om de wethouder er van te overtuigen, dat hij met zijn beleid om woonwagens te verwijderen of te slopen zich begeeft op een doodlopende weg en dat het alleen maar zou bijdragen tot een verdere verwijdering tussen de Gemeente Den Haag en de woonwagenbewoners van Den Haag. Maar van deze intentie heeft hij niets maar dan ook niets begrepen. Wil hij daarmee het heilloze pad van zijn voorganger Hilhorst gaan bewandelen? De tijd zal het leren...

Zwarte Donderdag 7 juli 2005

Kampers moeten miljoenen voor verhuizing betalen door Robbert Salome

DEN HAAG | De meeste bewoners van het voormalige woonwagenkamp aan de Leyweg moeten de kosten van hun gedwongen verhuizing naar een nieuw woonwagencentrum aan de Noordweg aan de gemeente Den Haag terugbetalen. In totaal moeten 26 huishoudens een bedrag van ruim 3 miljoen euro ophoesten.

Die beslissing is gisteren genomen door de bestuursrechter van de Haagse rechtbank. Het vonnis is het resultaat van een maandenlang slepende rechtszaak die de gemeente Den Haag tegen 26 bewoners van het woonwagencentrum had aangespannen.

De rechter stelt de gemeente op vrijwel alle punten in het gelijk. Zo hebben de bewoners volgens de rechter alle tijd gekregen om vrijwillig weg te gaan en zijn de kosten van de verhuizing niet buitenproportioneel.

De bewoners moeten, afhankelijk van de grootte en zwaarte van hun woonwagen, bedragen betalen tussen circa 75.000 en 220.000 euro. Deze bedragen heeft de gemeente uitgegeven voor het (laten) verplaatsen van de wagens naar de Noordweg. Dat gebeurde in december 2002. Een aantal bewoners heeft van de rechter toestemming gekregen om de schade, die tijdens de verhuisoperatie aan wagens is ontstaan, van het te betalen bedrag af te trekken. In alle gevallen houden de bewoners echter een forse schuld bij de gemeente.

Als de woonwagenbewoners het geld niet betalen, kan de gemeente beslag leggen op hun bezittingen. De gemeente heeft van de rechter toestemming gekregen om het geld per direct te innen. "Maar we gaan echt niet vandaag langs", zei een woordvoerder van de gemeente.

vanmorgen. "Het gaat om 26 aparte vonnissen. Die gaan we eerst stuk voor stuk uitgebreid bestuderen. Daarna beslist het college van B en W wat er verder gaat gebeuren." Het woonwagenkamp aan de Leyweg, waar ooit 105 wagens stonden, moest plaatsmaken voor woningbouw. De wagens van het centrum zijn verdeeld over drie nieuwe, kleinere centra, waaronder dat aan de Noordweg. Behalve de 26 huishoudens die gedwongen werden verhuisd, vertrokken alle bewoners vrijwillig. Hun verhuiskosten betaalde de gemeente.

Commentaar: Geen woorden voor, sprakeloos voor zoveel ONRECHT, dat al 150 jaar lang over de reizigers wordt uitgestort..

Het Vonnis is uitgesproken door de meervoudige kamer , onder voorzitter Mevrouw Prof Mr R.A.Dozy, bijgestaan door de rechters: mr M.C.J.A Huijgens en mr E.C. van Veen. Het betrof hier een civiele procedure. Ik kreeg het bericht via de Haagsche courant. Bij navraag bij de Rechtbank kreeg ik Mevrouw Paula Keuning van de afdeling voorlichting rechtbank 's-Gravenhage aan de lijn. Zij kon het betreffende vonnis niet in de computer vinden. De dag tevoren had zij daar tevergeefs naar gezocht, want het moest geplaatst worden op de website van de Rechtbank. Zij was afgegaan op het krantenbericht geschreven door de heer Robbert Salome, waarin hij stelt dat de **bestuursrechter** in deze zaak had beslist. Van een van de bewoners van het woonwagencentrum van de Jan Hanlostraat heb ik het rolnummer en de sector waaronder het valt vernomen, Ik heb vervolgens mevrouw Keuning het rolnummer gegeven en haar gezegd dat het niet onder het bestuursrecht maar de sector civiel recht viel. Door het foute krantenbericht had zij onder de sector bestuursrecht gezocht. Ik heb de echter mevrouw Dozy geschreven dat ik zeer verrast was over de uitspraak, want na de zittingen vertelden mij een aantal woonwagenbewoners, dat zij een goed gevoel hadden overgehouden en dat er naar hen werd geluisterd. Het was dan voor hen een grote schok om het vonnis te horen. Zo moet mijn vriend Sani Kames voor de verhuizing van de Leyweg naar de Jan Hanlostraat 80.000 euro betalen, terwijl hij op donderdag 9 juni jl van de Jan Hanlostraat naar de Leyweg voor de somma van 5 euro aan diesel, met de hulp van zijn medebewoners, is verhuisd. Het is onbegrijpelijk dat mr Dozy stelt dat de verhuiskosten niet buiten proportioneel zijn geweest.. De firma Klomp die de verhuizing heeft uitgevoerd heeft er goed aan verdiend. Ik herhaal nog eens wat in de brief van 11 september 2003 staat van een ambtenaar van de Gemeente Den Haag, die betrokken was bij de organisatie van de verhuizing: In de brief van de heer H. de Jong van de Dienst Stedelijke Ontwikkeling (DSO) aan T. Lepeltak en J. v.d Helm lezen we:

"Ondanks dat de afmetingen van de meeste woonwagens vooraf bekend waren zijn per abuis enkele woonwagens op een niet vooraf afgesproken standplaats geplaatst. Dit heeft tot gevolg gehad, dat enkele zwaardere woonwagens niet op een betonverharding zijn geplaatst, terwijl enkele lichte woonwagens wel op een betonplaats staan. Ook met Klomp volgens het draaiboek afgesproken werkzaamheden zijn niet of volledig uitgevoerd. Gevolgen van het niet volledig uitvoeren van de in het draaiboek genoemde opdrachten hebben geleid tot aanzienlijke schade aan de woonwagens, schades aan inboedels en veel vermissingen van goederen die in bergingen waren opgeslagen". Door deze fouten zijn de kosten torenhoog opgelopen. Wie moet deze extra kosten betalen? Volgens Mevrouw Dozy : de woonwagenbewoners. Heeft ze verder het rapport van de commissie de Haseth eigenlijk wel gelezen? Deze commissie concludeert het volgende over de bewuste verhuizing p.29 (voor een uitvoerige informatie over dit rapport zie in deze website onder punt 7)

"Doordat reeds op de eerste dag van de operatie is afgeweken van het draaiboek, heeft de verhuizing vertraging opgelopen. De commissie gaat ervan uit dat het niet volgen van het draaiboek met de beste bedoelingen is gebeurd, vanuit de wens om de indeling meer in

overeenstemming met de bewoners te brengen. Resultaat was wel dat een van de lichtste wagens op een van de weinige verzwaarde plekken van nieuwe locatie terecht is gekomen. Een van de grotere wagens is neergezet op een standplaats die daarop niet berekend was.

Bovendien constateert de commissie dat er ook ten aanzien van het verwijderen van illegale woonwagens is afgeweken van het draaiboek. Zo was een aantal uitvoerenden overtuigd van het in het draaiboek opgenomen uitgangspunt dat de Leyweg volledig leeg moest worden opgeleverd. Tevens is het uitgangspunt dat niet vergunbare wagens zouden worden opgeslagen niet uitgevoerd. Hierdoor staan momenteel ook de niet vergunbare wagens op de nieuwe locatie, zonder de mogelijkheid alsnog een vergunning te krijgen, maar ook, naar het zich laat aanzien, zonder dat de gemeente ze kan verwijderen; zij heeft ze immers daar doen neerzetten. Ten aanzien van de voorbereiding van de verhuizing is de commissie van mening dat de logistieke en personele organisatie van de 'operatie' ernstig is onderschat, waardoor er sprake was van veel improvisatie en ad hoc beslissingen tijdens de uitvoer ervan door alle betrokkenen. Ook de weersomstandigheden en de tijdsdruk hebben bijdragen aan het niet strak volgen van het draaiboek. In het bijzonder moet het, naar oordeel van de commissie en veel van haar gesprekspartners, als een ernstige tekortkoming worden aangemerkt dat er voor aanvang van de verplaatsing geen volledige schouw is gehouden op de oude locatie, waarbij de te verhuizen wagens konden worden gemeten en de verhuizer de gelegenheid kreeg op te nemen wat voor verschillende wagens hij diende te verhuizen. Ook het feit dat er na afloop van de verhuizing geen integrale evaluatie heeft plaatsgevonden, ziet de commissie als een tekortkoming, zeker in het licht van de nog op handen zijnde deconcentratie van de Escamplaan".

Het is gewoon te gek voor woorden, dat de bewoners drie miljoen euro moeten ophoesten voor een verhuizing, waarvan ze zelf hebben aangekondigd deze vrijwillig te willen doen na de kerstdagen van 2002. (Let wel er kan geen sprake zijn voor het bouwrijp maken van de grond aan de Leyweg. Immers zoals het zich nu laat aanzien worden de eerste huizen opgeleverd eind 2007, dus 5 jaar na de ontruiming. Nee, de gemeente heeft desondanks, om heel duistere redenen (machtswellust, wraak, prestige, wie het weet mag het zeggen) de onvrijwillige verhuizing doorgezet. en deze laten plaatsen vinden onder de meest erbarmelijke omstandigheden in de donkere dagen voor Kerstmis 2002. Hoeveel verdriet en trauma's dat heeft opgeleverd bij de woonwagengedwongen zal pas veel later blijken. Dan na zoveel jaren dat drie mensen in lange zwarte (toepasselijke kleur) achter een grote tafel, achter gesloten deuren en vonnis vellen dat zo in strijd is met het rechtsgevoel. Het vonnis wordt voorgelezen in een kamer waar alleen de drie genoemde rechters aanwezig zijn en uiteraard ook de griffier Mr J.A.van Ooyen. Zij spreken dan dit krankzinnige vonnis uit namens De Koningin der Nederlanden uit. In welke rechtstaat zijn we eigenlijk beland. Het zou interessant zijn om te weten hoeveel de rechters weten van de cultuur van de reizigers..

De woonwagengedwongen moeten 3 miljoen betalen De mensen die de laatste grote bouwfraude op hun geweten hebben heel wat minder te betalen terwijl ze miljoenen van onze belastinggelden achter over gedrukt hebben Koop, die werd gezien als hoofdverdachte in de bouwfraudezaak, werd veroordeeld voor omkoping van een ambtenaar van Rijkswaterstaat. Bouwbedrijf Koop Tjuchem kreeg donderdag een boete van 100.000 euro. Drie andere bouwbedrijven, BAM, KWS en Heijmans, moesten 45.000 euro betalen. Enkele individuele managers moeten boetes van een paar duizend euro betalen; anderen zijn vrijgesproken. Nu maar zien wat het hoger beroep oplevert. .Hoop op 100, verwachting op 0, gezien de wijze waarop de overheid niet alleen de woonwagens maar ook de bewoners wil fijnknippen.Ik herhaal nogmaals mijn slogan: Het grootste onrecht is gelijk recht voor ongelijke mensen

Zondag 10 juli 2005 Gisteren ontving ik van de SP fractie van de Gemeente Den Haag een bericht, waarvoor ik de lezers waarschuw dat het misschien te schokkend kan overkomen. Het betreft een vraag, die de fractievoorzitter van de SP heeft gesteld op 6 juli jl. aan het college van

burgemeester en Wethouders van de Gemeente Den Haag:

Ingevolge het betreffende artikel, van het Reglement van Orde voor de vergaderingen van de Raad der gemeente “s-Gravenhage.

Op 5 juli 2005 heeft mevrouw X van woonwagencentrum Jan Hanlostraat een betekend vonnis ontvangen van een gerechtsdeurwaarder namens de publiekrechtelijke rechtspersoon Gemeente Den Haag. Mevrouw moet binnen 1 maand na 5 juni 2005 de standplaats leeg opleveren. Zo niet dan zal er ontruimd worden op donderdag 8 september 2005. Tevens moet mevrouw binnen 2 dagen de proceskosten (577,78 euro), de toegewezen incassokosten (648,55 euro) en nog enkele andere kleinere bedragen (totaal 315,45 euro) betalen. Totaal moet mevrouw binnen twee dagen 1541,78 euro overmaken. Mevrouw heeft een uitkering als alleenstaande van de sociale dienst.

1. Is het college bekend met bovenstaande feiten?

Zowel mevrouw als haar nu 18 jarige thuiswonende zoon hebben het fragiele X-syndroom, een erfelijke ziektebeeld met verschillende/meerdere kenmerken. Mevrouw heeft hierdoor o.a. een verstandelijke beperking. Haar zoon heeft helaas veel meer kenmerken van eerder genoemd ziektebeeld. Hij is verstandelijk gehandicapt waardoor hij als het ware functioneert op een leeftijd van 3 jaar, daarnaast heeft hij last van ernstige autistische kenmerken. Doordat het een erfelijkheidziekte is op het X-chromosoom, zijn de ziekte kenmerken bij vrouwen minder ernstig dan bij mannen. De zoon ontvangt een Wajong uitkering, wat betekent dat hij volledig gehandicapt is vanaf zijn geboorte, en is 100% afgekeurd.

2. Beiden worden door de gemeente, als verhuurder van de standplaats, hun huis uitgezet, is er opvang geregeld voor deze gehandicapte moeder en zoon? Zo ja, waar bestaat de begeleiding uit? Zo nee, waarom niet?

3. Bent U niet met de SP van mening dat het in dit geval noodzakelijk is?

Mevrouw heeft enige maanden haar huur niet betaald i.v.m. klachten over de standplaatsen. Toen mevrouw duidelijk werd dat de verhuurder/gemeente een juridische incasso zaak zouden beginnen, wilde zij haar achterstallige huur alsnog betalen. Doordat haar paspoort was verlopen, er dus een nieuw identiteitsbewijs **aangevraagd** moest worden, betaalde zij haar achterstallige huur enkele dagen na de door de gemeente gestelde datum van 1 september 2004. Mevrouw kon zonder geldig identiteitsbewijs haar geld niet overmaken van de ene naar de andere rekening. De nu nog te betalen kosten van ruim 1500 euro zijn met name kosten die tijdens en na de rechtszaak tot huurontbinding gemaakt zijn. Mevrouw heeft dit geld niet.

4. Kan mevrouw een spoedlening ontvangen om bovenstaande te betalen via de bijzondere bijstand? De zoon gaat 5 dagen per week op medische indicatie naar een dagopvang. Hij wordt van huis uit opgehaald en thuisgebracht.

5. Waar kan de gehandicapten vervoer na huisuitzetting de zoon ophalen voor de dagopvang? De zoon raakt ernstig in de war wanneer hij zijn regelmaat kwijt raakt, wanneer hij uit zijn vertrouwde omgeving is. Na huisuitzetting zijn zij genoodzaakt te gaan zwerven.

6. Hoe denkt U dit gezin regelmaat aan te kunnen bieden na huisuitzetting? Woningbouw corporaties hebben woonconsulenten in dienst.

7. Heeft de gemeente als verhuurder woonconsulenten in dienst? Zo ja, heeft deze contact opgenomen met dit gezin? Zo nee, waarom niet?

Het gezin moet voor 5 augustus de standplaats leeg opgeleverd hebben, daarna ligt er een dwangsom van 5000 euro per dag. Gezien bovenstaande tijdsdruk verzoeken wij U de gestelde vragen beantwoord te hebben voor 29 juli 2005.

Ingrid Gyömörei, SP

Commentaar: In welk land zijn we bezeild? Een land, die een invalide vrouw met haar invalide zoon op straat zet en voor hun astronomische bedragen laat betalen en desondanks toch haar standplaats moet verlaten? Dit kan toch niet gebeuren. Denk eens in, zij is met haar zoon ook al op 11 december 2002 in de ijsskoude dagen door een grote politiemacht tegen haar wil naar een

nieuwe locatie gedeporteerd. Het lijkt meer op tekst uit een misdaad roman of op een nachtmerrie. Toch is het de keiharde werkelijkheid van onze 'rechtstaat' Nederland anno 2005.

Maandag 11 juli 2004 In de Haagsche courant lezen we: DEN HAAG | Een aantal van de 26 Haagse woonwagengewoners die wegens een huurschuld hun standplaatsen moeten verlaten en dat tot voor kort weigerden, lijkt alsnog vrijwillig te vertrekken. Van de 26 huishoudens zijn er nu vijf weg: één wagen werd gesloopt, vier andere bewoners zijn zelf weggegaan. De bewoners betaalden de huur voor hun standplaats niet of te laat. De gemeente Den Haag spande daarop rechtszaken tegen hen aan, die onlangs werden gewonnen. De bewoners werd daarop aangezegd met hun woonwagen de standplaats te verlaten. Het gaat om plekken op de centra aan de Noordweg, de Tom Mandersstraat en de Henricuskade. De gemeente dreigde de bewoners met ontruiming van hun standplaatsen, als zij niet zelf vertrokken. Drie weken geleden trokken medewerkers van de gemeente, energiebedrijf Eneco en de politie het woonwagenkamp aan de Tom Mandersstraat op. De bewoner van één wagen werd op straat gezet, de (huur)wagen werd gesloopt. Na deze actie van de gemeente hebben drie andere bewoners van het kamp aan de Tom Mandersstraat besloten zelf hun boeltje te pakken.

Commentaar: Het woord **vrijwillig** klinkt wel heel schrijnend. Er wordt niet gedacht aan waar ze dan naar toe moeten. In de brochure geschreven in juni in 1997 door de vroegere wethouder woonwagenzaken Mr. P.G.A. Noordanus is getiteld "*Reizigers reizen niet meer*". Maar nu anno 2005 worden de reizigers door de Gemeente Den Haag gedwongen om weer te gaan reizen. Maar waar naar toe, is er nog plaats voor deze mensen in Nederland? De Gemeente Den Haag slaagt er in om de reizigers zo te intimideren, te discrimineren, dat het er op lijkt dat ze de reizigers willen elimineren.....

Woensdag 2 november 2005

Rond 8 uur 's-avonds word ik gebeld door een bewoner van het woonwagencentrum aan de Jan Hanlostraat om te zeggen, dat de wagen van Tinus Perdaems aan de Jan Hanlostraat 9 van het woonwagencentrum de volgende morgen zal worden gedemonteerd. Rond 10 uur in de avond belt Tinus mij op om te vragen of ik morgenvroeg in zijn wagen wil komen voordat zijn wagen zal worden gedemonteerd. Ik zou me dan laten arresteren. Immers ik had aan iedereen die het maar wilde weten in de afgelopen maanden gezegd dat ik mij zou later arresteren indien de Gemeente Den Haag, na hun illegale sloop van de woonwagen aan de Tom Mandersstraat 21 juni jl., zou doorgaan met slopen of verwijderen van de woonwagens van de bewoners die hun huur te laat hadden betaald. Zoals al eerder vermeld, weigert de Gemeente het geld van de bewoners, die alsnog hun achterstallige huur alsmede de kosten toch willen betalen. Ze hebben zelfs dit geld als borg aan hun advocaten gegeven die op hun beurt getracht hebben om deze gelden aan de gemeente te betalen. Ook weigert de Gemeente de bewoners een tweede kans te geven door hun een tweede huurovereenkomst met hen te sluiten. Van de daken wordt door hun steeds geroepen gelijke monniken gelijke kappen, immers de woonwagenwet is afgeschaft en hebben de woonwagengewoners evenveel rechten en plichten als de burgers. Niets van dit alles, want normaal is dat in zulke gevallen gewoonlijk de burgers wel deze tweede mogelijkheid wordt geboden en ze alsnog hun achterstallige huur mogen betalen.

In de afgelopen maanden had ik gehoopt dat de gemeente Den Haag, na de illegale sloop van 21 juni jl. en de scherpe reactie die dit in de raadsvergadering van 23 juni jl heeft gegeven, hun snode plannen zouden opgeven.. Ik heb getracht door het schrijven van talloze vertrouwelijke brieven aan alle raadsleden, wethouders en zelfs Hare Majesteit de Koningin en de Minister-president, om hen te vragen of zij een gesprek van mij met de Burgemeester Deetman van Den Haag en de verantwoordelijke wethouder Norder zouden kunnen regelen. . De Gemeenteraad en de Wethouders hebben mij laten weten, dat zij geen reden zagen om aan mijn verzoek te voldoen. Trouwens ik had daarvoor al vele malen een gesprek aangevraagd bij de Burgemeester Deetman en de wethouder Norder. Steeds kreeg ik een afwijzend antwoord.. De enige positieve reacties kreeg ik van Hare Majesteit. De directeur van het Kabinet van de Koningin deelde mij mede dat

Hare Majesteit van mijn brief kennis had genomen. Van de Minister President kreeg ik 1 september jl. een brief met de volgende inhoud.

"Geachte Heer De Booij

Hierbij bevestig ik de ontvangst van uw brieven van 23 juni en 10 juli 2005. Hierin vraagt u aandacht voor het woonwagencentrum aan de Leyweg te Den Haag. Ik heb hiervan met aandacht kennisgenomen. Zoals u schrijft in uw brief kan ik persoonlijk niet behulpzaam zijn. Ik waardeer echter uw maatschappelijke betrokkenheid en stel het op prijs dat u mij hebt geschreven. Met vriendelijke groet. Getekend door Mr. Minister President Mr. dr. J.P. Balkenende".

Hoofdstuk 9 Woonwagencentrum aan de Jan Hanlostraat wordt afgebroken

Maar dit alles heeft niet mogen baten, de Gemeente Den Haag gaat keihard door met haar misdadige beleid, dat zij begonnen is op 11 december 2002 in die tien ijskoude dagen door het woonwagencentrum aan de Leyweg liquideren..Het is in dit verband goed om even in de herinnering te roepen wat er allemaal voor deze aanstaande sloop cq verwijdering van de woonwagen van Tinus is gebeurd.16 december 2002 is de woonwagen door de firma Klomp van de Leyweg naar de Jan Hanlostraat vervoerd. Daar aangekomen bleek dat de wagen te groot was voor de locatie die voor zijn wagen was ingeruimd. Eerst is daarvoor een muurtje aan de rand van de sloot gesloopt. Zo kon de wagen er alsnog op worden geplaatst. De transportbinten, die onder de wagen waren gelast op de Leyweg, staken echter nog over de aangrenzende sloot. Zo kon Tinus hier nog een terras op bouwen. Zo gezegd, zo gedaan maar Tinus mocht nog geen huurovereenkomst tekenen. De Gemeente zou gaan zoeken voor een andere locatie die wel geschikt zou zijn voor zijn wagen. Dit is niet gelukt zodat de gemeente Tinus geeft voorgesteld om de wagen te verkleinen. Dit zou 50.000 euro kosten. Omdat hij het geld niet had, heeft hij een lening aangevraagd. Deze werd hem niet verleend.. Inmiddels is gebleken dat de verhuizing in 2002 een schade aan zijn wagen heeft opgeleverd van 219 .000 euro. Hiervoor is door een erkend special bureau een rapport gemaakt. Dit rapport is door de gemeente erkend. In de boxen aan de Leyweg had Tinus nog veel werkmateriaal even als spullen van anderen opgeborgen, alles ter waarde tussen 50 en 80.000 euro. Hiervan heeft hij aangifte gedaan in 2003. Nooit meer iets van zijn spullen teruggezien, laat staan schadevergoeding gekregen. Inmiddels heeft de Gemeente hem een bestuursdwangsom voor de kosten van de onvrijwillige verhuizing in 2002 ter waarde van 224.000 euro opgelegd. Op 6 juli jl heeft de rechter besloten dat deze bestuursdwang alsnog moest worden betaald. Hij is hiervoor in hoger beroep gegaan, dat nog dient. De Gemeente Den Haag heeft hem een rekening gestuurd van 42.500 euro rente voor de uitstaande dwangsom. Van de geleden schade zou Tinus dus een soortgelijk bedrag aan de gemeente kunnen sturen voor zijn geleden schade dat ongeveer het zelfde bedrag inhoudt. De gemeente heeft hem 9 september jl., na vele afgewezen verzoeken en gesprekken aangezegd het pand te verwijderen, omdat hij de achterstallige huur van 3000 euro niet op tijd had betaald. Indien hij niet op dit bevel zou ingaan zou hij een dwangsom van 5000 euro per dag moeten betalen. Dit besluit heeft hij pas kort geleden ontvangen. Over deze achterstallige huur nog het volgende. Sinds april vorige jaar heeft hij aan de sociale dienst de opdracht gegeven om van zijn uitkering (verkregen in 2003) 50 euro achter te houden voor de achterstallige huur alsmede 200 euro voor de lopende huur. Let wel waarom heeft Tinus een uitkering aangevraagd omdat hij zijn beroep als meubelmaker niet meer als zelfstandig kon uitoefenen omdat al zijn werkmateriaal uit zijn boxen waren verdwenen . Daarboven. heeft hij aan zijn advocaat De Koning een bedrag van 4500 euro in borg gegeven . Dit voor het afbetalen van de 3000 achterstallige huur.. Dit bedrag heeft de Gemeente echter nooit bereikt omdat dit door de deurwaarder werd geweigerd..29 oktober jl. heeft via een kort geding Tinus via zijn advocaat gevraagd om een voorlopige voorziening te treffen zodat hij uitstel zou kunnen krijgen. De advocaat van de Gemeente Mr. de Jonge heeft voor de rechters beweerd dat hij optrad voor de Burgemeester en Wethouders. De rechters hebben na enkele uren het

verzoek verworpen.. In het weekend van 30 en 31 oktober hebben alle bewoners van de Jan Hanlostraat in beraad bijeen een plan ontworpen om alsnog de wagen van Tinus voor de ondergang te redden. Ze zouden de wagen 1 meter terug kunnen plaatsen. Immers de transportbinten zaten er nog onder. Daarna het afgebroken muurtje weer te herstellen. Dit plan werd maandag 1 november jl. aan hun advocaat voorgelegd. De advocaat heeft op zijn beurt de Gemeente advocaat de heer Mr van Dijk, die optrad als plaatsvervanger van Mr. de Jonge hiervan in kennis gesteld. Dit werd afgewezen. Woensdag 3 november jl is Tinus naar het advocaten kantoor CMS in Hilversum gegaan. Die hebben aan de Gemeente voorgesteld om de wagen te verzegelen. Zij hebben de waarde van de wagen begroot op 500.000 euro. Zij vroegen een toetsing van het hoger beroep. Indien het hoger beroep tegen de bestuursdwang door Tinus zou worden gewonnen zou de Gemeente aansprakelijk gesteld kunnen worden. Ook dit werd alles van tafel geveegd. Woensdag 3 november is de wijkagent van de Jan Hanlostraat aanwezig bij een vergadering inzake de ontruiming van de volgende dag. Er werd toen vastgesteld dat de wagen zou worden gedemonteerd. Rond half acht 's-avonds vernam een bewoner van een bouwinspecteur, dat de ontruiming na negen uur zou plaats vinden. Dit in verband met het feit dat de kinderen dan naar school waren. Die hebben immers een trauma opgelopen tijdens de ontruiming van december 2002.

Zoals eerder gezegd, belt Tinus mij op om even voor de ontruiming van vermoedelijk negen uur in de wagen te komen zitten. Ik voorvoel echter dat de gemeente wel eens eerder zou beginnen. Ik beloof hem al om zeven uur in de ochtend bij hem te komen.

Donderdag 3 November 2005

Enkele seconden voor mijn wekker afgaat om half zes, ben ik opgestaan en om kwart voor zes van mijn huis in Baarn vertrokken. .Ondanks een autoweg gevuld met auto's en vrachtwagens die bumper aan bumper rijden, kom ik rond kwart voor zeven bij het centrum aan. Het ziet er al blauw van de ME. Er is een peloton van rond 100 man ingezet, een arrestatie team en 2 honden brigades Ik mag het centrum niet in. Ik heb mijn wagen ergens verderop aan de kant geparkeerd. Bij een andere ingang houdt ME mij tegen maar ik zeg dat ik er woon en mag door. Tussen een paar wagens door kom ik voor de wagen van Tinus, die streng wordt bewaakt door de ME. Gelukkig is er de wijkagent die ik al goed ken. Hij loodst mij naar binnen. De ME denkt zeker dat ik een stille ben. Binnen gekomen is daar mijn vriend Kames . Tinus zet koffie. Even later zitten we in zijn wagen rond vijf voor zeven aan de koffie, Sani, Tinus,, de agent en ik. Nauwelijks hebben we een slok genomen of er wordt geklopt. Het is de deurwaarder vergezeld door de politie en leden van het arrestatie team Hij verzoekt ons het pand te verlaten. Waarop Tinus nog zegt : "Ik heb toch mijn huur betaald". Hij geeft Tinus de verzekering dat de wagen keurig, zoals afgesproken, in vier stukken zal worden gedemonteerd. Er wordt gevraagd of alle roerende goederen moeten worden meegenomen . De kosten van de opslag zullen dan voor rekening van Tinus komen. Tinus en Sani hebben het pand verlaten. Toen wordt mij gevraagd om het pand te verlaten. Ik zeg hun dat ik hier blijf zitten. Dan vragen ze nog twee maal. Ook dit weiger ik. Dan komt een agent mij dit nogmaals driemaal vragen. Ik word door leden van het arrestatieteam naar buiten gedragen en in een busje gestopt die mijn naar het politiebureau Loosduinen brengt, alwaar ik rond tien voor acht binnen kom. Om 10 uur word ik verhoord door de rechercheur Marco Lagas. Hij laat mij een lijst zien van alle misdrijven die ik heb begaan in het verleden.. Om te beginnen met de lokaalvredebreuk van het Maagdenhuis aan de Universiteit van Amsterdam 16 mei 1969. Mijn laatste misdrijf dat ik heb begaan staat er niet op. Het is niet namelijk niet voor de rechter geweest. Ik had me 18 december 2002 in het gemeentehuis van Den Haag laten arresteren om te protesteren tegen de onvrijwillige verhuizing van het woonwagencentrum aan de Leyweg dat toen in volle gang was. Mijn rechtszaak zou dienen 6 augustus 2003. Maar omdat het er toen naar uitzag dat de Gemeente Den Haag welwillender tegen over de bewoners aan de Jan Hanlostraat was gaan staan leek het mij niet gewenst om de Gemeente via de Rechtszaal aan te vallen, het zou de zaak onnodig weer op scherp hebben kunnen stellen. Reden waarom ik, alhoewel met bloedend hart de zaak heb afgekocht met 160 euro Nu liggen de kaarten heel

anders en is de Gemeente Den Haag regelrecht gekomen met een oorlogsverklaring door de wagen van Tinus Perdaems met de grond gelijk te maken inclusief met vrijwel alle zijn bezittingen. Het mij ten laste feit is opgeschreven in het Wetboek van Strafrecht, Tweede boek Art. 184

Hij die opzettelijk niet voldoet aan een bevel of een vordering, krachtens wettelijk voorschrift gedaan door een ambtenaar in de uitoefening van enig toezicht belast (...), wordt gestraft met gevangenisstraf van ten hoogste drie maanden of geldboete van de tweede categorie.

Ik krijg de dagvaarding nog niet mee, omdat de desbetreffende agent, die mij had aangehouden, nog moet worden gehoord. Dat de zaak voorkomt is zeker want het is geen overtreding maar een misdrijf. Ik vroeg de rechercheur nog een kopie van het lijstje maar dat was een vertrouwelijk stuk van Justitie. Mijn eigen doopceel mag ik niet in mijn bezit hebben! De agent die mij gevraagd heeft om het pand te verlaten heeft nog speciaal gebeld naar het politiebureau om mij te voorzien van koffie en brood.. Rond 3 uur in de middag word ik vrijgelaten. Sani Kames haalt mij op en brengt me terug naar mijn wagen Ik stuur om half twaalf in de avond een e-mail aan Burgemeester Deetman waarin ik hem mijn ervaringen en plannen meedeel.

" Burgemeester, Zoals ik U al vele malen heb geschreven, zal ik mij laten arresteren als U door gaat met uw onrechtmatige ontruiming cq sloop van woonwagens aan de Leyweg en daarna de Jan Hanlostraat. Vanochtend was het weer zo ver en heeft U de woonwagen Jan Hanlostraat 9 gedemonteerd (in het jargon van de reizigers fijngeknepen). Reden waarom ik mij heb laten arresteren rond 7 uur van ochtend en heb na 7 uur detentie (overigens prima verzorging) mij kunnen verheugen in het begaan van een misdrijf art 184 WvS waarmee ik uiteindelijk U mag spreken in een rechtszaal om U te vragen over de gronden waarop U het beleid dat U gevoerd heeft sinds 11 december 2002 heeft gebaseerd. Ik zend u als bijlage een brief van uw minister president, die toch een iets genuanceerdere mening heeft over mijn intenties. Inmiddels hoop ik vurig om met U in de rechtszaal onze (juridische) degen te kruizen. Tom de Booij"

Donderdag 4 november 2005

Het enige krantenbericht over de sloop van de woonwagen van Tinus Perdaems dat ik heb kunnen vinden is uit de Haagsche Courant van 4 november geschreven door Robbert Salome: Huurconflict woonwagens beslecht. Met de sloop van een immense woonwagen op het woonwagencentrum aan de Noordweg heeft de gemeente Den Haag gisteren opnieuw een huurconflict met een Haagse woonwagenebewoner beslecht. Een sloopmachine trok de twee verdiepingen tellende houtwerk vanaf de Noordweg stuk. De sloper werd begeleid door leden van de mobiele eenheid. Die hoefde niet in actie te komen; de bewoners van het woonwagencentrum keken in alle rust toe hoe de wagen werd afgebroken.

Commentaar Ik heb Robbert Salome persoonlijk woensdag 2 november ingelicht dat de wagen van Tinus de volgende ochtend gesloopt zou worden. Hij kon gezien mijn eerdere uitlatingen op zijn vingers na tellen dat ik me in de wagen zou laten arresteren. Toen ik echter gearresteerd werd lag hij nog zeker lekker onder de wol. Het klinkt wel schrijnend dat Salome schrijft dat de woonwagenebewoners in alle rust toekeken. Wat kunnen zij anders dan lijdzaam toezien hoe een wagen met de grond wordt gelijkgesteld. Vooral bij de kinderen die de verhuizing van 2002 hebben meegemaakt worden de wonden weer opengereten. In december 2002 had men nog gewacht dat de kinderen naar school waren en zijn pas rond negen uur met de ME binnen gevallen. Nu was het al om half zeven raak. Normaal wordt er altijd wel een foto bij geplaatst, maar dat als je de hierna volgende foto's ziet is het wel te begrijpen dat ze de burgers niet willen laten zien wat in het Haagje wel gebeurt. Door de bewoners zijn vrijwel alle media over de komende sloop ingelicht, maar net zoals in december 2002 is niemand van de media komen opdagen. Ook belangstelling van de Raadsleden is zover mij bekend niets gebleken.

Vrijdag 5 November 2005

Tinus belt mij op om mij te bedanken voor mijn inzet. Hij vertelt vervolgens wat er die vorige dag was gebeurd. Rond half acht hebben ze keurig 2 airco's gesloopt, vervolgens de sloot

gedempt om via de Noordweg de wagen te verwijderen. Om geen aangrenzende wagens te beschadigen hebben ze computers opgesteld om trillingen te meten om daarmee zien dat dat deze niet te heftig waren. Het zag er dus uit dat de wagen keurig zou worden gedemonteerd. Maar tot hun grote schrik kwam opeens een grijpwagen en begon de wagen te slopen. Rond half negen in de avond was de klus geklaard. Ze hebben toen de huisraad die er nog stond en niet was meegenomen ook fijngeknepen als ook de zojuist keurig gesloopte airco's en alles in de containers gedumpt. Waar is nu al het puin naar toe gebracht? Een gruwelijker scenario is alleen te bedenken voor een horror film Ze hebben het gedumpt in containers die waren opgesteld op..... het oude woonwagen centrum aan de Leyweg.

De wagen van Tinus is dus tegen zijn zin versleept van de Leyweg naar de Jan Hanlostraat in 2002. Hiervoor moest hij 224.000 euro betalen. Nu bijna 3 jaar later komt de wagen in kleine brokstukjes naar de Leyweg en moet hij ook nog voor deze 'verhuiskosten' gaan betalen (misschien wel 35.000 euro of meer). De hiernavolgende foto's zeggen meer dan ik in duizenden woorden kan zeggen.

Jan Hanlostraat 9 Den Haag 3 november 10.00 voormiddag

Jan Hanlostraat 9 Den Haag 3 november 11.00 voormiddag

Jan Hanlostraat 9 Den Haag 4 november 2005

Wat moet ik hier verder over zeggen?.

Maandag 7 november 2005

Vanochtend ontving ik van een Raadslid van de Gemeente Den Haag een positieve reactie die we de lezers van mijn website niet willen onthouden

Geachte Heer, Sloop woonwagons SCHANDALIG. Het heeft gewoon geen naam. Ik word hier heel droevig van. Het gaat men onze samenleving helemaal de foute kant op. Ik heb het van dichtbij kunnen meemaken. Heb gedaan wat ik kan en zelfs meer. Doch als je 8 moties van wantrouwen tegen dit bestuur geeft en geen enkele van de 44 andere raadsleden steunt het - dan is alles gezegd. Volgend jaar kom ik ook op straat te staan en zal ik daardoor mijn dochttertje in co-ouderschap verliezen. Dus ik kan mij helemaal; inleven in jullie gevoelens van totale machteloosheid tegen zoveel bestuurlijk geweld. Ernstiger is dat u klaarblijkelijk geen hulp kunt krijgen bij links (PVDA) en hoe rechts (VVD en CDA) er tegenoverstaan is ook zeer duidelijk... Nieuwe partijen aan de macht... ach ... iedereen slaapt toch op dit terrein. Ik kan alleen maar meeleven en op bestuurlijk vlak mee beamen dat het niet betaamt in een zogenaamde stad van vrede en recht ... en veiligheid voegt Deetman er nog aan toe ?????? voor wie ? voor jullie ? voor mij en mijn dochter ??? Als ik mijn dochter verlies ga ik weg uit dit land. Vorig jaar verlieten 56.000 Nederlanders dit land en zijn regime het zegt genoeg. Straks ben ik weer 10 % van mijn inkomen kwijt ... en zo gaat die voor iedereen maar door. Ik steun jullie waar ik nog kan voor de vier maanden dat ik nog raadslid ben. Sterkte ! Vriendelijke groet, Jozef Labuche.

Vrijdag 11 november 2005

Vandaag heb ik een brief geschreven aan de Grote Drie: (VVD, PvdA, CDA) van de Gemeente Raad van Den Haag. Reden waarom is duidelijk. Zij hebben door hun 28 stemmen jarenlang de dienst uitgemaakt in Den Haag. De andere 9 politieke partijen hebben in totaal 17 stemmen. Elke motie van wantrouwen van deze partijen wordt moeiteloos door hun van tafel geveegd. Het is op zijn minst merkwaardig genoemd dat juist de PvdA met zijn PvdA wethouder Norder, de grootste voorstanders zijn van een verscherpt woonwagenebeleid, die de voetsporen volgen van Burgemeester Leers in Maastricht, direct gevolgd door Minister Remkes en Burgemeester Deetman. Daarbij is het nog merkwaardiger dat de PvdA onder leiding van Wouter Bos de oppositie vormt in de Tweede Kamer. Hoe is dit te rijmen? Wie het weet mag het zeggen. In ieder geval weet ik dat het misdadige woonwagenebeleid gewoon wordt door gezet. De reden van de brief die hierna volgt is om de Grote Drie te vragen of zij hun gevoel willen laten spreken door B en W te smeken om niet door te gaan met hun beleid om de woonwagenebewoners (lees: reizigers) te liquideren. Het zijn toch Nederlandse staatsburgers, die sinds de 19e eeuw hun

diensten aan onze samenleving hebben gegeven. Zie mijn verhaal over de 150 jaar woonwagenbeleid op deze website. Hier komt dan de brief aan de Grote Drie.Baarn, 11 -11-2005 11.00 uur (wapenstilstand eerste wereldoorlog 87 jaar geleden)*
Onderwerp: woonwagenbeleid van B en W van de gemeente Den Haag

Geachte leden van de fracties VVD, CDA en PvdA van de Raad van de Gemeente Den Haag
Uw fracties hebben sinds 5 juni 1997 - de raadsvergadering waar gestemd is over de opheffing woonwagencentrum Leyweg - tot op de dag van vandaag er letterlijk en figuurlijk mee ingestemd, dat het woonwagencentrum in december 2002 is 'verhuisd' naar de Jan Hanlostraat. Dat Sani Kames met zijn vrouw zijn standplaats van zijn woonwagen aan de Jan Hanlostraat 6 juni jl heeft moeten ontruimen, dat de wagen van Tinus Perdaems 3 november jl met de grond gelijk is gemaakt. Uiteraard voelde U zich gesterkt door de brief, die minister Remkes in mei jl aan alle Nederlandse gemeenten heeft gestuurd om hun op het hart te drukken, dat zij de 'vrijplaatsen' daadkrachtig moesten aanpakken. Een goed voorbeeld hiervan is het fijnknippen van de wagen Tinus. Zo liet de fractievoorzitter van de PvdA de heer H.P.M. Kool zich in de wandelgangen van het Gemeentehuis in Den Haag ontvallen tegenover een raadslid, dat ze goed op koers zaten of iets dergelijks van dezelfde strekking. Mevrouw C.J.M van Nimwegen-van Wieringen, eveneens van de PvdA, heeft ook te kennen gegeven dat B en W het goed aanpakt met de woonwagens. Het enige raadslid van de Grote Drie, die een zekere bewogenheid jegens de woonwagenbewoners heeft laten zien is de heer Anne Mulder van de VVD. Hij is ook enkele malen op het woonwagencentrum aan de Jan Hanlostraat geweest om poolshoogte te nemen. Wel jammer was dat hij in de raadsvergadering van 23 juni jl tegen de motie van de SP stemde en als commentaar had dat ze toch hun huur moesten betalen Hij zei toen letterlijk: " Als iedereen netjes zijn huur betaalt kun je ontruiming voorkomen. Dan is er niets aan de hand". Maar zo eenvoudig ligt de zaak niet. Het te laat betalen komt door het feit, dat zij nog geen cent schadevergoeding als gevolg van de gedwongen verhuizing december 2002 hadden gekregen. Zo heeft Tinus Perdaems 220.000 euro schade aan zijn wagen gehad, wat door een rapport van een erkend bureau door de gemeente is erkend en dacht hij met zijn huurschuld dat dit kon worden verrekend. Door de wethouder Norder wordt steeds geroepen ook tijdens de TV uitzending van 21 juni jl., dat nu de woonwagenwet is afgeschaft, de woonwagenbewoners zich moeten houden aan de rechten en plichten zoals de gewone burgers dat moeten doen. Gelijke monniken, gelijke kappen. Daar ligt nu de hele crux, namelijk burgers wordt gebruikelijk bij een huurschuld een tweede kans geboden en als ze de huur alsnog willen betalen ondanks het feit dat ze in eerste instantie te laat waren en wordt hun een nieuwe huurovereenkomst aangeboden. Zowel Sani Kames en Tinus Perdaems hebben de gelden voor de achterstallige huur (resp. 2300 en 3000 euro) aan hun advocaten Westendorp en Koning gegeven. Deze hebben tevergeefs geprobeerd het geld aan de deurwaarder te betalen. De gemeente heeft aan de rechter gevraagd of het huurcontract kon worden opgezegd. De uitspraak is U bekend. Zo'n uitspraak heeft niet automatisch tot gevolg dat er daadwerkelijk ontruimd moet worden, maar kan als een stok achter de deur dienen. Nu wordt steeds gezegd: ja de rechter heeft beslist dus moeten we als Gemeente het vonnis kracht bijzetten. Dit een misleidende voorstelling van zaken.

Wat er nu weer gebeurd is met de wagen van Tinus Perdaems hoort thuis in een scenario voor een horrorfilm. De woonwagen van Tinus Perdaems wordt tegen zijn zin (Hij en de andere bewoners hadden immers in december 2002 aangeboden om vrijwillig te verhuizen na de kerstdagen) 18 december 2002 naar de Jan Hanlostraat versleept. De kosten van de verhuizing zijn 224.000 euro opgelegd met bestuursdwang. De schade aan zijn wagen was een gelijke som maar heeft hij daar nooit een cent van gezien, ook niet de schade aan zijn spullen die in zijn boxen waren ondergebracht. Nu wordt omdat hij de huur van 3000 euro te laat had betaald zijn wagen, geraamd op 500.000 euro, plat gewalst en is het puin hoe verzin je het... naar het oude kamp aan de Leyweg vervoerd waar hij ook nog voor zal moeten betalen. Tevens is ook een groot gedeelte van zijn huisraad fijngeknepen. Toch is woensdagavond 2 november in een

vergadering waar de wijkagent bij aanwezig was, afgesproken dat de wagen netjes zou worden gedemonteerd en niet fijngeknepen. Ze zijn om half acht in de morgen van 3 november begonnen met het demonteren van 2 airco's, maar om 10 uur is het bevel gegeven fijnknijpen en tegen de avond was de klus geklaard en zijn zelfs de afgemonteerde airco's ook maar tezamen met een deel van zijn huisraad in de containers gedumpt. Voor opvang van hem is niet gezorgd.

Het moet toch niet zo'n lekker gevoel zijn voor de 45 raadsleden, die B en W carte blanche hebben gegeven voor deze operaties. Maar gelukkig heb ik nu een dagvaarding voor het niet opvolgen van een bevel van een ambtenaar (art.184 WvS) en zal niet nalaten om via alle komende rechtzaken deze zaak in de openbaarheid te brengen door het horen van vele getuigen à charge.

In een brief van 14 juni jl. heb ik Burgemeester Deetman heb ik op de hoogte gebracht van mijn strijd tegen het onrecht begaan door Burgemeester van Haeringen in de zeventiger jaren. Veel acties zijn toen ondernomen door de Werkgroep Opblazen Burgemeester (W.O.B) Ik schreef Burgemeester Deetman o.m. het volgende:

" Mocht onverhoopt U doorgaan met het verwijderen van 25 woonwagens (en niet 26 want één woonwagen is al in veiligheid gebracht) breken er gitzwarte tijden aan. De tijden in Baarn in de zeventiger jaren met de Burgemeester van Baarn, Mr van Haeringen komen mij dan weer voor de geest. De Burgemeester heeft toen een lastige burger van Baarn drie weken in het psychiatrische Ziekenhuis Zon en Schild in Amersfoort in eenzame afzondering laten opsluiten met een vervalste medische verklaring. Dit kwam hem duur te staan en niet alleen hij, maar ook de Gemeentearts en de directeur van de sociale dienst moesten vertrekken. Voor de inwoner van Baarn liep het goed af, want hij kreeg van de Gemeente Baarn niet alleen eerherstel, maar ook een ruime schadevergoeding, o.a. voor de kosten voor een studie."

Ik heb drie jaar uitgetrokken om Burgemeester Deetman via de rechtszaal te ondervragen voor zijn gevoerde beleid sinds 2002. Ik zal hem dan vele vragen stellen zoals: "Waarom zegt U dat de brief van mij, namens de bewoners, van 10 december 2002 ,waarin ik U mededeel dat de bewoners vrijwillig willen verhuizen, niet heeft ontvangen". Ik kan hem dan tonen het ontvangstbewijs van deze brief. De strijd die ik in de zeventiger jaren heb gevoerd in de rechtszaal, tot zelfs het stelen van mijn eigen dossier uit de Hoge Raad aan toe, heeft mij een schat van ervaring opgeleverd en ik zal ook niet schromen alle middelen in de strijd te gooien, die mij ter beschikking staan. Ik heb er zelfs een vrijheidsstraf voor over. Zo ook in zeventiger jaren toen heb ik maanden in de cel gezeten om de boetes opgelopen tijdens alle processen uit te zitten. Ik zie daarom de toekomst met vertrouwen tegemoet om alles boven water te krijgen wat in de doofpot is gestopt. Wat is er bijv. terecht gekomen van het rapport van de Commissie de Haseth. Een lid van de Commissie Mr T. van Daalen schreef mij 2 juli jl: "Inderdaad hadden wij als commissie een ander gevolg op ons rapport voor ogen". Hij voelde zich ook machteloos tegenover de gang van zaken. Mijn vraag aan U is, kunt U er voor zorgen dat Burgemeester en zijn wethouder Norder afzien van nog meer ellende door het slopen van woonwagens. Laat ze de bewoners een tweede kans geven.

Met de vriendelijke groeten, Dr Tom de Booij Koningsweg 45, 3743 ET Baarn tel 035 5412852

*) In de begin jaren dertig moesten wij op de lagere school op dit uur 2 minuten stilte houden, net zoals we nu doen op 4 mei voor de tweede wereldoorlog. Op welke datum moeten de kinderen op school de derde wereldoorlog gedenken?

Zaterdag 12 november 2005

Het leek me niet onnodig om de fractievoorzitter van de Tweede Kamer der Staten Generaal Wouter Bos, (als ook het hoofdbestuur van de PvdA, die ik een gelijksoortige brief verstuurd) in te lichten over de verrichtingen van zijn partijgenoten, die zitting hebben in de Raad van de Gemeente Den Haag. Ik heb hem vandaag een kopie van de brief gestuurd, die ik gisteren heb

verstuurd aan de leden van de drie fracties PvdA, VVD en CDA. De inhoud van mijn brief aan Wouter Bos spreekt voor zich zelf.

Geachte Heer Bos,

Te uwer informatie zend ik een afschrift van mijn brief aan de fracties PvdA, VVD, en CDA van de Raad van de Gemeente Den Haag. Merkwaardig is dat Uw partij steeds samen met de VVD en CDA al jaren lang de scepter zwaait met 28 leden van de 45 leden in de Raad van de gemeente Den Haag, terwijl U met Uw partij in de Tweede Kamer in de oppositie zit. Het zijn vrijwel altijd PvdA wethouders waar ik in mijn strijd voor het behoud van woonwagencentra, tegen moet vechten. Het zijn zij die de felste voorstanders zijn om die centra te doen verdwijnen. .

In Hilversum voor behoud de Egelshoek: ex-wethouder Flink, wethouder Hammer ; in Leiden voor behoud Trekvaartplein: ex-wethouder van Rij, wethouder Buijing; In Den Haag voor behoud Leyweg ex-wethouder Hilhorst, Hanlostraat; wethouder Norder, in Apeldoorn voor behoud de Haere ex-wethouder Gutteling.

Het vreemde is dat van de zijde van de VVD ik soms medestanders tref. En wat te denken van Uw Minister-president (CDA) die in zijn brief van 1 september jl mij waardeert voor mijn maatschappelijke betrokkenheid in zake het behoud van woonwagencentra. Met de vriendelijke groeten Tom de Booij

Maandag 14 November 2005

Van een bewoner van de Jan Hanlostraat ontvang ik de brief van Minister Remkes van 11 mei 2006, die hij aan alle colleges van Nederlandse Gemeenten heeft gestuurd. Het gaat over de aanpak van vrijplaatsen/normalisatie woonwagencentra. Let wel hier wordt door de minister alle woonwagencentra in een adem genoemd met vrijplaatsen. De brief doet een dringende oproep om het bestaan of ontstaan van vrijplaatsen tegen te gaan. In deze brief komt de volgende zin voor: " Zij dienen ongelijke behandeling van verschillende (groepen) burgers tegen te gaan". (door mij vet afgedrukt). Het is juist deze zin die mij noodzaakt om een brief te schrijven aan die autoriteiten aan wie de oproep van de Minister is gericht. In de brief wordt aangekondigd, dat er in 2005 en 2006 twee maal per jaar een ronde tafelsessie zal worden gehouden met de G4, Maastricht en de meest betrokken instanties. Onder de G4 verstaat men de steden Amsterdam, Rotterdam, Den Haag en Utrecht. Aan het eind van de brief van de Minister Remkes is te lezen: "Op 20 december 2004 hebben staatssecretaris drs J.G.Wijn, de burgemeester van Amsterdam J.Cohen, korpschef Amsterdam-Amstelland B. Welten en hoofdofficier van Justitie mr L.A.J.M. de Wit 2004 een convenant ondertekent betreffende de toepassing en handhaving van overheidsregelingen bij vrijplaatsen".

Ik heb dan ook gemeend aan de burgemeesters van de genoemde steden (uiteraard behalve Den Haag) alsmede de ondertekenaars van het convenant de volgende brief te sturen.

Baarn, 14 november 2005

Aan (naar iedere hierboven genoemde overheidsdienaar persoonlijk geschreven)

Onderwerp: brief Minister Remkes 11 mei jl. aanpak vrijplaatsen/ normalisatie woonwagencentra

11 mei 2005 heeft minister J.W. Remkes aan de colleges van Burgemeester en Wethouders van de Nederlandse gemeenten een brief gestuurd betreffende aanpak vrijplaatsen/normalisatie woonwagencentra. In deze brief staat te lezen dat "...in ieder geval in 2005 en 2006, zal twee maal per jaar een ronde tafelsessie worden gehouden met onder andere de G4, Maastricht en de meest betrokken rijksinstanties. De reden waarom ik mij tot U, de burgemeesters van de G4 of de ondertekenaars van het convenant, richt is betreft de volgende zinsnede in bovengenoemde brief:

"Zij dienen ongelijke behandeling van verschillende (groepen) burgers tegen te gaan".

Nu de woonwagenwet is afgeschaft zijn de woonwagenbewoners (reizigers) gewone Nederlandse Staatsburgers geworden. Zoals U in mijn onderstaand relaas kunt lezen zijn de woonwagenbewoners van Den Haag door de Gemeente Den Haag mijn inziens ongelijk behandeld. U zou mij ten zeerste verplichten indien U een onderzoek zou willen doen of hier inderdaad spraken van is. In het hierna volgend relaas heb ik mijn stelling met argumenten onderbouwd. In december 2002 is de woonwagen van Tinus Perdaems van het woonwagencentrum aan de Leyweg te Den Haag door de Gemeente Den Haag 'verhuisd' naar de Jan Hanlostraat in Den Haag. Bij deze 'verhuizing' heeft Tinus Perdaems 220.000 euro schade aan zijn wagen gehad, wat door een rapport van een erkend bureau door de gemeente is erkend. Voor deze schade heeft hij nooit een cent gezien, ook niet de schade aan zijn spullen die in zijn boxen waren ondergebracht. Inmiddels is door de Gemeente Den Haag aan hem een rekening van 224.000 euro gepresenteerd voor de 'verhuizing' met bestuursdwang. Hij heeft steeds in de veronderstelling geleefd dat deze huurschuld met zijn schadeclaim zou kunnen worden verrekend. Dit bleek niet het geval, dit moet men volgens de Gemeente gescheiden bezien. Tinus Perdaems heeft zijn achterstallige huur van 3000 euro hierdoor te laat betaald. Hij heeft echter later opdracht gegeven aan zijn advocaat Mr. H. Koning om deze gelden, plus onkosten, alsnog aan de deurwaarder te betalen. De deurwaarder van de Gemeente Den Haag heeft geweigerd dit bedrag in ontvangst te nemen.

De gemeente heeft aan de rechter gevraagd of het huurcontract met Tinus Perdaems kon worden opgezegd. De uitspraak stelde de Gemeente in het gelijk. Zo'n uitspraak heeft niet automatisch tot gevolg dat er daadwerkelijk ontruimd moet worden, maar kan als een stok achter de deur dienen. Nu wordt steeds gezegd: ja de rechter heeft beslist dus moeten we als Gemeente het vonnis kracht bijzetten. En zo heeft de Gemeente Den Haag Donderdagochtend 3 november 2005 de woonwagen van Tinus Perdaems met de grond gelijk gemaakt met zelfs een deel van zijn huisraad. Woensdagavond 2 november in een vergadering ter voorbereiding van de demontatie van de woonwagen van Tinus Perdaems, waar de wijkagent bij aanwezig was, afgesproken dat de wagen netjes zou worden gedemonteerd en niet fijngeknepen. Ze zijn om half acht in de morgen van 3 november begonnen met het demonteren van 2 airco's, maar om 10 uur is het bevel gegeven fijnknippen en tegen de avond was de klus geklaard en zijn zelfs de afgemonteerde airco's ook maar tezamen met een deel van zijn huisraad in de containers gedumpt., die op het oude woonwagencentrum aan de Leyweg waren opgesteld. Hier is nu mijns inziens een duidelijk geval van ongelijke behandeling door de Gemeente Den Haag aan de orde. De wethouder M. Norder, met woonwagenzaken belast, heeft steeds geroepen, ook tijdens een TV uitzending van 21 juni jl., dat nu de woonwagenwet is afgeschaft, de woonwagenbewoners zich moeten houden aan de rechten en plichten zoals de gewone burgers dat moeten doen. Gelijke monniken, gelijke kappen. Daar ligt nu de hele crux, namelijk burgers wordt gebruikelijk bij een huurschuld een tweede kans geboden en als ze de achterstallige huur alsnog willen betalen ondanks het feit dat ze in eerste instantie te laat waren. Er wordt hun dan een nieuwe huurovereenkomst aangeboden.

Op die bewuste donderdag 3 november 2005 bevond ik mij in de woonwagen van Tinus Perdaems. Ik heb het bevel om het pand te verlaten niet opgevolgd. Door het begaan van dit misdrijf artikel 184 wetboek van strafrecht ben ik in de gelegenheid om via alle komende rechtzaken deze zaak in de openbaarheid te brengen door het horen van vele getuigen à charge. Ik heb de Minister-president steeds op de hoogte gehouden van deze gebeurtenissen. Hij schreef in zijn antwoord van 1 september ondermeer de volgende vriendelijke woorden:

"Zoals u schrijft in uw brief kan ik persoonlijk niet behulpzaam zijn. Ik waardeer echter uw maatschappelijke betrokkenheid en stel het op prijs dat u mij hebt geschreven". Inmiddels met de gevoelens van de meeste hoogachting, Dr Tom de Booi

Bijlage: 3 foto's van woonwagenlocatie Jan Hanlostraat 9 Den Haag; voor -tijdens en na de sloop van de woonwagen van Tinus Perdaems

Maandag 14 november 2005

Ik krijg vandaag van een bewoner van de Jan Hanlostraat een foto van de vroegere standplaats van Sani Kames aan de Jan Hanlostraat toegestuurd. Sani Kames had zijn achterstallige huur van 3000 euro te laat betaald, maar heeft intussen via inhoudingen van zijn uitkering al 1500 euro betaald. Op zijn vroegere standplaats is nu een container geplaatst.

Vrijdag 18 november 2005

Op 3 november jl ben ik gearresteerd in de woonwagen van Tinus Perdaems, die diezelfde dag met de grond gelijk gemaakt is. Ik had het bevel van de politie niet opgevolgd om de wagen te verlaten. Ik heb toen 8 uur vastgezeten. Er is een proces verbaal opgemaakt (maximum straf voor dit misdrijf artikel 184 Wetboek van Strafrecht is drie maanden gevangenisstraf). De officier van justitie van het Arrondissementsparket 's-Gravenhage schrijft mij vandaag het volgende Op mijn parket is een proces-verbaal binnengekomen, waarin u als verdachte bent aangemerkt. Inmiddels heb ik besloten u daarvoor niet (verder) te vervolgen. De reden hiervoor is dat naar mijn oordeel: uw leeftijd een vervolging minder gewenst maakt. Deze zaak is hiermee afgedaan, tenzij

- a. ik op grond van nieuwe feiten of omstandigheden deze beslissing moet herzien;
- b. het gerechtshof alsnog een vervolging beveelt. Dat kan als een ander, die is benadeeld door het feit waarvan u nu verdacht wordt, zich beklaagt over mijn beslissing u niet te vervolgen.
- c. Mocht er in de toekomst opnieuw een proces-verbaal tegen u worden opgemaakt, dan zal de strafvervolging in de nieuwe zaak in beginsel worden doorgezet.

Einde citaat brief van de Officier Justitie.

Het onder a. genoemde geeft mij de gelegenheid om een brief te schrijven aan de Hoofdofficier van Justitie Mr H. Moraal, waarin ik hem zal vragen wie de Officier van Justitie is die mij niet wenst te vervolgen. Verder zal ik Mr Moraal vragen of hij de desbetreffende Officier van Justitie niet op andere gedachten kan brengen. De brief doe ik begeleiden met vele bijlagen waaruit volgens mij duidelijk blijkt dat ik jong genoeg ben om mij te vervolgen en dat het leeftijdsargument een duidelijke vorm van discriminatie is. Het is toch te gek voor woorden, dat ik zonder straf een bevel van de politie kan negeren, alleen omdat ik 81 jaar ben. Er zijn vele mensen van mijn leeftijd die volledig toerekeningsvatbaar zijn om een strafproces te kunnen meemaken.

Het onder b. genoemde levert mij de mogelijkheid om bij Gerechtshof te 's-Gravenhage een bewaarschrift in te dienen, aangezien ik als verdachte benadeeld wordt door de Officier van Justitie, die het door mij begane misdrijf niet wenst te vervolgen. (Boek I van het Wetboek van Strafvordering artikel 12.- 1) . We lezen verder in dit Boek I onder punt 6. Rechtstreeks belanghebbende a) Algemeen. MvA (kamerstukken II 1917/18, 77, nr. 1. p.45) verstaat onder 'belanghebbende' degene, die bij instelling of voortzetting van de vervolging een redelijk belang heeft. Het begrip zou het midden houden tussen ' benadeelde' enerzijds, en 'belangstellende of 'een ieder' anderzijds. Volgens vaste jurisprudentie van de Hoge Raad kan slechts degene, die door het achterwege blijven van een strafvervolging getroffen is in een belang dat hem bepaaldelijk aangaat, worden aangemerkt als belanghebbende in de zin van art. 12. (zie o.a. HR 7 maart 1972, NJ. 1973.,35). Onder c. Wie kunnen belanghebbenden zijn? (Red: Er worden vele mogelijkheden genoemd zoals Slachtoffer etc maar ook de rol van de verdachte)

Verdachte. In beginsel zal de verdachte niet als belanghebbende kunnen worden aangemerkt. Van hem kan niet worden gezegd dat hij een objectief bepaalbaar belang heeft bij een tegen hem ingestelde strafvervolging. De jurisprudentie laat evenwel zien dat in een beperkt aantal gevallen een uitzondering mogelijk is.

Einde wat het wetboek van Strafvordering te melden heeft.

Dit laatste geeft mij voldoende aanknopingspunten om het Gerechtshof trachten te overtuigen van het feit - gezien wat er allemaal is gebeurd in de Gemeente Den Haag met het woonwagencentrum aan de Leyweg en Jan Hanlostraat sinds 2002 - dat ik een rechtstreeks

belanghebbende ben. Mocht onverhoopt het Gerechtshof mijn bezwaarschrift ongegrond verklaren, dan zie ik mij genoodzaakt om opnieuw een proces verbaal tegen mij zal moeten worden opgemaakt. De Officier van Justitie heeft mij dus de suggestie gegeven, dat hij dan- ik herhaal wat hij mij geschreven heeft : " zal de strafvervolging in de nieuwe zaak in beginsel worden doorgezet". Einde citaat van de Officier van Justitie. Op die manier zou ik dan toch in de rechtszaal kunnen komen als verdachte en ik in de gelegenheid zal zijn om getuigen, zoals burgemeester Deetman, te ondervragen over zijn gevoerde woonwagengebeide in de Gemeente Den Haag. Maar let wel de Officier van Justitie heeft het juridische toverwoord "IN BEGINSEL" gebruikt. Dat wil met zoveel woorden zeggen dat hij zelfs dan niet tot vervolging hoeft over te gaan. Maar dit toverwoord werkt averechts, want dan zal ik weer een nieuw strafbaar feit moeten begaan. Zo komen we dan in een eindeloze spiraal die onomstotelijk zal moeten leiden tot een strafvervolging. Het zal nog enkele jaren in beslag nemen maar gezien mijn leeftijd (zie de brief van de Officier van Justitie) heb ik dus de tijd van leven.

Zaterdag 19 november 2005

Van een bewoner krijg ik vandaag een rapport van wat er 15 november jl op het woonwagencentrum aan de Jan Hanlostraat is gebeurd, begeleid met een aantal door hem gemaakte foto's. Het betreft hier Tinus Perdaems, niet de bewoner wiens wagen 3 november jl met de grond is gelijk gemaakt, maar zijn vader eveneens Tinus Perdaems geheten. Het beste lijkt mij op het rapport integraal op te nemen omdat het een ooggetuige verslag is en geen nader commentaar behoeft. Het gaat hierover een schuld daterende uit de tijd, dat de bewoners van de Leyweg in 2002 onder dwang naar de Jan Hanlostraat moesten verhuizen. Hier volgt het rapport: "Tinus Perdaems had volgens de gemeente een oude precario schuld staan van de Leyweg, waarvoor hij bij de gemeentelijke belasting moest komen tijdens dat gesprek heeft hij voorgesteld om een betalings regeling te treffen maar dat was niet mogelijk omdat volgens de gemeentelijke belasting dienst hij vermogend was dus een betalingsregeling werd niet geaccepteerd.

Op dinsdag 15 November om ongeveer 14:30 uur kwamen 5 mannen een paar klerenkasten van een deurwaarderskantoor en politie bij ome Tinus aan de deur ondertussen werd er op de Noordweg de ME geïnstalleerd. Ome Tinus vroeg wat zij kwamen doen en ze vertelden dat zij de spullen in beslag kwamen nemen en naar binnen wilden. Ome Tinus zij dat hij ze er niet in wilden laten, waarop zij antwoorden dat ze anders geforceerd binnen zouden komen, waarop ome Tinus zij naar binnen heeft gelaten. Toen zij binnen waren begonnen zij dingen op te schrijven waarop Tinus vroeg ga je dat in beslag nemen zij zeiden ja toen heeft ome Tinus een aantal dingen op gepakt en door de ramen naar buiten gegooid. Het werd hem allemaal te veel hij werd toen vast gehouden en tante Kaat werd er gewoon niet goed van zij heeft het aan haar hart en is zwaar reuma patiënt. Een aantal mensen op het kamp hoorde lawaai en gingen kijken wat er gebeurde en liepen met een sneltreinvaart naar binnen bij ome Tinus en daar escaleerde het een beetje tussen Carolus Janssen (coördinator politie) en twee jongens van het kamp. Die jongens zeiden dat het nu wel eens zat geweest was om oude mensen zo aan te pakken en vertelden dat er niets uit de woonwagengebeide in goede staat uit zal gaan. Maar binnen een notie van enkele minuten stond het weer zwart van de ME voor de wagen van ome Tinus. Tante Kaat (red. vrouw van ome Tinus) kreeg er evel van en werd niet goed. Een paar mensen hebben toen de ambulance gebeld en die is tot drie keer toe afgebeld door Carolus Janssen (Coördinator politie). Uit eindelijk kwam Van der Laan (politie) ook ter plaatse en vertelden dat dit niet normaal was en heeft de ambulance gebeld. Ondertussen hebben de deurwaarders een aantal dingen genoteerd en toen arriveerde de verhuiswagen en met een beetje tegenstand van Tinus Perdaems junior (inmiddels gearriveerd) en de dochter van Tinus en Kaat en nog een aantal jongens hebben zij een aantal dingen laten staan. De rest van de spullen zijn in de verhuiswagen gegaan en afgevoerd. Om ongeveer 18:00 uur vertrokken zij weer en was ondertussen was tante Kaat naar het ziekenhuis afgevoerd waar zij twee dagen is verbleven. Donderdag 17 november heeft Ome Tinus aangifte gedaan tegen Carolus Janssen omdat hij drie keer de ambulance heeft afgebeld.

PS zelfs de broeders van de ambulance vonden het niet normaal dat zij drie keer afgebeld waren want het was duidelijk nodig dat er een ambulance kwam" Einde rapport..

Zondag 20 november 2005

Na de sloop van de woonwagen van Tinus Perdaems 3 november 2005 stuurde ik dezelfde avond kwart voor twaalf aan Burgemeester Deetman de volgende e-mail met als bijlage de brief van de Minister-president van 1 september 2005 :

Burgemeester Deetman,

Zoals ik U vele malen heb geschreven, zal ik mij laten arresteren als U door gaat met uw onrechtmatige ontruiming cq. sloop van woonwagens aan de Leyweg en daarna de Jan Hanlostraat. Vanochtend was het weer zo ver en heeft U de woonwagen Jan Hanlostraat 9 gededemonteerd (in het jargon van de reizigers fijngeknepen). Reden waarom ik mij heb laten arresteren rond 7 uur van ochtend en heb na 7 uur detentie (overigens prima verzorging) mij kunnen verheugen in het begaan van een misdrijf art 184 WvS waarmee ik uiteindelijk U mag spreken in een rechtszaal om U te vragen over de gronden waarop U het beleid dat U gevoerd heeft sinds 11 december 2002 heeft gebaseerd. Ik zend u als bijlage een brief van uw minister president, die toch een iets genuanceerde mening heeft over mijn intenties. Inmiddels hoop ik vurig om met U in de rechtszaal onze (juridische) degen te kruizen. Tom de Booij

Vandaag ontvang ik van Burgemeester Deetman een brief dd. 17 november 2005 als reactie op mijn e-mail van 3 november 2005

Geachte heer De Booij,

Naar aanleiding van uw e-mail bericht van 3 november 2005 merk ik het volgende op. Er is geen sprake van dat de gemeente onrechtmatig heeft gehandeld. De gemeente houdt zich aan de regels. Dat wordt bevestigd door de vonnissen van de rechtbank. U bent zelf verantwoordelijk voor uw eigen handelen, dus ook ten opzichte van het Wetboek van Strafrecht. In een strafrechtzaak is geen ruimte voor een beleidsmatige discussie. De brief van de minister-president heb ik niet aangetroffen. Met vriendelijke groet, Deetman. Inlichtingen bij Woonwagenzaken.

Kenmerk:DSO/2005.3916

Commentaar: Er zijn een viertal punten die mij opvallen.

1. - dat de brief kennelijk niet door Deetman zelf is geschreven. Zie handtekening (i/o = in opdracht) en kenmerk van de Dienst Stedelijke Ontwikkeling, kennelijk door een ambtenaar van woonwagenzaken van de Gemeente Den Haag.

2. - dat de twee volgende zinnen uit zijn brief moeilijk met elkaar te rijmen zijn:

"De gemeente houdt zich aan de regels. Dat wordt bevestigd door de vonnissen van de rechtbank."

Uiteraard mag Burgemeester Deetman beweren, dat zij hebben gehandeld volgens de regels. De Raad van de Gemeente Den Haag heeft dat ook keer op keer bevestigd. Maar de tweede zin dat het wordt bevestigd door de vonnissen van de rechtbank is regelrecht een misleidende voorstelling van zaken. Immers de Gemeente vraagt aan de rechter een oordeel of bv. een huurovereenkomst mag worden ontbonden en tot ontruiming mag worden overgegaan of bv. bestuursdwang in bepaalde gevallen mag worden toegepast etc. De rechtbank heeft de Gemeente Den Haag daarbij in vele gevallen gelijk gegeven. Maar na dit vonnis kan de Gemeente op haar beurt een afweging maken of ze al dan niet een tweede huurovereenkomst aan de huurder willen aanbieden of al dan niet tot ontruiming of sloop over gaan of om bestuursdwang toe te passen.. Dit beleid zou misschien ook volgens de regels hebben kunnen verlopen. Dit beleid is echter in tweede instantie nog niet door de rechter getoetst. Zo bijvoorbeeld het gevoerde beleid om de sloop van een woonwagen aan de Tom Mandersstraat 3 op 21 juni jl. al dan niet legaal of illegaal is gebeurd. Let wel het gaat niet over een goedkeuring cq. bevestiging van de Raad van de Gemeente Den Haag, maar over de bevestiging van de rechtbank.. Reden waarom ik in mijn

komende strafzaak de rechter vraag om dit beleid te toetsen.

3. - dat Burgemeester Deetman al bepaald wat de rechter wel of niet relevant vindt tijdens de strafrechtspraak en/of de Burgemeester wel volgens de regels heeft gehandeld. De rechter zal wel bepalen of het al of niet een beleidsmatige discussie is. Mocht het volgens de rechter een beleidsmatige discussie zal de rechter uiteraard de verdachte geen ruimte bieden in zijn betoog. Dit onderwerp is wel heel actueel geworden door de vrijspraak van Samir A. De politici hebben onterecht kritiek op de Rechterlijke Macht vinden strafrecht deskundigen zoals Ybo Buruma, hoogleraar strafrecht aan de Radboud Universiteit Nijmegen de Leidse hoogleraar strafrecht Th. de Roos. Ook minister Donner heeft in niet mis te verstane woorden kritiek geuit op politici, en zelfs daarbij zijn partijgenoot de CDA fractie -leider Maxime Verhagen niet ontzien.

Burgemeester Deetman weet toch beter dan wie ook dat we in dit land leven waar we de scheiding der machten hanteren (Trias Politica). .

4. - dat de Burgemeester zegt dat hij de brief, die ik van de Minister-president had ontvangen, niet had aangetroffen. In mijn computer kan ik bij de afdeling verzonden items zien, dat de brief van de Minister-president als bijlage, is meegestuurd. Het doet weer sterk denken aan de brief, die ik namens de bewoners op 11 december 2002 aan de Gemeente Den Haag t.a.v Burgemeester drs W.J. Deetman, per brief en per fax, heb verstuurd De inhoud van de brief geven we hieronder nogmaals weer:

We hebben de eer U mede te delen dat wij heden Woensdag 11 december 2002 zijn begonnen met de verhuizing van het woonwagencentrum Leyweg naar de nieuwe locatie Jan Hanlostraat (Noordweg) in Uw gemeente. Deze datum hebben wij U reeds recentelijk namelijk op maandag 9 december jl. medegedeeld, via onze advocaat de Heer Mr H. Koning.

Wij zijn zeer verheugd om van U te vernemen, volgens het door U dd. 10/12/'02 uitgegeven persbericht, dat U akkoord bent gegaan met ons herhaald verzoek om deze verhuizing geheel te laten geschieden op basis van vrijwilligheid. U kunt er op rekenen, dat wij alles, wat in ons vermogen ligt, in nauw overleg met uw ambtenaren, zo soepel mogelijk te laten verlopen.

Terugkijkend op de 6 jaren, die achter ons liggen, kunnen we spreken van twee overwinnaars - ten eerste U als Gemeente, die er naar heeft gestreefd om ons zo dierbare woonwagencentrum te doen verplaatsen en dat nu uiteindelijk zijn beslag heeft gekregen en - ten tweede de Vereniging Woonwagenbewoners Leyweg, die sinds 1997 heeft geijverd om de verhuizing op basis van vrijwilligheid te laten geschieden.

De reden, dat wij precies op woensdag 11 december 2002 zijn begonnen met de verhuizing is gelegen in het feit, dat wij gehoor geven aan de beslissing, die de Rechterlijke Macht heeft genomen, namelijk dat op deze datum de verhuizing zal dienen te geschieden en dat alle juridische mogelijkheden zijn uitgeput, zodat wij dit besluit dienen te rechtvaardigen eerbiedigen, we leven namelijk in een land waar de Rechterlijke macht in onze Rechtstaat in deze het laatste woord heeft (de Trias Politica). De Wetgevende macht had reeds op 5 juni 1997 tijdens de raadsvergadering het besluit genomen om het centrum te doen opheffen. Toen was er nog Uw wethouder, die bij zijn standpunt bleef om uiteindelijk het wapen van 'Ultimum Remedium' te hanteren. Het verheugt ons daarom, dat dit 'pistool' door U ter zijde is geschoven. Zoals U zich nog zal herinneren werd deze symboliek tijdens de genoemde raadsvergadering gebezigd. Inmiddels verblijven wij, met de gevoelens van de meeste hoogachting.

Uwe dw. De Vereniging van de Woonwagenbewoners Leyweg (opgericht 15 april 1997) .

Namens deze, de adviseur van de Vereniging Woonwagenbewoners Leyweg. Dr Tom de Booij. De Gemeente Den Haag heeft mij per e-mail van 9 april 2003 (afdeling Management- en Personeelondersteuning getekend door. W.L.Donkers) medegedeeld, dat zij deze brief nooit hebben ontvangen, terwijl ik in het bezit ben van het ontvangstbewijs van het faxbericht. Vooral het verdwijnen van deze brief is van cruciaal belang geweest voor het verdere verloop van de tragische geschiedenis.

De uiterst snelle reactie van Burgemeester Deetman van 17 november jl. op mijn e-mail van 3 november jl. laat zien hoe in 4 volzinnen op 4 punten commentaar geleverd kan worden. Ben

benieuwd de reactie te vernemen van de Burgervader van de gemeente Den Haag.

Woensdag 23 november 2005

Verheugend is het, dat we er met de Minister- president (zie Maandag 14 november 2005 wat de reactie was die de Minister- president aan mij schreef) weer iemand bij gekregen hebben die iets anders dan de Gemeente Den Haag tegen de zaak aankijkt en wel de burgemeester van Rotterdam mr I.W. Opstelten. Hij antwoordt op de brief die ik al afdrukte in dit hoofdstuk 14 november 2005. Het was brief aan de overheidsdienaren die genoemd worden in de brief van minister Remkes van 11 mei 2005, waarin hij de gemeenten oproept om de woonwagencentra te normaliseren (dus het leven nog zuurder te maken dan het al is).

Burgemeester Opstelten zegt onder meer het volgende:

"Evenals de minister-president stel ik het zeer op prijs dat u de moeite neemt om situaties kritisch te bekijken en deze aan de orde te stellen. Uw signaal geeft de overheid de kans om de eigen dienstverlening richting de burger te verbeteren".

In de brief van de burgemeester van Rotterdam staat ook nog het volgende:

"Het past niet in de verdeling van bevoegdheden als ik als burgemeester van Rotterdam me ga mengen in een individueel geval in een andere gemeente.(...) Indien u zich daarover wilt beklagen, kunt u bij mijn collega, de heer Deetman terecht".

De daad bij het woord voegend heb ik burgemeester Deetman vandaag meteen de volgende brief gestuurd:

"Hierbij zend ik U een afschrift van de brief van de burgemeester van Rotterdam de Hoogedelachtbare Heer mr I.W. Opstelten, die hij mij 18 november 2005 toestuurde (bijlage 1) Dit als antwoord op mijn schrijven van 14 november jl. Een afschrift van deze brief doe ik U hierbij toekomen (bijlage 2). Een gelijkkluidende brief stuurde ik aan de twee andere overheidsdienaren van de G4, tw: de Burgemeesters van Amsterdam en Utrecht resp. de heer J. Cohen en mevrouw Mr. A.W.Brouwer, en de burgemeester van Maastricht drs G.B.M. Leers . De reden van mijn schrijven is gelegen aan het feit dat deze overheidsdienaren genoemd worden in de brief van 11 mei 2005 die minister Remkes aan alle colleges van Burgemeesters en Wethouders van de Nederlandse gemeenten heeft gestuurd met als onderwerp: Aanpak vrijplaatsen/normalisatie woonwagencentra. Uiteraard heb ik geen brief aan Uw adres gestuurd, omdat de uitslag mij van te voren al was bekend, gezien de vele afwijzingen die U mij al heeft gestuurd.

Tevens heb ik een brief verstuurd aan de ondertekenaars van het op 20 december 2004 gesloten convenant betreffende de toepassing en handhaving van overheidsregelingen bij vrijplaatsen. (zie pagina 6 van de brief van Minister Remkes,) tw. de staatssecretaris van Financiën mr. drs. J.G.Wijn, de hoofdofficier van Justitie van Amsterdam mr. L.A.J.M. de Wit, de korpschef van Amsterdam-Amstelland B.Welten en de burgemeester van Amsterdam J.Cohen (bijlage 3). Burgemeester van Rotterdam, de Hoogedelachtbare Heer mr. I.W. Opstelten schrijft mij in de bovennoemde brief onder meer, dat ik mij bij U moet beklagen. Ik heb de burgemeester van Rotterdam vandaag geschreven, dat ik bij hem aan het juiste adres was, omdat hij volgens de brief van Remkes van 11 mei 2005, aanzit (of namens hem zijn ambtenaren) bij de tweemaal jaarlijks gehouden en te houden ronde tafelsessies over de vrijplaatsen/normalisatie woonwagencentra, zie hiervoor pagina 6 van de brief van minister Remkes (bijlage 4). Tom de Booij (PS. de bijlagen bij de brief heb ik hier niet weergegeven. Mochten de lezers van deze website deze willen inzien krijgen ze deze per e-mail toegestuurd).

Vandaag is ook de dag, dat ik de Hoofdofficier van Justitie van Den Haag, Mr Han Moraal vraag om het besluit van zijn ondergeschikte officier van justitie om mij niet te vervolgen, vanwege mijn hoge leeftijd, zou willen herzien. Het is een brief die ik met hulp van mijn rechtskundig

adviseur Erik van der Maal heb geschreven en die een goed beeld geeft van de kromme redenering van leden van het Openbaar Ministerie, hier in het bijzonder van een officier van justitie in Den Haag. Hier volgt de brief (zonder de vele bijlagen, die in de brief worden genoemd. Ook deze kunnen aan de lezers van mijn website per email worden toegestuurd)

"Aan de Hoofdofficier van Justitie mr. H. Moraal

Op 3 november 2005 heb ik opzettelijk een ambtelijk bevel niet opgevolgd. Ik maakte mij daardoor schuldig aan het in artikel 184 van het Wetboek van Strafrecht genoemde misdrijf. Er werd van dit misdrijf proces-verbaal opgemaakt door de politie Haaglanden, district Den Haag/Loosduinen, en dit proces-verbaal is vervolgens naar het Arrondissementsparket van de officier van justitie gestuurd. Op 19 november 2005 ontving ik een brief van de "officier van justitie" (zie bijlage 1) met een onleesbare handtekening, waarin hij mij zijn besluit mededeelde om mij niet (verder) te vervolgen. Als reden gaf hij op dat mijn leeftijd "een vervolging minder gewenst maakt". Voorts werd mij medegedeeld dat de officier van justitie de zaak hiermee als afgedaan beschouwt, tenzij hij op grond van nieuwe feiten of omstandigheden deze beslissing moet herzien; het Gerechtshof alsnog een vervolging beveelt.

Ten slotte laat de officier van justitie mij weten dat, mocht er in de toekomst opnieuw een proces-verbaal tegen mij worden opgemaakt, strafvervolging in de nieuwe zaak in beginsel zal worden doorgezet.

Naar aanleiding van bovenstaande zou ik van u graag antwoord op de volgende vragen willen hebben:

1. Wie is de officier van justitie die mij deze brief heeft geschreven? De reden waarom ik dit wil weten is, dat ik hem ervan wil overtuigen dat er voldoende feiten en omstandigheden zijn die hem nopen zijn beslissing te herzien. Ik zou dit graag in een gesprek met hem nader willen toelichten. En als het mij niet zou lukken hem te overtuigen, dan zie ik mij genoodzaakt om, als rechtstreeks belanghebbende m.b.t. het niet-vervolgen, schriftelijk beklag te doen bij het Gerechtshof. Ik heb immers bij instelling of voortzetting van de vervolging een objectief bepaalbaar redelijk belang, en ik word door het achterwege blijven van een strafvervolging getroffen in dat belang. Zou ik er niet in slagen om de officier van justitie te overtuigen om zijn beslissing te herzien en zou ook mijn klaagschrift bij het Gerechtshof o.g.v. artikel 12 van het Wetboek van Strafvordering geen resultaat hebben, dan zal ik genoodzaakt zijn gebruik te maken van de opening die de officier van justitie mij in de laatste zin van zijn brief biedt: door opnieuw proces-verbaal tegen mij op te laten maken zal hij zijn toezegging gestand moeten doen om in beginsel strafvervolging tegen mij door te zetten in de nieuwe zaak.

2. Bent U van mening dat bij het sepotbeleid van een officier van justitie discriminatie in het algemeen en leeftijdsdiscriminatie in het bijzonder is toegestaan?

3. Bent u van mening dat het voor een tweede keer plegen van een strafbaar feit door dezelfde dader een reden kan zijn om van vervolging af te zien, terwijl de eerste keer wél tot vervolging van een vergelijkbaar feit (zie bijlagen 2 en 3) werd overgegaan? Mijns inziens zou op deze wijze recidive beloond worden!

4. Vindt u het niet onlogisch en inconsequent dat de officier thans een vervolging minder gewenst acht gezien mijn leeftijd, terwijl hij wél toezegt om "in de toekomst" bij een nieuwe zaak (in beginsel) wél tot strafvervolging over te gaan? Immers: "in de toekomst" zal mijn leeftijd hoger zijn dan heden.

5. Bent u bereid om uw invloed uit te oefenen op de officier van justitie om zijn sepotbeleid te herzien? Het zou veel tijd en moeite van beide kanten besparen.

Ik zou het zeer op prijs stellen om van u antwoord op bovenstaande vragen te ontvangen. Opdat u zich een beeld kunt vormen van mijn motivatie in deze zaak geef ik u hierbij enige informatie:

Op 17 december 2002 pleegde ik lokaalvredebreuk uit protest tegen het feit dat de burgemeester van Den Haag W.J. Deetman mij op zijn spreekuur niet wenste te ontvangen. Ik wilde hem vragen

waarom hij op 11 december 2002 was overgegaan tot gedwongen ontruiming met bestuursdwang van het woonwagencentrum aan de Leyweg, ondanks het feit dat hem per brief door mij, als adviseur, en door de advocaat van de bewoners was medegedeeld dat de bewoners bereid waren vrijwillig te verhuizen. De officier van justitie stuurde mij een dagvaarding om op 6 augustus 2003 te verschijnen voor de politierechter (zie bijlagen 2 en 3). In de zomer 2003 leek het er echter op dat de Gemeente Den Haag een welwillender koers in zake het woonwagenbeleid zou inzetten. Daarom heb ik toen besloten om de zaak niet op de spits te drijven en ben ik ingegaan op het transactievoorstel van de officier van justitie: ik betaalde 130 euro en de officier trok de zaak in (zie bijlage 5). Van een welwillender koers van de Gemeente Den Haag bleek echter geen sprake te zijn, integendeel: er is sprake van een steeds onmenselijker behandeling van de woonwagengewoners. Een paar voorbeelden:

- huurachterstanden worden aangegrepen om huurovereenkomsten te ontbinden, ook als de huurders aanbieden om de hele achterstand te betalen;

Woonwagens worden van de standplaatsen verwijderd en soms gesloopt, waardoor de bewoners in een uitzichtloze situatie (dakloos met een grote schuldenlast) terechtkomen; alle pogingen om te proberen de problemen en meningsverschillen uit te praten en tot voor beide partijen aanvaardbare oplossingen te komen, stuiten op weigeringen van de gemeente.

Op 21 juni 2005 werd in opdracht van B en W van Den Haag begonnen met de sloop van een woonwagen op de Tom Mandersstraat 3. Ik heb aan de Raad van de Gemeente Den Haag in een brief medegedeeld, dat als B en W onverhoopt weer tot sloop en/of verwijderen van een woonwagen zou overgaan, ik een strafbaar feit zou plegen (zie bijlage 6). Op 3 november 2005 bevond ik mij in een woonwagen die ook gesloopt zou worden. De deurwaarder en daarna de politie gaven mij een ambtelijk bevel om de wagen te verlaten. Ik heb opzettelijk niet aan dat bevel voldaan, waardoor ik mij aan overtreding van artikel 184 van het Wetboek van Strafrecht schuldig maakte. U kunt alles in het opgemaakte proces-verbaal nalezen. Het spreekt van zelf dat ik volledig bereid ben om u alle informatie te verschaffen die u nodig dient te hebben. Inmiddels, verblijf ik met de gevoelens van de meeste hoogachting, Uwe Dw. Dr Tom de Booij (geboren te Vlissingen 25 augustus 1924) ".

In de periode medio november tot 21 december 2005 valt er niet veel te melden over de nasleep van de ontruiming van het woonwagencentrum aan de Leyweg nu 3 jaar geleden! Nog steeds staat er geen huis op, alleen grote bergen zand van de firma Konijnenburg. Ach, wat had de gemeente Den Haag een haast om in de donkere dagen voor Kerstmis 2002 in de ijskou 28 woonwagens met bruto geweld te verwijderen. Het enige wat vermeldenswaard is, dat veel overheidsdienaren antwoord hebben gegeven op mijn brieven, waarin ik de overheid vraag om aandacht te besteden aan de ongelijke behandeling van woonwagengewoners ten opzichte van de 'gewone' burgers. In totaal hebben 2 ministers (waaronder een minister-president) 1 staatssecretaris, 5 burgemeesters van de grote steden op mijn brieven gereageerd. De reactie van de burgemeester van Rotterdam van 18 november 2005 heb ik al eerder vermeld.

Donderdag 17 november 2005

Burgemeester Deetman antwoordt op mijn brief van 11 november 2005:

"Op verzoek van de burgemeester heb ik Uw brief ter kennisgeving (red. waarschijnlijk wordt hier bedoeld kennisgeving) gezonden (red. moet zijn denk ik: gezonden) aan wethouder M. Norder en mevr. Eleveld van de Dienst Stedelijke Ontwikkeling".

Maandag 21 november 2005

Burgemeester van Utrecht mevrouw mr A.H. Brouwer- Korf deelt mij mede, dat zij mijn brief van 14 november 2005 heeft doorgestuurd aan de burgemeester van 's-Gravenhage de heer Deetman met het verzoek de behandeling over te nemen. Van deze behandeling door Deetman hoef ik uiteraard niet veel van te verwachten.

Dinsdag 29 november 2005

Minister-president mr.dr. J.P. Balkenende antwoordt mijn brieven van 8 en 17 november. Hij

geeft mij de suggestie de Gemeentelijke Ombudsman in te schakelen. Deze beschikt volgens de minister-president over ruime bevoegdheden, mag dossiers inzien en ambtenaren horen. Hij vermeldt zelfs het volledige adres van de ombudsman en eindigt zijn brief : " Ik hoop dat u met de betrokken partijen tot een oplossing komt". Als eventueel een oplossing zou komen, komt dat in ieder geval voor Sani Kames en Tinus Perdaems veel te laat. Zij zijn al van hun standplaatsen voor hun wagens aan de Jan Hanlostraat verstoten. "Als 't kalf verdronken is dempt men de put".

Woensdag 30 november 2005.

Burgemeester van Amsterdam M.J. Cohen antwoordt op mijn brief van 14 november, waarin ik hem vraag of hij tijdens de ronde tafelsessies over de normalisatie van de woonwagencentra , waarin hij aan meedoet, aandacht wil besteden aan de ongelijke behandeling van de woonwagengewoners van Den Haag. Hij zegt:

"Ik moet U teleurstellen, ik zal niet op uw voorstel ingaan. Deze zaak betreft zoals u zelf zegt een geschil in de gemeente Den Haag, ik zal de behandeling dan ook overlaten aan mijn collega - burgemeester de heer W.J. Deetman".

Toch een vreemd antwoord, want de tafelsessies gaan juist over de gelijke behandeling van woonwagengewoners met de gewone burgers.

Donderdag 1 december 2005

Burgemeester Deetman antwoordt op mijn brief van 21 november 2005:

" Op verzoek van de burgemeester heb ik Uw brief om advies naar de Dienst Stedelijke Ontwikkeling gezonden. Zodra de burgemeester het advies ontvangen heeft, zal hij uw brief beantwoorden. Wilt u tussentijds informatie over de verblijfplaats van uw brief, dan kunt bovenstaand nummer bellen".

Commentaar:: het is interessant dat burgemeester Deetman bezorgd is over de verblijfplaats van een brief, terwijl op het zelfde moment woonwagengewoners met grof geweld van hun verblijfplaats worden verwijderd. De antwoorden zouden niet misstaan hebben in het boek van Franz Kafka "Het slot". Voor de lezers van mijn website is het misschien interessant om kennis te nemen van de geschriften van Franz Kafka (1883-1924), waarin hij op meesterlijke wijze beschrijft hoe een enkeling de strijd aanbindt tegen verborgen anonieme machten die hem belagen. Immers wat hij toen heeft opgeschreven is direct te vergelijken met wat er nu in de een en twintigste eeuw met de woonwagengewoners (reiziger) in Nederland gebeurt, die tevergeefs strijden tegen anonieme machten. In het boek "Het slot" laat Kafka zien wat er met iemand gebeurt, die geen toegang krijgt tot de zetel van de macht. Ik laat U even medeleven wat er met de landmeter gebeurt, die door de graaf Westwest is besteld om naar zijn slot te komen. De landmeter K. lukt met geen mogelijkheid om het slot van de graaf te betreden. Een onzichtbare macht maakt hem dit onmogelijk. Ik citeer een zin op de eerste pagina, die alles zeer goed typeert: "De zoon van de slotvoogd zegt aan de landmeter K. : "Dit dorp is een bezitting van het slot wie hier woont of overnacht, woont of overnacht in zekere zin in het slot. Niemand mag dat zonder vergunning van de graaf. Maar u hebt zo'n vergunning niet of u hebt haar althans niet getoond". Alhoewel elke vergelijking mank gaat, voel ik toch heel goed wat het betekent om steeds een weigering te ontvangen op een volgens mij redelijk verzoek. Zo heb ik sinds eind december 2002 getracht de slotvoogd graaf Deetman in zijn slot Atrium te mogen bezoeken. Zelfs op zijn spreekuur, werd ik 17 december 2002 door de politie weggehaald en in een cel gestopt. Ik wilde hem vragen wat hem had bezielde om 28 woonwagens in de vrieskou met geweld te deporteren naar een plaats 300 meter verderop, terwijl de bewoners hadden aangegeven dit op basis van vrijwilligheid te doen. In de jaren daarna heb ik schriftelijk vele malen getracht de slotvoogd Deetman te spreken te krijgen, maar even zovele malen is dit resoluut van de hand gewezen tot op de dag van vandaag.

Dinsdag 6 december 2005

Staatssecretaris van Financiën mr drs J.G. Wijn antwoordt mijn brief van 14 november 2005.

Alhoewel het weer een teleurstellend antwoord is, bevat de brief toch enkele zinsneden, die voor onze zaak van groot belang zijn:

" Juist omdat ik van mening ben dat alle burgers op gelijke wijze moeten worden behandeld, heb ik samen met een aantal collega's uit het kabinet het initiatief genomen om daar iets aan te doen. Gelijke behandeling betekent immers ook dat iedereen in Nederland zijn of haar verplichtingen volgens de wet nakomt". Aan het eind van een lange brief adviseert de staatssecretaris Tinus Perdaems gebruik te maken van de juridische middelen, die hem mogelijk op grond van de Algemene wet bestuursrecht en/of het Wetboek van burgerlijke rechtsvordering nog ter beschikking staan".

Makkelijk gezegd, maar de ervaring leert, dat de gang naar de bestuursrechter voor de burger, laat staan een woonwagenbewoner, in vele gevallen een doodlopende weg is. Dit is niet alleen mijn mening, maar die van een deskundige van het bestuursrecht bij uitstek: Prof. mr A.Q.C.Tak. Hij komt tot de conclusie dat de rechtsbescherming van de burger vrijwel tot nul is gereduceerd. Hij spreekt zelfs van een "fluwelen dictatuur". De oorzaak daarvan is de Algemene Wet Bestuursrecht uit 1994 en de manier waarop men daarmee omgaat. Sinds dat jaar is niet één burger op inhoudelijke gronden nog bij de Raad van State in het gelijk gesteld. Terwijl dat er in de jaren daarvoor nog honderden waren. De rechter houdt zich te veel bezig met formele aspecten, en niet met de materiële kant van het geschil. Dit ligt volgens Tak onder andere aan het feit dat in de Nederlandse Algemene Wet Bestuursrecht het besluit centraal staat, en niet bijv. (de consequenties van) het overheidshandelen. Doordat de rechter geen doelmatigheidstoets van het aangevallen besluit mag en wil doen (omdat hij anders op de stoel van het bestuursorgaan gaat zitten), moet hij zich beperken tot een rechtmatigheidstoets. Bij het toewijzen van een klacht moet de rechter het aangevallen besluit geheel of gedeeltelijk vernietigen. Dit betekent dat ofwel de rechter, ofwel het bestuursorgaan een nieuw besluit zal moeten nemen, met alle gevolgen van dien voor derden die geen partij in het geschil zijn geweest.

Donderdag 8 december 2005

Minister van Binnenlandse zaken en Koninkrijksrelaties J.W. Remkes antwoordt mijn brief van 9 november 2005. Ik citeer uit zijn brief van 8 december 2005:

"Met aandacht heb ik kennis genomen van uw brief van 9 december 2005 met bijlagen. Uit deze brief blijkt uw grote inzet voor de woonwagenbewoners. U beschrijft uw betrokkenheid sinds 1970, uw onvrede met het woonwagenbeleid van de gemeente Den Haag en uw pogingen om voor de belangen van woonwagenbewoners op te komen. Het huidige woonwagenbeleid van de regering is gericht op normalisatie op de woonwagencentra. Dat betekent dat op de woonwagencentra dezelfde regels gelden als buiten de woonwagencentra".

De laatste zin van minister Remkes, zal ik te pas en te onpas gebruiken om te laten zien, dat dit bepaald niet gebeurd is toen op 3 november 2005 de woonwagen van Tinus Perdaems door de gemeente Den Haag is vernietigd (inclusief een groot deel van zijn inboedel) voor een huurschuld van 3000 euro die hij wel bereid was te betalen, maar niet door de gemeente werd geaccepteerd. De ervaring leert dat de 'normale' burger altijd een tweede kans wordt geboden, als in eerste instantie de rechter heeft bepaald dat er ontruimd mag worden. Volgens de statistiek zijn in 2004 door de rechter in Nederland 20.500 ontbindingen van huurovereenkomsten en ontruiming uitgesproken, waarvan 85% voor het te laat betalen van de huurschuld. Slechts in 8450 gevallen is daadwerkelijk overgegaan tot ontruiming. In vele gevallen troffen de deurwaarder, de politie slechts een lege woning aan en was de huurder met de noorderzon vertrokken. In december heeft Netwerk een uitzending gegeven betreffende deze problematiek van ontbinding huurovereenkomst en ontruiming na een rechterlijke uitspraak. Aan het woord kwamen de directeur Busser van HaagWonen en de heer W. van Leeuwen van de Aedes, een brancheorganisatie van de 619 woningcorporaties in Nederland. Het werd tijdens de uitzending duidelijk, dat er vele kansen zijn voor de huurder nadat de rechter heeft gesproken. Pas wanneer echter geen gevolg gegeven wordt aan de tweede kans, volgt ontruiming echter geen sloop zoals met de wagen van Tinus Perdaems is gebeurd. Ik zal trachten om bij genoemde heren een onderhoud aan te vragen om hen het geval van Tinus Perdaems voor te leggen.

Tot zover de antwoorden op mijn brieven. Vreemd is dat de Hoofdofficier van Justitie van het Gerechtshof Amsterdam mr L.A.J.M. de Wit en de Korpschef Amsterdam-Amstelland de heer B. Welten geen antwoord op mijn brief hebben gegeven, terwijl zij direct betrokkenen zijn bij de normalisatie van woonwagencentra, zie hiervoor de brief van minister Remkes van 11 mei 2005. Dit wekt temeer verwondering, omdat als het tot ontruiming van woonwagencentra gaat justitie en politie wel belangstelling tonen.

Ook burgemeester drs G.B.M. Leers van Maastricht laat tot nu toe niets van zich weten. Hij is als enige burgemeester buiten de burgemeesters van de G4 (Amsterdam, Utrecht, Den Haag en Rotterdam) door de minister Remkes direct betrokken bij de normalisatie van woonwagencentra. Dit vanwege zijn 'flinke' optreden in maart 2004 tegen de bewoners van het woonwagencentrum de Vinkenslag bij Maastricht.

Hoofdstuk 10 Omzwervingen woonwagen Sani Kames komt tot een einde

Vrijdag 4 november 2005. De dag nadat de wagen van Tinus Perdaems met de grond is gelijk gemaakt hebben ze op zijn standplaats een container met betonblokken geplaatst om te beletten dat iemand zijn wagen er op zou kunnen plaatsen. De gemeente heeft meteen van de gelegenheid gebruik gemaakt om ook een container op de standplaats van Jan Hanlostraat 21 te plaatsen

Woensdag 21 december 2005

Sani Kames komt me vertellen, dat zijn woonwagen niet langer meer mag staan op het terrein van een bedrijf in Zoetermeer en voor 1 januari 2006 moet worden verwijderd.. Het terrein moet aan de gemeente opgeleverd worden. We hadden de woonwagen maandag 13 juni 2005 voor de ogen van de politie van de Leyweg naar Zoetermeer weggesleept. Goede raad is duur. We hebben stad en land afgebeld en afgelopen om onderdak voor de wagen te krijgen. Ten einde raad hebben we besloten om de wagen weer op zijn standplaats aan de Jan Hanlostraat nummer 21 te plaatsen.

Zondag 25 december 2005 1e Kerstdag.

Aan burgemeester Deetman stuurde ik mijn kerstgedachte:

" Zolang dit in Nederland gebeurt met mijn vrienden, kan ik geen Gelukkig Kerstfeest vieren" met als

bijlage de foto van de afbraak van de woonwagen van Tinus Perdaems, Jan Hanlostraat 2, Den Haag, donderdag 3 november 2005.

Woensdag 28 december 2005

Aangezien een container met betonblokken op zijn standplaats aan de Jan Hanlostraat stond,

heeft Jan van Gulik, met een heftruck de container een paar meter opzij geschoven, zodat de wagen er naast kon worden geplaatst. Zo gezegd zo gedaan. Nu maar wachten wat de gemeente gaat doen.

Woensdag 28 december 2005. De wagen van het echtpaar moest voor 1 januari 2006 weggehaald worden van het bedrijfsterrein in Zoetermeer, omdat de grond in bezit komt van de gemeente. Er is geen andere plek waar de wagen naar toe kan gaan, dus dan maar weer op de oude standplaats aan de Jan Hanlostraat 21. Er is nog een glimp van de container te zien aan de rechterkant van de wagen. Heel handig en met veel vakwerk heeft een vriend van Sani met zijn heftruck de container een paar meter verder op weten te plaatsen, zodat de wagen weer op zijn oude stekkie kan komen te staan

De wagen van Sani staat weer op zijn oude stekkie

Zondag 1 januari 2006. Nieuwjaarsdag

Sani Kames komt op de Jan Hanlostraat om bij zijn familie de gebruikelijke nieuwjaarsmaaltijd te genieten. Wie loopt hij toevallig tegen het lijf: Carolus Janssen, de hoofdinspecteur van politie. Hij gaat over alle woonwagens van Den Haag en staat direct onder bevel van burgemeester Deetman. Hij is altijd present als er ontruimd moet worden of iets in beslag moet worden genomen. Hij was erbij toen we de wagen van Sani Kames hebben weggesleept op 13 juni 2005. Hij was aanwezig toen de wagen van Tinus Perdaems op 3 november 2005 werd gesloopt. 15 november 2005 heeft hij een belangrijke rol gespeeld bij het in beslag nemen van inboedel van Ome Tinus. Nu heeft hij op nieuwjaarsdag, terwijl hij eigenlijk geen dienst heeft, van de burgemeester Deetman hoogst persoonlijk de order gekregen om Sani Kames mede te delen, dat hij zijn wagen onmiddellijk van zijn oude standplaats op de Jan Hanlostraat 21 moet verwijderen. Sani heeft hem in de wagen toegelaten en hem gevraagd om uitstel tot woensdag 4 januari 2006. Hij moest nog een wiel repareren dat bij de verhuizing van Zoetermeer naar de Jan Hanlostraat ernstig was beschadigd, zodat hij de wagen met een tractor ervoor kon wegrijden. Hij heeft de agent zijn erewoord gegeven, dat hij de wagen weer op een privé-terrein zou plaatsen. Carolus zou zijn verzoek om uitstel aan de burgemeester overbrengen. Later hoorden we dat Carolus Janssen de wijkagent gevraagd had of hij hem wilde assisteren. Deze heeft stichtelijk voor de eer bedankt met de mededeling dat het ook de volgende dag kon gebeuren. Om zijn veiligheid te garanderen werden er wel 2 busjes met politie op een veilige afstand gereed gehouden voor het geval dat er iets met Carolus zou gebeuren. En dat allemaal op de eerste dag van het splinter nieuwe jaar 2006.

Maandag 2 januari 2006

Sani Kames is niet gerust, dat zijn verzoek voor uitstel zou worden ingewilligd door de burgemeester. Hij heeft in overleg met mij als zijn adviseur, de woonwagen met een aantal kameraden versleept naar de Leyweg.

De wagen van Sani gaat weer terug naar de Leyweg

De wagen arriveert op de Leyweg en moet via een scherpe bocht het terrein opkomen

De wagen van Sani weer terug op de Leyweg voor de tweede maal

Rond 12.00 uur is de klus is geklaard. Voor de tweede maal weer terug van weg geweest

Hiermee zou voorkomen kunnen worden, dat de ME weer zou toeslaan in de Jan Hanlostraat en de bewoners weer opgeschrikt zouden worden, zoals al zovele keren sinds december 2002 . Tegelijkertijd zou de cirkel dan rond zijn. Het einde van een jarenlange omzwerving. 16 december 2002 van de Leyweg naar de Jan Hanlostraat 6 en 11 juni 2005 in etappes van de Jan Hanlostraat naar de Leyweg. 13 juni 2005 van de Leyweg naar Zoetermeer. 28 december 2005 van Zoetermeer naar de Jan Hanlostraat. 2 januari 2006 van de Jan Hanlostraat naar de Leyweg Rond twaalf uur is de klus geklaard en staat de wagen van Sani weer op de Leyweg. Rond half een word ik door een bewoonster van de Jan Hanlostraat gebeld om te zeggen dat de wagen op de Leyweg staat Ik ben bang dat Deetman me voor zal zijn en de wagen al zal zijn weggesleept als ik kom. Maar tot mijn grote opluchting staat de wagen er nog en is de politie is in geen velden of wegen te zien Sani Kames belt Carolus Jansen, die nu wel dienst heeft, en deelt hem mede dat hij zich aan zijn belofte heeft gehouden namelijk dat de wagen op een privé-terrein staat aan de Leyweg. Ja, hoor even later komen twee agenten het terrein op.

Sani staat voor de laatste maal in zijn wagen

Het zijn de zelfde agenten, die we even kort van tevoren bezig waren met een routine controle en door Carolus Jansen zijn opgetrommeld om even poolshoogte te komen nemen. Er is net een journalist van Radio west gekomen, die van Sani en mij een kort interviewtje opneemt. De agenten vragen ons wat we hier komen doen. Sani zegt dat hij aan de hoofdinspecteur Carolus Janssen had beloofd zijn wagen op privé-terrein te plaatsen. Het voormalig woonwagencentrum aan de Leyweg is volgens een akte, die in ons bezit is, het eigendom van de Katholieke parochie tot 2009. De woonwagenbewoners hadden de toestemming van de parochie om daar te verblijven. Maar volgens de politie is door de parochie het terrein aan de gemeente Den Haag geschonken voor het algemeen welzijn. Nu, dat kan je wel zeggen door 28 woonwagens op beestachtige wijze te verwijderen in december 2002. Ik heb de agenten gezegd dat ik niet uit de wagen ga. Ik ben van plan als de politie mij beveelt om weg te gaan ze me moeten aanhouden en ik voor de tweede maal binnen een tijdsbestek van twee maanden een ambtsbevel niet zal opvolgen. De reden is gelegen in het feit dat toen ik op 3 november 2005 een ambtsbevel niet heb opgevolgd de officier van justitie mij te oud vond om mij te vervolgen. Maar hij heeft er wel bij gezegd dat hij wel tot vervolging zal overgaan als ik weer een strafbaar feit zal plegen. Kort daarna arriveert een politiebusje met 5 agenten. Verder zien we op straat Carolus Jansen, met nog een tweetal agenten, driftig heen en weer lopen. Inmiddels hebben bewoners van de Jan Hanlostraat ons voorzien van koffie en Leonidas bonbons. Ook komt de wijkagent Hans ons bezoeken. Hij begrijpt niet waarom alles zo lang moet duren. Het is voor de politie toch een koud kunstje om ons te aan te houden als we het terrein niet willen verlaten. Er staat op het hek rond het terrein niet voor niets een bordje met Verboden Toegang met het beroemde artikel 461 van het Wetboek van Strafrecht en wij ons dus onrechtmatig ophouden op privé-terrein. Het blijkt dat er constant overleg is met de burgemeester. Ze willen kennelijk het zekere voor het onzekere nemen. Carolus Janssen komt even binnen, maar wordt na enkele minuten via zijn portofoon weer weggeroepen. Inmiddels verstrijken er uren. Rond half zeven komen zeker 5 busjes vol gepakt met ME. We krijgen bezoek van een aantal bewoners van de Jan Hanlostraat. Ze brengen ons heerlijk warm eten en verlichten de wagen met vele waxine lichtjes. Zo wachten we geduldig af op de dingen die komen gaan. Rond tien over zeven komt hoofdinspecteur Driessen in de wagen om ons te vragen of we de vrouwen er buiten willen houden. Zij vertrekken samen met Sani, zodat ik alleen in de wagen achter blijf.

Ik zie dat Sani door de politie op straat een papier overhandigd krijgt. Later vertelt hij me dat het een bevel was om de wagen te verwijderen. Aangezien hij daar niet over piekerde, werd hij aangehouden en overgebracht naar het politiebureau Loosduinen. Inmiddels hebben ze grote lichten op de wagen gericht.

Rond kwart over zeven komt een hoofdinspecteur, geflankeerd door een vrouwelijke rechercheur en een aantal leden van de ME (waarvan een vrouw), binnen.

Het arrestatie team komt de wagen binnen om mij te arresteren

Hij stelt zich voor als hulpofficier van justitie van den Broek. Hij vraagt mij driemaal om de wagen te verlaten. Hij verwacht dat ik mij weer zal laten wegdragen, zoals ik dat had gedaan op 17 december 2002 in het stadhuis van Den Haag en 3 november 2005 in de wagen van Tinus Perdaems. Ik verkies dit keer een andere manier en ga gedwee met hem mee, zeer tot zijn verbazing. Ik wens alle leden van de ME nog een gelukkig nieuwjaar. Buiten gekomen neem ik nog warm afscheid van de beide hoofdinspecteurs Driessen en Janssen. Ik heb mijn verontschuldigungen aangeboden voor het vele extra werk dat ze vandaag voor mij hebben verricht. Het was allemaal niet nodig geweest als de officier van justitie mij in november 2005 maar had vervolgd. Ik moet in een luxe auto plaats nemen. Ik vraag aan de vrouwelijke rechercheur, die mij gaat verhoren, of ze naast me komt zitten op de achterbank. We komen even later aan op het mij reeds bekende politiebureau Loosduinen, rond tien over half acht. We moeten buiten even wachten, want binnen staat Sani zijn zakken leeg te maken, voordat hij achter slot en grendel wordt gezet.. Even later is het mijn beurt. Ik word gefouilleerd en mag mijn bril en bijbel (het enige leesbare wat is toegestaan) mee nemen naar de cel. Ik gebruik de bijbel als een soort klok. Toen ik 3 november 2005 in de cel zat heb ik het hoofdstuk Genesis uit kunnen lezen. Ik weet dan aan het aantal bladzijden die ik gelezen heb hoe laat het is. Vandaag begin ik met het hoofdstuk Exodus. Ik weet niet hoever ik in de bijbel in de toekomst zal komen, als de officier van justitie mij weer niet gaat vervolgen. Misschien kom ik wel tot en met het laatste hoofdstuk Openbaring. Ik word in cel 4 opgesloten. Rond half tien neemt de vrouwelijke rechercheur mij een verhoor af dat tot 11 uur in de avond duurt. Rond kwart voor twaalf word ik vrijgelaten. Buiten wacht Sani mij op, die even voor mij was losgelaten. We worden even later door een bewoner van de Jan Hanlostraat opgehaald en die ons naar de wintercamping brengt waar Sani en zijn vrouw hun toevlucht hebben gezocht nadat ze in juni 2005 van hun standplaats werden verdreven. Na twee kopjes koffie van zijn lieve vrouw Griet te hebben gekregen, brengt Sani me weer teug naar de mijn auto op de Leyweg. We zien dat de wagen van Sani is weggesleept. We horen van hem dat het tot half elf in de avond heeft geduurd voordat de wagen was weggesleept. Door de politie is tijdens de operatie de hele buurt afgezet.

Het einde van de wagen van Sani , op weg naar de afknijpplaats

De wagen wordt door de gemeente opgetakeld onder het toezicht van politie en de ME. Even later wordt de wagen afgevoerd naar het gemeentelijk depot en wacht de wagen een eervol graf na zijn trouw bewezen diensten

Het is best wel een ontroerend moment als Sani en ik daar voor het hek van het voormalig woonwagencentrum staan, dat inmiddels is voorzien van een grote ketting met een slot, onder een heldere sterrenhemel en terug denken aan alles we sinds april 1997 met elkaar hier hebben meegemaakt. Zo rij ik om half twee in de nacht terug naar Baarn waar ik om half drie aankom. Er is voor Sani een hoofdstuk afgesloten. Maar voor mij is het begin van een lange weg om in de rechtszaal te komen, waar ik als verdachte een aantal personen als getuige à charge kan ondervragen voor het sinds 1997 gevoerde beleid van de gemeente Den Haag betreffende het slepen, slopen van woonwagens en het aanbrengen van niet alleen materiële schade, maar vooral immateriële, geestelijke schade en trauma's voor de bewoners (en vooral hun kinderen) van 28 woonwagens. Het is nu maar te hopen dat de officier van justitie mij weer niet te oud vindt voor een vervolging van het door mij begane misdrijf.

Hoofdstuk 11 Het niet vervolgen voor begane misdrijven

Donderdag 5 januari 2006

Vandaag heb ik de volgende brief aan de Burgemeester Deetman geschreven:

Aan de Burgemeester van 's-Gravenhage W.J.Deetman, Allereerst de beste wensen voor 2006, een jaar waarin ik van harte hoop dat U, mede gedreven door uw intelligentie, een andere koers zult gaan volgen, dan U sinds 1997 bent gegaan met uw woonwagenbeleid. Uiteraard heeft U zich in al die tijd gesteund geweten door de besluiten van uw gemeenteraad. U kunt zich daarop steeds beroepen. U treft daarom formeel geen enkele blaam of verwijt, want u bent slechts als uitvoerende macht genoodzaakt Uw beleid daaraan ondergeschikt te maken. Of zie ik het verkeerd, dan hoor ik het graag? Maar dat neemt niet weg dat Uw beleid heeft geleid tot onmenselijke situaties. Ik hoef daarbij niet in detail te treden, want die zijn U bekend, zoals het onrechtmatig slopen van een woonwagen van Tom Mandersstraat 3 op 21 juni 2005 of het vernietigen van de woonwagen (inclusief een groot deel van zijn inboedel) van Tinus Perdaems Jan Hanlostraat 9 op 3 november 2005. Inmiddels bent U doorgesgaan met Uw woonwagenbeleid door Uw ondergeschikten op Nieuwjaarsdag te ordonneren, dat wagen van Sani Kames onmiddellijk moet worden verwijderd van de Jan Hanlostraat 21. U weet inmiddels wat er sindsdien is gebeurd. De wagen van Sani Kames is 2 januari jl. weggesleept door de

gemeente. Einde verhaal. Dat wil zeggen voor Sani Kames, maar niet voor mij. De Officier van Justitie heeft mij in een schrijven dd 18 november jl het volgende medegedeeld:

"Op mijn parket is een proces-verbaal binnengekomen, waarin u als verdachte bent aangemerkt. Inmiddels heb ik besloten u daarvoor niet (verder) te vervolgen. De reden hiervoor is dat naar mijn oordeel: uw leeftijd een vervolging minder gewenst maakt. Deze zaak is hiermee afgedaan, tenzij a. ik op grond van nieuwe feiten of omstandigheden deze beslissing moet herzien; b. het gerechtshof alsnog een vervolging beveelt. Dat kan als een ander, die is benadeeld door het feit waarvan u nu verdacht wordt, zich beklagt over mijn beslissing u niet te vervolgen. Mocht er in de toekomst opnieuw een proces-verbaal tegen u worden opgemaakt, dan zal de strafvervolging in de nieuwe zaak in beginsel worden doorgezet".

23 november heb ik in een schrijven hierop geantwoord. Ik heb hem daarin aantal vragen gesteld, en hem ondermeer gevraagd zijn beleid te willen herzien. Tot op 2 januari 2006 heb ik geen enkele reactie van de Officier van Justitie mogen ontvangen, bijna 6 weken na het ontvangen van mijn brief. Ik heb de brief persoonlijk aan het parket afgegeven en een bewijs van ontvangst gekregen. Dit was de reden om opnieuw een proces-verbaal tegen mij het laten opmaken en wel voor het begaan van hetzelfde misdrijf, het niet opvolgen van een ambtelijk bevel. Ik ben echter er nog helemaal niet zeker van dat de Officier van Justitie nu wel tot vervolging zal overgaan, immers hij heeft in zijn brief een slag om de arm gehouden met het woord : **In beginsel**. Wanneer hij weer niet tot vervolging zal overgaan voel ik mij gedrongen om weer een misdrijf te begaan en zal ik met deze handelwijze net zo lang doorgaan totdat de Officier van Justitie op een bepaald moment, wanneer de misdrijven steeds iets verder opschikken in het aantal maanden hechtenis, wel zal moeten overgaan tot een vervolging, zodat mijn doel bereikt zal worden en ik in de rechtzaal mijn standpunten inzake uw woonwagenbeleid nader kan belichten.

Vandaag heb ik de volgende brief geschreven aan de Hoofdofficier van Justitie van 's-Gravenhage Mr H. Moraal
Edelachtbare Heer,

23 November 2005 heb ik een schrijven aan U verzonden. Ik heb deze brief persoonlijk aan de balie van het Openbaar Ministerie in 's-Gravenhage afgegeven en daarvoor een ontvangstbewijs gekregen. Reden waarom ik in de veronderstelling leef, dat U deze brief heeft ontvangen en gelezen. Helaas tot op de dag van vandaag, heb ik 6 weken na U mijn brief heeft ontvangen, nog geen antwoord van U mogen ontvangen. Dit ondanks het feit dat ik in mijn brief een paar voor mij zeer urgente vragen heb gesteld zoals "Wie is de officier van justitie die mij deze brief heeft geschreven? ". Ik had dan nader contact met hem kunnen opnemen om hem te vragen of hij zijn beleid zou willen herzien in zake het mij niet vervolgen. Meestal wordt de overschrijding van de termijn van 6 weken voor het niet beantwoorden van een terzake doende brief aan de overheid beschouwd als een daad van onbehoorlijk bestuur.

Aangezien ik 2 januari jl in de veronderstelling leefde, dat mijn brief van 23 november niet het gewenste resultaat heeft opgeleverd en ik ook geen heil meer zag om bij het Gerechtshof te vragen om de officier van justitie te bevelen om toch tot vervolging van mij over te gaan, heb ik de door hem genoemde derde mogelijkheid aangegrepen. Ik herhaal de zinsnede van deze derde mogelijkheid:

"Mocht er in de toekomst opnieuw een proces-verbaal tegen u worden opgemaakt, dan zal de strafvervolging in de nieuwe zaak in beginsel worden doorgezet".

Inmiddels is op 2 januari jl door de vrouwelijke rechercheur Mevrouw A.C.J. Jansen van de politie Haaglanden, district Den Haag/Loosduinen een [proces-verbaal opgemaakt ter zake het door mij in artikel 184 van het Wetboek van Strafrecht genoemde misdrijf. Dit zal vervolgens naar U worden toegestuurd, naar ik aanneem. Toch ben ik nog niet gerust op een eventuele

vervolging, omdat de officier van justitie in de bovengenoemde zinsnede het woord 'in beginsel' heeft gebruikt. Wat met zoveel woorden wil zeggen, dat hij impliciet niet heeft toegezegd om tot vervolging over te gaan. Wanneer echter de officier van justitie meent weer niet tot vervolging over te gaan, voel ik mij gedrongen door een kracht waar tegen ik geen weerstand kan bieden, om weer een misdrijf te begaan. Ik zal met deze handelwijze net zo lang doorgaan totdat de officier van justitie op een bepaald moment, wanneer de misdrijven steeds iets verder opschikken in het aantal maanden gevangenisstraf, wel genoodzaakt worden om over te gaan tot vervolging, zodat mijn doel bereikt zal worden en ik in de rechtszaal mijn standpunten inzake het woonwagenbeleid van de gemeente Den Haag nader kan belichten.

Na mijn aanhouding in de wagen van Sani Kames op 2 januari 2006, heb ik aan de betrokken hoofdinspecteurs van politie mijn verontschuldiging aangeboden door hen te wijzen op het feit, dat ik helaas tot het begaan van het misdrijf ben overgegaan, omdat de officier van justitie mij te oud vindt om mij te vervolgen. Ze hebben veel tijd en moeite gehad om de zaak rond te krijgen, dwz tot zij het bevel kregen van hogherhand om mij aan te houden. Rond 16.30 uur kwamen twee agenten van politie mij vragen wat ik in de wagen van Sani Kames kwam doen, aangezien de wagen op privé-terrein stond met een hek waarop een bordje hing met Verboden Toegang art 461 W.v.S. Het heeft tot precies 19.15 uur geduurd, voordat de Hulpofficier van Justitie, de hoofdinspecteur de heer van der Broek mij driemaal heeft gevraagd de wagen te verlaten. Wederom heb ik toen een ambtbevel niet opgevolgd en werd derhalve aangehouden en overgebracht naar het bureau Loosduinen. Rond 11.45 ben ik heen gezonden. Hopelijk U hiermede U voldoende te hebben ingelicht, hoop ik een spoedige reactie. Inmiddels, verblijf ik met de gevoelens van de meeste hoogachting, Uwe Dw. Dr Tom de Booij (geboren te Vlissingen 25 augustus 1924)

Nu de cirkel rond is wat betreft de woonwagen van Sani en mijn rol als adviseur van Sani min of meer is uitgespeeld, wil ik nog even stil staan bij de traumatische gebeurtenissen rond de woonwagens sinds 5 juni 1997, toen de Raad van de gemeente Den Haag het groene licht heeft gegeven om het woonwagencentrum aan de Leyweg definitief te sluiten. Tot op de dag van vandaag heeft de Gemeenteraad met zijn 45 leden het woonwagenbeleid van Burgemeester en Wethouders goedgekeurd. Zelfs heeft de Raad met de illegale sloop 21 juni 2005 van een woonwagen aan de Tom Mandersstraat 3 uiteindelijk ingestemd. Wel hebben enkele raadsleden tijdens deze raadsvergadering netelige vragen gesteld aan de verantwoordelijke wethouder Marnix Norder. Alhoewel hier nooit een bevredigend antwoord op is gekomen, is het sloop beleid van B en W niet afgekeurd. Hetgeen ook gebleken is, toen op 3 november 2005 de woonwagen van Tinus Perdaems met de grond gelijk werd gemaakt. Ook werd dit door de Raad geslikt. Ik beschouw dan ook alle 45 raadsleden, inclusief die leden die steeds hebben laten weten het niet eens te zijn met het woonwagenbeleid van B en W mede verantwoordelijk voor de misdadige behandeling van woonwagenbewoners in Den Haag. Zagen we tijdens de onvrijwillige ontruiming van de 28 woonwagens in 2002 nog enkele raadsleden hun steun betuigen, tijdens de sloop van de wagen van Tinus Perdaems schitterden zij door afwezigheid. Het enige raadslid dat zijn medeplichtigheid betuigt is de Heer J.E.Labuche. Hij schreef mij 28 juni 2005:

U stelt alle raadsleden mee verantwoordelijk zelf diegene die met u de strijd aangaan... kan ik volledig inkomen... het voel ook al jaren zo dat ik faal - maar faal omdat de burgers zich niet achter ons scharen en de burgers maar willen dat wij het opnemen met totaal ongelijke middelen en geen middelen tegen een meerderheid die klaarblijkelijk iedereen goed vindt – een meerderheid die beschikt over alle ambtenaren".

Maar meneer Labuche, als het toch niet helpt wat doet U dan nog in de raad ? vraag ik mij af. B en W kan dus rustig blijven doorgaan met de sloop en/of ontruiming. Of het slopen en/of ontruiming gewoon doorgaat zal blijken op 18 januari 2006. De 84 jarige mevrouw T. Hendriks (tante Trien genoemd) heeft een schrijven van de gemeente Den Haag ontvangen met de mededeling dat zij haar woonwagen van haar standplaats Jan Hanlostraat 43 vóór 18 januari 2006 moet verwijderen. Doet ze dat niet dan zal de wagen worden verwijderd. Mevrouw Hendriks

verblijft momenteel in een revalidatiecentrum, aangezien zij in oktober 2005 een herseninfarct heeft gehad. Wie weet kunnen de Raadsleden het nieuwe jaar goed beginnen en er voor zorgen dat het sloopfeest van Deetman geen doorgang kan vinden. Inmiddels heeft zij een brief gehad dat ze binnenkort zal horen wanneer ze de wagen moet verwijderen. Er is dus nog hoop dat de gemeente haar onzalige plannen zal opgeven. Dit zelfde geldt ook voor vrouw met haar invalide zoon.

Ik heb de volgende nieuwjaarswens gestuurd aan Burgemeester Deetman en de acht wethouders van de gemeente Den Haag:

In de hoofdstukken 4a en 9 van mijn website www.egoproject.nl/woonwagenbeleid kunt U lezen wat er in de laatste dagen van 2005 en in het begin van 2006 gebeurd is en eventueel nog zal gebeuren in het woonwagencentrum van de Jan Hanlostraat. Waarom weet ik niet, maar ik denk toch dat U, de 84 jarige mevrouw T. Hendriks van de Jan Hanlostraat 47 en Paula met haar invalide zoon, niet zal overgaan tot uitzetting. Beter ten halve gekeerd.... Laat het nieuwe jaar U inspireren om het beleid dat B en W sinds 1997 heeft ingezet, misschien door de ervaringen van de afgelopen jaren sinds 2002 wijs geworden, ten goede te keren. U heeft al veel onnodig leed aangebracht, maar de Engelsman zegt 'enough is enough'. Uw veel wijsheid toegewenst in het komende jaar. Tom de Booij

Tot slot van deze overpeinzing, zou ik een artikel willen afdrukken van Franz Kafka, dat hij in oktober 1917 heeft geschreven. Wie de schoen past, trekke hem aan! Een gemeenschap van schurken

Er was eens een gemeenschap van schurken, dat wil zeggen, het waren geen schurken, maar gewone mensen. Zij bleven elkaar altijd trouw Als bijvoorbeeld een van hen een vreemde, die buiten hun gemeenschap stond, op een ietwat schurkachtige manier ongelukkig had gemaakt – dat betekent weer niets schurkachtigs, maar zoals het gewoonlijk , zoals het gebruikelijk is.– en hij dit dan tegenover de gemeenschap biechtte, onderzochten zij het, beoordeelden het, legden boeten op, vergoelijkten en dergelijke. Het was niet slecht bedoeld, de belangen der individuen en van de gemeenschap werden zorgvuldig in het oog gehouden en de biechteling werd het compliment gegeven waarvan hij de grondkleur al had aangeduid: 'Wat? Daarover maak je je bezorgd? Je hebt toch gedaan wat vanzelfsprekend was, zo gehandeld als je moest. Iets anders zou onbegrijpelijk zijn geweest. Je bent alleen wat overspannen. Kom toch tot jezelf.' Zo bleven zij elkaar altijd trouw, ook na hun dood verbraken zij de gemeenschap niet, maar stegen in rijen naar de hemel. Over het geheel was het een schouwspel van de reinste kinderlijke onschuld, zoals zij daar vlogen. Daar echter voor de hemel alles tot zijn elementen uit elkaar wordt geslagen, stortten zij als rotsblokken omlaag.

Dinsdag 10 januari 2006.

Vandaag toch nog antwoord gekregen op mijn brief van 18 november 2005 van de Korpschef van Amsterdam-Amstelland, hoofdcommissaris van politie drs B.J.A.Welten met als onderwerp: **aanpak vrijplaatsen**. Hier volgt een paar zinsneden uit de brief, die laat zien dat zelfs een korpschef van politie van de grootste stad van ons landje, niet bepaald gehinderd is door de kennis van het onderwerp:

"Inderdaad heb ik, zoals U in uw brief, schrijft op 20 december 2005 (red. dit moet uiteraard 20 december 2004 zijn) een convenant ondertekend betreffende de toepassing en handhaving van overheidsregelingen bij vrijplaatsen. Echter , dit convenant heeft betrekking op de jurisdictie van de regio Amsterdam- Amstelland. Ik kan U dan ook, hoe ik ook Uw betrokkenheid en vasthoudendheid waardeer, niet verder behulpzaam zijn en wens U veel sterkte".

Boven aan de brief staat, dat de brief behandeld is door mr. A Vis. Ik heb hem vandaag opgebeld en hem gezegd dat de korpschef in zijn brief het woord vrijplaatsen gelijkstelt met woonwagencentra. Hij gaf toe dat dit niet juist is. Maar het geeft tegelijkertijd aan hoe de brief

van 11 mei 2005 van minster Remkes aanleiding geeft voor onjuiste beeldvorming. Het verwondert mij niet, want zoals ik in mijn hoofdstuk *Geschiedenis woonwagengebeurtenissen van de overheid de laatste 150 jaar*, al heb geschreven, worden de woonwagengebwoners (reizigers) tot op de dag van vandaag gestigmatiseerd door de overheid, media en publieke opinie. Ach, het zijn toch maar woonwagengebwoners hoor je vaak zeggen.

Ik hoor van de gebwoners van de Jan Hanlostraat, dat de politie de container met betonblokken op de vroegere standplaats van Sani Kames weer terug hebben geplaatst.

Vrijdag 13 januari 2006

Alhoewel Burgemeester Deetman mijn brief van Donderdag 5 januari 2006 aan hem bovenstaande brief expliciet niet noemt, bespeur ik toch dat hij impliciet een antwoord geeft op mijn brief van 5 januari 2006. Ik schreef hem toen onder andere de volgende zinnen:

"Allereerst de beste wensen voor 2006, een jaar waarin ik van harte hoop dat U, mede gedreven door uw intelligentie, een andere koers zult gaan volgen, dan U sinds 1997 bent gegaan met uw woonwagengebeleid. Uiteraard heeft U zich in al die tijd gesteund geweten door de besluiten van uw gemeenteraad. U kunt zich daarop steeds beroepen. U treft daarom formeel geen enkele blaam of verwijt, want u bent slechts als uitvoerende macht genoodzaakt Uw beleid daaraan ondergeschikt te maken. Of zie ik het verkeerd, dan hoor ik het graag? Maar dat neemt niet weg dat Uw beleid heeft geleid tot onmenselijke situaties"

Zondag 15 januari 2006

Commentaar op de brief van 11 januari 2006 van burgemeester Deetman:

Sinds 11 december 2002 heb ik getracht om de burgemeester Deetman of een van zijn wethouders te spreken te krijgen om te praten over wat er sinds 11 december 2002 tot op de dag van vandaag met de gebwoners van het voormalig woonwagencentrum aan de Leyweg en vervolgens aan de Jan Hanlostraat is gebeurd. De eerste negatieve ervaring heb ik gehad toen ik op 17 december 2002 het spreekuur van de burgervader bezocht. Ik kreeg te spreken met zijn adviseur de heer Chris Mos. Ik wilde echter de burgemeester persoonlijk spreken, het was immers het wekelijkse spreekuur van de burgemeester. Ik heb zijn adviseur gezegd dat ik niet weg zou gaan voordat ik met de burgemeester kon spreken. Ik wilde de Burgemeester vragen over de ontruiming van de Leyweg, die toen in volle gang was. Ik werd toen uit het stadhuis door de politie gedragen, naar het politiebureau gebracht en in de cel gestopt. Ik heb het toen maar via de schriftelijke weg geprobeerd. In totaal 27 maal heb ik een brief geschreven aan burgemeester en/of wethouders. Maar even zovele malen heb ik nul op het rekest gekregen. Hieronder geef ik de data van de 27 brieven, die ik vanuit het stadhuis in Den Haag heb mogen ontvangen als antwoord op mijn brieven. Soms kreeg ik op dezelfde datum twee en soms drie brieven, als antwoord op verschillende brieven van mij.

2003: 27 januari, 9 april, 14 april, 23 april; **2004:** 11 mei; **2005:** 21 juni 2x, 30 juni, 4 juli 3x, 22 juli, 2 augustus, 11 augustus, 16 augustus 2x, 8 september, 16 september 2x, 21 september, 14 november, 17 november 2x, 24 november, 30 november, 1 december, **2006** 11 januari

De enige hoop die ik nu nog heb is, dat ik door de officier van justitie wordt vervolgd voor het niet opvolgen van een ambtbevel op maandag 2 januari 2006 in de woonwagen van Sani Kames. Ik kan dan door middel van het oproepen van getuigen in mijn strafzaak in de rechtszaal de gelegenheid krijgen om burgemeester Deetman en zijn wethouders te spreken te krijgen. Wanneer zal afhangen van de officier van justitie te Den Haag of hij mij al dan niet wil vervolgen. voor de door mij begane misdrijven. Ik heb al aangekondigd aan de hoofdofficier van Den Haag Mr Han Moraal, dat in het geval de officier van justitie mij weer niet zal vervolgen, ik door zal gaan met het plegen van misdrijven net zolang tot ik vervolgd zal worden. Misschien komt er een moment, dat de hoofdofficier van justitie door zijn superieuren, het college van de procureurs-generaal, gesommeerd wordt om mij te vervolgen. Het komt toch immer niet van pas dat iemand van 80 jaar en ouder in feite een vrijbrief van de officier van justitie krijgt om zich niet aan de wet te houden. In mijn geval door het niet opvolgen van een ambtsbevel. Hoeveel zetten moet de officier van justitie nog doen, voordat hij inziet dat hij zich op een doodlopende weg bevindt? Op

deze hamvraag moet hij en niet ik een antwoord geven.

Ik kreeg een paar interessante e-mails van mensen die de gelegenheid hebben gehad om de brief van 11 januari 2006 van burgemeester Deetman aan mijn adres te bestuderen. Hier volgen daarvan enkele zinsneden:

Deetman houdt zich aan de regels, en hij doet dat mijns inziens omdat hij een aantal van die regels niet wil veranderen. Zoals bijna ieder mens is hij geenszins in staat om zich een wereld in te zien die veranderbaar is, en dat die veranderingen komen door individuen die daar over nadenken en er iets voor over hebben. Wanneer hij met jou in gesprek raakt wordt het duidelijk dat hij zich weliswaar aan de gewone regels vast houdt, maar niet de idee van de wet volgt, slechts het gemak van de regel die mensen kan knechten, of zie ik dat verkeerd?

Verder is het hem vrij om een dialoog op te zetten met een bezorgde Nederlander, en als hij niets te verbergen zou hebben zou hij dit ook openlijk doen. Hij verstroopt (red. freudiaanse vergissing?) zich liever achter een raad waarin de grote partijen een meerderheid hebben en direct met de hakken klikken op het moment dat ZKH iets wil...Iedere burger heeft het recht bezwaar in te dienen en rechtzaken aan te spannen c.q. zichzelf te verdedigen jegens overheids acties middels rechtsprocedures. Hij vergeet hierbij dat de kosten om dit te kunnen doen door geen enkel normaal werkend iemand op te brengen zijn. Alwaar de Gemeente een zo goed als onbeperkt budget heeft en bovendien door dit onbeperkte budget gebruik kan maken van de landsadvocaat..... Hoe bedoel je iedere inwoner van Nederland heeft het recht zich te verdedigen tegen onrecht. Dit is alleen van toepassing op de grote bedrijven en overheden

Het enige wat ik hier van kan zeggen, is dat Deetman zich aardig weet te verschuilen achter de raad en de rechter en zichzelf probeert vrij te pleiten met het geen wat hij aanricht en verder met mensen zoals u liever het gevecht niet aan gaat.

Wat een ongelooflijke tekst. Hij was al slecht in zijn gedrag in het woonwagen beleid, maar je verschuilen achter de gemeenteraad die controleert of het college goed zijn werk doet betekent dus dat het college het dus goed vindt dat er mensen, families, levens, "huizen" geruïneerd worden omdat ze toevallig in de ogen van de lieve "andere" burgers niet goed volgens "hun normen" zouden functioneren. Niet gehinderd door enig historisch besef rondom de reizigers worden ze dus veroordeeld door de burgers die immers de gemeenteraad vormen. Deetman laat daarna dus zijn oren hangen (omdat het hem dus lekker uit komt), zodat hem geen blaam treft. Is het niet de overheid die handen vol gemeenschap geld uitgeeft om interne zaken transparant te regelen. Is het niet de overheid die ons geld uitgeeft aan onderzoekscommissies die moeten bepalen of de overheid wel goed haar werk doet. Deetman moet snel wijs worden en jou vragen e.e.a. te verduidelijken want dit is gewoon weer het feodale gedrag van de gevestigde orde die altijd de dans weet te ontspringen. Er zijn vast wel raadsleden, college leden die een schuld hebben (vergeten te betalen of zoiets!) dus waarom hun huis ook niet met een sjofel wegvagen

Maandag 16 januari 2006

Het leek me goed om vandaag alle overheidsdienaren, die gereageerd hebben op mijn verzoek om iets te ondernemen tegen de ongelijke behandeling van woonwageneigenaren van Den Haag en in het bijzonder de woonwageneigenaren van de Jan Hanlostraat op de hoogte te brengen van de brief van burgemeester van Den Haag drs. W.J. Deetman van 11 januari 2006 aan mijn adres. Dit zijn: minister-president van de Staat der Nederlanden mr dr J.P. Balkenende, minister van Binnenlandse zaken en Koninkrijksrelaties J.W. Remkes, staatssecretaris van het Ministerie van Financiën mr drs J.G. Wijn, burgemeester van Amsterdam J. Cohen, burgemeester van Rotterdam I. Opstelten, burgemeester van Utrecht mevrouw A.H. Brouwer, korpschef van Amsterdam-Amstelland hoofdcommissaris drs. B.J.M. Welten. Uiteraard hebben allen gewezen op het feit, dat het hier om een Haagse aangelegenheid ging en zij derhalve niets konden ondernemen om de zaak aanhangig te maken, hoezeer zij dit soms betreunden. Behalve enkele persoonlijke woorden heb ik aan alle genoemde overheidsdienaren vandaag de volgende zinsneden geschreven:

"Deze brief is zijn antwoord op mijn brieven van 14, 21 en 24 november 2005. Hij vraagt mij

begrip op te brengen voor zijn terughoudendheid ten aanzien van mijn brieven. Burgemeester Deetman kan helaas niet ingaan op mijn verzoek om een beleidshoofdelijke discussie met hem aan te gaan.

Uiteraard is dit voor mij een teleurstellend antwoord, echter ik dien daar volgens de burgemeester Deetman begrip voor op te brengen.

Van een bewoner van het woonwagencentrum Jan Hanlostraat vernam ik vandaag dat iemand van het centrum had geprobeerd burgemeester Deetman te spreken te krijgen. Hij kwam niet verder dan de adviseur van de burgemeester Chris Mos. Deze deelde hem mede dat de burgemeester niet meer met de woonwagengewoners wil spreken. Over gelijke behandeling gesproken. Ik ben klaarblijkelijk niet de enige die geen toegang tot de burgemeester kan krijgen. Het begint meer en meer te lijken op het verhaal van Franz Kafka waar de mensen tevergeefs proberen toegang te krijgen tot de graaf Westwest van een slot..

Dinsdag 17 januari 2006

Burgemeester geeft mij antwoord (12 januari 2006) op mijn brief van 5 januari 2006. Hij schrijft mij:

"Uw mening over het woonwagenbeleid van de gemeente Den Haag zijn (red. moet zijn **is**) mij bekend. Ik zie geen reden om op uw opmerkingen daarover in te gaan. Iedere burger draagt zijn eigen verantwoordelijkheid ten aanzien van de naleving van de wet. Ik kan u alleen maar aanraden om af te zien van uw voornemen om misdrijven te begaan ten einde vervolging door de Officier van Justitie uit de lokken. Met vriendelijke groet, W.J.Deetman".

Helaas moet ik burgemeester Deetman teleurstellen en zal zijn advies niet opvolgen. In ieder geval blijkt wel, dat hij met mij begaan is en mij tegen me zelf in bescherming wil nemen.

Donderdag 19 januari 2006

Vandaag deelde de officier van justitie van Den Haag mij schriftelijk (brief van 18 januari 2006) mede, dat hij mij niet zal vervolgen voor het door mij begane misdrijf 2 januari 2006: het niet opvolgen van een ambtelijk bevel. De reden waarom hij mij niet vervolgen wil is, ik citeer :

"het een feit van betrekkelijk geringe aard/ omvang betreft". *)

Wel voegt hij er aan toe, net zoals in zijn vorige brief, toen hij mij niet wilde vervolgen omdat ik de oud zou zijn:

"Mocht er in de toekomst opnieuw een proces verbaal tegen u worden opgemaakt, dan zal de strafvervolging in de nieuwe zaak in beginsel worden doorgezet".

Let op het woord in beginsel, dat houdt immers in dat hij in beginsel mij niet hoeft te vervolgen. Hij zal dan zijn toevlucht moeten zoeken met weer een andere reden, die hij uit zijn hoge hoed zal moeten toveren. Waar houdt dit op, moet ik dan een steen door de ruit van het huis van burgemeester Deetman aan de Statenlaan 8 in Den Haag gooien, of betreft dit weer een feit van betrekkelijk geringe aard/omvang? Wie weet mag het zeggen.

*) Wetboek van Strafrecht, Tweede Boek. Artikel 184 -1. Hij die opzettelijk niet voldoet aan een bevel of een vordering, krachtens wettelijk voorschrift gedaan door een ambtenaar met de uitoefening van enig toezicht belast of door een ambtenaar belast met of bevoegd verklaard tot het opsporen of onderzoeken van strafbare feiten, alsmede hij die opzettelijk enige handeling, door een van die ambtenaren ter uitvoering van enig wettelijk voorschrift, belet, belemmert of vrijdelt, wordt gestraft met gevangenisstraf van ten hoogste drie maanden of geldboete van de tweede categorie.

Misschien zal ik dan in de gelegenheid zijn om met de burgemeester Deetman als individuele burger een beleidsinhoudelijke discussie aan te gaan. Ik herhaal nog even zijn zinsnede van zijn brief van 11 januari 2006

'zie ik geen aanleiding en bovendien geen ruimte met een individuele burger als u een beleidsinhoudelijke discussie aan te gaan'

Burgemeester gaat wel voorbij aan het feit, dat ik niet een individuele burger, maar sinds resp. 15 april en 18 april 1997, volgens de statuten van de Vereniging Leywegbewoners en de Vereniging Escampbewoners hun gevolmachtigde en belangenbehartiger ben en mag op treden tot het doel

van de Verenigingen verwezenlijkt is. In 1997 heb ik met de voorganger van wethouder Norder, de heer mr. P.G.A. Noorderus namens de Vereniging Leywegbewoners onderhandelingen met hem gevoerd.. Hij heeft mij in mijn positie als adviseur van de Vereniging van Leywegbewoners erkend. Het wordt nu weer actueel, omdat er problemen zijn gerezen betreffende de gemeente Den Haag met de bewoners van het woonwagencentrum Escamplaan. De Vereniging Escamplaanbewoners kunnen nu als rechtspersoon onderhandelingen gaan voeren met de gemeente Den Haag. Inmiddels is er een bestuur, die namens alle bewoners met de gemeente Den Haag formeel gerechtigd is om de plannen van de gemeente Den Haag, om een deel van de bewoners te dwingen in een huis te gaan wonen, aan te vechten.

Ik zal alles in het werk stellen om te beletten dat de gemeente Den Haag er in zal slagen om de reizigerscultuur om zeep te helpen. Dan maar een misdrijf plegen dat wel vervolgd zal worden. Er is geen weg terug!!

Vrijdag 20 januari 2006

Vandaag een brief gestuurd aan het college van procureurs-generaal ter attentie van de voorzitter Mr H. N. Brouwer. gestuurd met de volgende vraag:

" Wat de richtlijnen zijn met betrekking tot de vervolging van bovengenoemde delicten of het niet-antwoorden van mijn brieven niet in strijd is met de algemene regels van behoorlijk bestuur" (Met delicten bedoel ik te zeggen, het door mij tweemaal niet opvolgen van een ambtelijk bevel). Eveneens heb ik aan het Gerechtshof van Den Haag aan klaagschrift gestuurd, waarin ik heb getracht de rechters te overtuigen van het feit - gezien wat er allemaal is gebeurd in de Gemeente Den Haag met het woonwagencentrum aan de Leyweg en Jan Hanlostraat sinds 2002 - dat ik een rechtstreekse belanghebbende ben. In de hoop dat het Gerechtshof mijn klaagschrift gegrond verklaart en de officier van justitie van De Haag beveelt om mij toch te vervolgen.

De officier van justitie in Utrecht Mr A.C. Bijlsma heeft een boek geschreven over de rechten van een verdachte. (*De rol en positie van het slachtoffer in het strafproces*) Hij laat zien dat het voor een verdachte, als direct belanghebbende, het toch mogelijk is om het Openbaar Ministerie te dwingen om hem te laten vervolgen, waarbij in eerste instantie hij voor zijn misdrijf niet werd vervolgd (zoals in mijn geval). Het is niet de eerste keer dat de Rechterlijke Macht het door mij begane misdrijf in eerste instantie heeft geseponoord of dat ik ontslagen werd van strafvervolging. In 1969 met de bezetting van het Maagdenhuis en in 1973 in de Baarnse Krankzinnigen Zaak. Het is mij in die gevallen uiteindelijk toch gelukt om een vervolging af te dwingen en kon ik via de rechtszaal mijn zaak bepleiten. Iets wat me in Den Haag uiteindelijk ook zal lukken, alhoewel het nog wel een tijdje zal duren voor ik de officier van justitie van Den Haag zo ver zal krijgen dat hij me wel moet vervolgen. Ach, er is een fraai gezegde dat zegt: Wat is de beloning van geduld?... Geduld!.

Dinsdag 31 januari 2006 (Koningin Beatrix 68 jaar)

Vandaag ontving ik de vragen die twee gemeenteraadsleden. Joris Wijsmuller (HSP) en Ingrid Gyömörei (SP) schriftelijk aan de voorzitter van de gemeenterad 24 januari 2006 hebben gesteld:

Geachte voorzitter,

Onder verwijzing naar het desbetreffende artikel van het reglement van orde leggen wij de volgende vragen aan het college voor.

1. In het artikel 'Grootste kamp van Den Haag moet weg' in de Telegraaf van 18 januari 2006 wordt wethouder Norder inzake woonwagengewoners als volgt geciteerd: "Maar het zijn gewone Hagenaars, met dezelfde rechten en plichten als de andere inwoners van onze stad. Er wonen heel veel verschillende culturen. Geen enkele groep wordt met fluwelen handschoenen aangepakt". Klopt dit citaat, en sprak de wethouder namens het college?

2. Kan het college bevestigen dat er voor woonwagengewoners, in tegenstelling tot welke andere culturele groepering dan ook, een exclusief handhavingbeleid van kracht is? 3. Kan het college bevestigen dat het huurincassobeleid ten aanzien van woonwagengewoners, waarbij het college op geen enkel voorstel tot schikking ingaat, er in tegenstelling tot het beleid ter voorkoming van

huisuitzettingen geen sprake is van een tweede kans en betrokkenen zonder pardon op straat worden gegooid, neerkomt op zero-tolerance wat voor huurders in Den Haag uniek is? Zo nee, kan het college aangeven wanneer er het afgelopen jaar in overleg met betrokken woonwagengebouwen tot een oplossing is gekomen over de betaling van huurachterstand?

4. Is het college met ons van mening dat het exclusieve en rigide handhavingsbeleid ten aanzien van woonwagengebouwen in feite discriminerend is?

5. In het genoemde artikel vergelijkt wethouder Norder het aantal standplaatsen in Den Haag met andere steden om te stellen dat Den Haag te veel standplaatsen heeft. Bij de afschaffing van de woonwagenwet op 1 maart 1999 bleek echter dat de gemeente Den Haag volgens de taakstelling van de woonwagenwet een tekort had van 153 standplaatsen. Kan het college aangeven hoeveel standplaatsen er sinds 1999 zijn opgeheven en hoeveel nieuwe standplaatsen er sinds 1999 zijn aangelegd?

6. Kan het college bevestigen dat het vrijkomen van standplaatsen (inmiddels 22) ten gevolge van het genadeloze incassobeleid past in het beleid van het college zoals wethouder Norder uitdraagt om het totaal aantal standplaatsen te verminderen?

7. Is het college met ons van mening dat het verhalen van de kosten voor de gedwongen verhuizing onder bestuursdwang van de laatste woonwagens aan de Leyweg eveneens past in het door wethouder Norder aangegeven uitsterfbeleid?

8. Kan het college bevestigen dat wethouder Norder aan woonwagengebouwen de volgende keuze heeft voorgelegd: de gemeente gaat door tot het uiterste met het proberen te verhalen van de kosten van bestuursdwang om zo ontbinding van het huurcontract te kunnen afdwingen, tenzij vrijwillig afstand wordt gedaan van de huurovereenkomst; in dat geval worden zij ontslagen van hun schuldplicht. Is het college met ons van mening dat dit chantage is en derhalve onacceptabel?

9. Kan het college bevestigen dat voor het verplaatsen van de laatste wagens aan de Leyweg er is uitgegaan van offertes variërend van ongeveer € 33.000 tot € 177.000,- per wagen en de gemeente voor het verhalen van de kosten uitgaat van bedragen variërend van € 60.417,- tot € 241.668,- (bedrag afhankelijk van de grootte van de woonwagen en exclusief de kosten voor herstel van de schade als gevolg van de verplaatsing, zie bijlage 1)?

10. Kan het college bevestigen dat, uitgaande van een reguliere verplaatsing van een vergelijkbare wagen uitgevoerd door hetzelfde bedrijf (de firma Klomp, zie bijlage 2), de hiervoor genoemde offertes 100 tot 1000 % duurder zijn dan normaal, en de kosten die de gemeente op de bewoners probeert te verhalen maar liefst 400 tot 1400 % duurder blijken te zijn dan bij een normale gang van zaken? Kan het college dit extreme verschil verklaren?

11. Kan het college aangeven wie bij de gemeente verantwoordelijk was voor de opdracht aan de firma Klomp voor de verhuizing onder bestuursdwang? En kan het college bevestigen dat er voor deze opdracht geen offertes bij andere bedrijven zijn aangevraagd, en er gelet de aard en omvang van de opdracht in strijd is gehandeld met de Europese aanbestedingsregels?

12. Kan het college bevestigen dat van de door de firma Klomp opgevoerde kosten van de genoemde gedwongen verhuizing ruim 30 % door DSO zijn betwist dan wel onvoldoende onderbouwd zijn bevonden (zie bijlage 3)?

13. Vindt het college het nu werkelijk te rechtvaardigen dat de gemeente kosten op Haagse burgers probeert te verhalen die op dubieuze wijze tot stand zijn gekomen, die in geen verhouding staan tot de gebruikelijke kosten voor een verhuizing, die nota bene door de gemeente zelf zijn betwist, maar die in ruil voor vrijwillige opzegging van de huurovereenkomst worden kwijtgescholden?

Einde vragen van de twee bewogen raadsleden, die steeds prediken voor gesloten deuren van het slot Atrium van burgemeester en wethouders, maar ook voor de gemeenteraadsleden en niet te vergeten hun luidspreekers: de media .

Ons is ter ore gekomen, dat zowel de AD-Haagsche Courant als Telegraaf het reuze interessant vonden en grote interesse toonden. Maar deze interesse verdampte snel toen de

hoofddirecteuren van beide kranten een telefoontje ontvingen van een hoofddirecteur van hun Deense collega

Woensdag 1 februari 2006

Van het College van procureurs-generaal kreeg ik antwoord op mijn brief van 20 januari 2006. Ze schreven me ondermeer:

" Mede gelet op het feit dat uw laatste brief van vrij recente datum is (red. mijn brief aan de hoofdofficier van Justitie van 2 januari 2006), acht ik het aangewezen dat de hoofdofficier van justitie te Den Haag, voorzover hij dit nog niet heeft gedaan, zelf op uw brieven van 23 november 2005 en 8 januari 2006 zal reageren. Gelet daarop heb ik de hoofdofficier bij brief van heden verzocht zulks alsnog op korte termijn te doen".

Van het Gerechtshof 's-Gravenhage kreeg ik antwoord op mijn brief van 20 januari 2006 met onder meer de volgende zinnen:

"Hierbij bevestig ik de ontvangst van uw beklag artikel 12 Strafvordering. Ik heb de hoofdofficier van justitie verzocht een advies op te maken in uw klaagschrift. Zodra dit advies ontvangen is, zal de advocaat-generaal ook een advies uitbrengen. Uw klaagschrift zal vervolgens aan de voorzitter van de beklagkamer van het gerechtshof voorgelegd worden, voor het bepalen van een zittingsdatum. Wij streven er naar uw zaak over vier maanden te behandelen".

Maandag 13 februari 2006

Oproep

Woensdag 15 februari 2006, om 9:00 uur in de ochtend, is er een raadsvergadering in het stadhuis. Het onderwerp tijdens deze vergadering is het "uitsterf beleid" en zoals de gemeente De Haag deze wil toepassen en zoals wethouder Norder al eerder zei: "De woonwagencultuur heeft zijn langste tijd gehad".

Wil jij, ook voor je kinderen, de woonwagencultuur behouden?? Zorg dan dat je er (man en vrouw) bij bent op deze 15^e februari!!!!!!

Dit is heel belangrijk, een voorbeeld

Aan de bewoners van de Escamplaan was beloofd dat ze een nieuw kamp zouden krijgen. Wat er nu echter dreigt te gebeuren is dat het grootste deel van de bewoners gedwongen wordt om in een huis te gaan wonen. Dit omdat de gemeente Den Haag van plan is geen nieuw kamp te bouwen, maar op de locatie huizen te bouwen.

Denk niet dat dit jouw deurtje voorbij gaat, want jouw kinderen of kleinkinderen komen gegarandeerd in een huis als we nu niet achter elkaar staan.

Kom met z'n allen om zo aan de burgemeester en wethouder te laten zien dat de woonwagenbewoners elkaar steunen. Kijkduin, Jan Han!ostraat, Wateringen, Guntersteinweg moeten waarschijnlijk allemaal wijken voor huizen.

Dus mensen, kom op voor onze woonwagencultuur. Denk niet wij hebben geen probleem...Deze problemen zijn problemen voor ons.....ALLEMAAL

Nogmaals ... kom met z'n allen. Je hebt niets te verliezen alleen maar te winnen. Als laatste..

Gedraag je netjes in de raadszaal, geef ze geen excuus en vergeet niet tijdens de Gemeenteraadsverkiezingen op 7 maart 2006 te stemmen op de SP. Deze partij staat vierkant achter de woonwagenbewoners. Als je niet stemt komt je stem automatisch bij de grootste partij...Dat is de partij die op dit moment onze cultuur wil vernietigen.

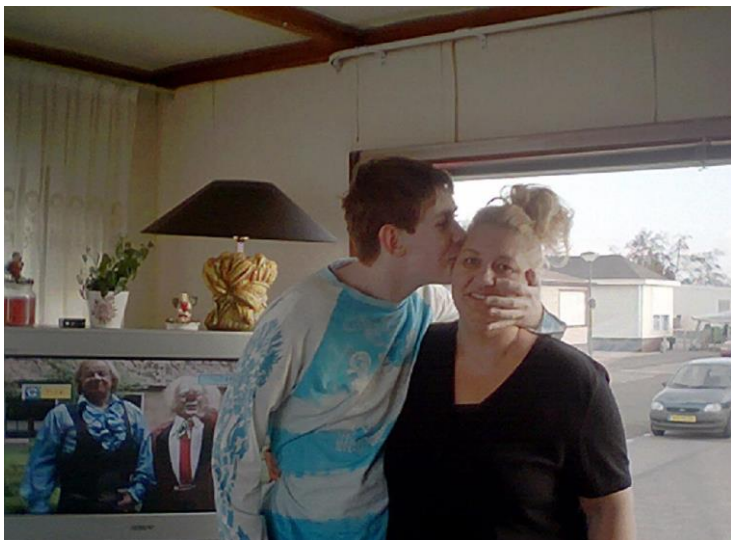
Einde oproep

De hoofdofficier van justitie van Den Haag Mr Han Moraal heeft nog steeds niet geantwoord op mijn brieven van 23 november 2005 en 8 januari 2006, ondanks het verzoek van zijn superieuren het College van procureurs-generaal om zulks te doen op korte termijn. Dit verzoek heeft het College van procureurs-generaal 27 januari jl aan de hoofdofficier verstuurd!

Hoofdstuk 12 Het drama van Jantje en Paula

2006

Vanochtend kreeg ik deze onderstaande foto's en tekst opgestuurd die een bewoner van het woonwagencentrum aan de Jan Hanlostraat in Den Haag, aan alle 45 raadsleden van de Gemeente Den Haag heeft gestuurd

Jantje en haar moeder Paula

Noodoproep!!!

Geachte heer/mevrouw, In de bijlage vindt u de foto's van een ruim matig verstandelijk gehandicapte tot en met randzwak begaafde vrouw en haar ernstig geestelijk gehandicapte zoon (bevestigd door de stichting MEE) wonende aan de Jan Hanlostraat 37 te Den Haag, die (tevens door de steun van een aantal raadsleden!!!) dreigen te worden uitgezet en dus dakloos worden terwijl zij tot de dag van vandaag alle huurpenningen hebben voldaan. Ik hoop dat jullie na het lezen van dit bericht deze zaak eens wat beter onderzoeken zodat u er ook van bewust bent wat voor beslissingen u neemt en wat er allemaal speelt onder het mom van normalisatie wij praten hier wel over mensen voor wie het niet mogelijk is om zonder steun van andere bewoners van de Jan Hanlostraat een normaal bestaan te leiden. Het lot van deze mensen ligt in uw handen!!! PS Wat betreft normalisatie is überhaupt een belachelijke uitspraak ik vind dat er nu maar eens over iedereen als woonwagendbewoner individueel moet worden gesproken ipv over een kam geschoren te worden als groepsverband. Groetjes, Anthony Foulon Jan Hanlostraat 39 2548 MV Den Haag e-mail a.foulon@planet.nl In deel 1 van de nasleep van de ontruiming Leyweg schreef ik al over dit schrijnende geval. Het lijkt me goed om de tekst geheel weer te geven wat ik op zondag 10 juli 2006 heb geschreven:

"Zondag 10 juli 2005 Gisteren ontving ik van de SP fractie van de Gemeente Den Haag een bericht, waarvoor ik de lezers waarschuw dat het misschien te schokkend kan overkomen. Het betreft een vraag, die de fractievoorzitster van de SP heeft gesteld op 6 juli jl. aan het college van burgemeester en Wethouders van de Gemeente Den Haag: Ingevolge het betreffende artikel, van het Reglement van Orde voor de vergaderingen van de Raad der gemeente ‘

‘s-Gravenhage. Op 5 juli 2005 heeft mevrouw X van woonwagencentrum Jan Hanlostraat een betekend vonnis ontvangen van een gerechtsdeurwaarder namens de publiekrechtelijke rechtspersoon Gemeente Den Haag. Mevrouw moet binnen 1 maand na 5 juni 2005 de standplaats leeg opleveren. Zo niet dan zal er ontruimd worden op donderdag 8 september 2005.

Tevens moet mevrouw binnen 2 dagen de proceskosten (577,78 euro), de toegewezen incassokosten (648,55 euro) en nog enkele andere kleinere bedragen (totaal 315,45 euro) betalen. Totaal moet mevrouw binnen twee dagen 1541,78 euro overmaken. Mevrouw heeft een uitkering als alleenstaande van de sociale dienst

1. Is het college bekend met bovenstaande feiten? Zowel mevrouw als haar nu 18 jarige thuiswonende zoon hebben het fragiele X-syndroom, een erfelijke ziektebeeld met verschillende/meerdere kenmerken. Mevrouw heeft hierdoor o.a. een verstandelijke beperking. Haar zoon heeft helaas veel meer kenmerken van eerder genoemd ziektebeeld. Hij is verstandelijk gehandicapt waardoor hij als het ware functioneert op een leeftijd van 3 jaar, daarnaast heeft hij last van ernstige autistische kenmerken. Doordat het een erfelijkheidziekte is op het X-chromosoom, zijn de ziekte kenmerken bij vrouwen minder ernstig dan bij mannen. De zoon ontvangt een Wajong uitkering, wat betekent dat hij volledig gehandicapt is vanaf zijn geboorte, en is 100% afgekeurd
2. Beiden worden door de gemeente, als verhuurder van de standplaats, hun huis uitgezet, is er opvang geregeld voor deze gehandicapte moeder en zoon? Zo ja, waar bestaat de begeleiding uit? Zo nee, waarom niet?
3. Bent U niet met de SP van mening dat het in dit geval noodzakelijk is? Mevrouw heeft enige maanden haar huur niet betaald i.v.m. klachten over de standplaatsen. Toen mevrouw duidelijk werd dat de verhuurder/gemeente een juridische incasso zaak zouden beginnen, wilde zij haar achterstallige huur alsnog betalen. Doordat haar paspoort was verlopen, er dus een nieuw identiteitsbewijs **aangevraagd** moest worden, betaalde zij haar achterstallige huur enkele dagen na de door de gemeente gestelde datum van 1 september 2004. Mevrouw kon zonder geldig identiteitsbewijs haar geld niet overmaken van de ene naar de andere rekening. De nu nog te betalen kosten van ruim 1500 euro zijn met name kosten die tijdens en na de rechtszaak tot huurontbinding gemaakt zijn. Mevrouw heeft dit geld niet.
4. Kan mevrouw een spoedlening ontvangen om bovenstaande te betalen via de bijzondere bijstand? De zoon gaat 5 dagen per week op medische indicatie naar een dagopvang. Hij wordt van huis uit opgehaald en thuisgebracht.
5. Waar kan de gehandicapten vervoer na huisuitzetting de zoon ophalen voor de dagopvang? De zoon raakt ernstig in de war wanneer hij zijn regelmaat kwijt raakt, wanneer hij uit zijn vertrouwde omgeving is. Na huisuitzetting zijn zij genoodzaakt te gaan zwerven.
6. Hoe denkt U dit gezin regelmaat aan te kunnen bieden na huisuitzetting? Woningbouw corporaties hebben woonconsulenten in dienst.
7. Heeft de gemeente als verhuurder woonconsulenten in dienst? Zo ja, heeft deze contact opgenomen met dit gezin? Zo nee, waarom niet? Het gezin moet voor 5 augustus de standplaats leeg opgeleverd hebben, daarna ligt er een dwangsom van 5000 euro per dag. Gezien bovenstaande tijdsdruk verzoeken wij U de gestelde vragen beantwoord te hebben voor 29 juli 2005.

Ingrid Gyömörei, SP

Commentaar: In welk land zijn we bezeild? Een land, die een invalide vrouw met haar invalide zoon op straat zet en voor hun astronomische bedragen laat betalen en desondanks toch haar standplaats moet verlaten? Dit kan toch niet gebeuren. Denk eens in, zij is met haar zoon ook al op 11 december 2002 in de ijskoude dagen door een grote politiemacht tegen haar wil naar een nieuwe locatie gedeporteerd. Het lijkt meer op tekst uit een misdaad roman of op een nachtmerrie. Toch is het de keiharde werkelijkheid van onze 'rechtstaat' Nederland anno 2005. "Einde tekst geschreven op zondag 10 juli 2005

Dinsdag 14 februari 2006

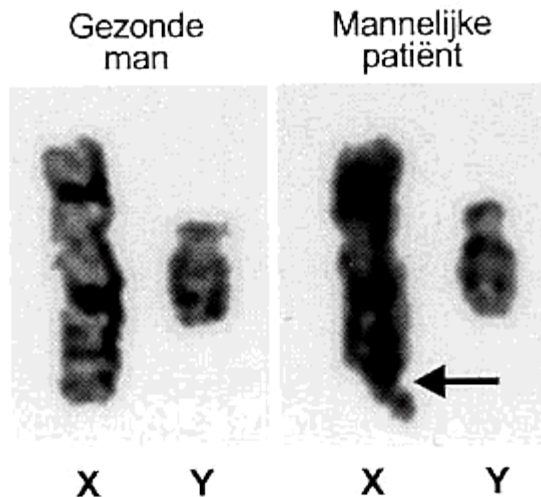
In het AD/Haagse courant staat vandaag een schokkend artikel over Paula en haar zoontje Jantje **'De wijkagent heeft zelfs staan janken, tegen zoveel onrecht'** Marc Konijn, Den Haag De wereld van Jantje is broos. Het liefst zit hij op zijn kamertje, dicht bij zijn nepaquarium, zijn

discolamp en zijn cd-speler. daar op die negen vierkanten meter, in een oude woonwagen op een nieuw kamp aan de uiterste rand van Den Haag , voelt hij zich veilig. Daar draait hij dan zijn plaatjes , loeihard, en op zijn geheel eigenwijze. Midden in een lied drukt hij de herhaalknop in, om die ene zin nog een keer te horen. telkens weer, soms wel honderden keren achter elkaar. Al hij genoeg heeft van Ernst Bobby en de rest, kijkt hij graag televisie heen en weer wiegend met zijn bovenlichaam als een ja-knikker die olie boort, met een lege blik in zijn ogen. Jantje is negentien jaar, zwaar geestelijk gehandicapt en autistisch. Hij moet vijfkeer op en dag worden verschoond, en mag niet naar buiten, omdat hij lijdt aan vitiligo, een ziekte waarbij pigment wordt afgebroken door zonlicht. Jantje heeft het - met een vocabulaire van tien woorden- niet getroffen. Wat hem 17 maart te wachten staat, daar heeft hij geen enkel benul van. Dat is de datum waarop Jantje en zijn moeder Paula (38) de woonwagen uit moeten zijn. Dat is de dag hun wagen in beslag wordt genomen door de gemeente Den Haag als gevolg van het huurincasso traject dat is ingezet. 25 woonwagens zijn om die redenen al weggesleept. Paula en Jantje worden nummer 26. Paula kan het niet vatten want ook zij gaat misdeeld door het leven, Ze redt het alleen door de niet aflatende hulp van vader, zus en een groep bewoners op het kamp. Dat kamp heeft massaal de huur niet betaald, uit protest tegen lekkende gaskabels, ontploffende stopkasten en schimmelende schuurtjes..Paula had 3300 euro schuld, betaalde de rekening na een aanmaning, maar was twee dagen te laat. De advocaat van de gemeente houdt voet bij stuk: 17 maart staan moeder en zoon op straat. Buurvrouw Cella: "Die mensen hebben geen hart. Zelfs de wijkagent heeft hier staan janken. Ons Jantje blijft hier. Dat beloof ik" Het artikel vergeet te vermelden, dat de woonwagen van Tinus Perdaems op 3 november 2005 van de Jan Hanlostraat niet is weggesleept, maar met een deel van zijn inboedel geheel met de grond is gelijk gemaakt, terwijl de gemeente had toegezegd dat de wagen zou worden gedemonteerd en opgeslagen.

Woensdag 15 februari 2006

Tijdens rondvraag van de commissie vergadering van Welzijn van de gemeente Den Haag heeft Mevrouw Hiek van Driel van de SP vragen gesteld over het geval van al of niet uitzetting van de invalide vrouw met haar invalide zoon van haar standplaats aan de Jan Hanlostraat te Den Haag. De wethouder mevrouw Klijsma heeft hierop geantwoord dat de uitzetting doorgaat en dat 24 uur tijdens de uitzetting voor de invalide zoon opvang wordt geregeld. Mevrouw van Driel heeft daarop gezegd, dat Paula haar huurschuld had voldaan. De wethouder zou dat nagaan. Grote ontzetting en diep verdriet bij zoveel onrecht bij de betrokkenen. Dit kan toch niet gebeuren, reden waarom ik niet zal schuwen om alle middelen in te zetten die mij ter beschikking staan om te voorkomen, dat Paula en haar zoon Jantje van hun standplaats na 16 maart 2006 zowel Paula als Jantje hebben is het fragiele X syndroom zullen worden verwijderd. De ziekte. Een stoornis in de verstandelijke ontwikkeling of geestelijke handicap, komt vaker voor bij mannen. Dit komt onder andere doordat een aantal vormen van zwakzinnigheid ontstaan door een verandering in het X-chromosoom. De meest voorkomende vorm van X-gebonden zwakzinnigheid wordt veroorzaakt door een breekbare (fragiele) plaats in het X-chromosoom (zie figuur). Op die plaats hebben de bouwstenen een bijzondere volgorde, waardoor zeer gemakkelijk veranderingen kunnen optreden. Soms worden daar kleine stukjes in de normale keten ingebouwd (insertie), waardoor de gebruikelijke volgorde van de bouwstenen wordt verstoord. Hierdoor wordt een gen uitgeschakeld dat van groot belang is voor de werking van de hersenen. De mensen, die aan hun ondergeschikten orders geven om Paula en Jantje na 17 maart 2006 uit hun wagen te zetten, hebben een veel ernstigere ziekte:het syndroom van het ontbreken van een hart dat op de juiste plaats klopt, het zogenaamde DH syndroom. Voor nadere uitleg van de kenmerken van dit syndroom wordt verwezen naar de notulen van de raadsvergaderingen van de Gemeente Den Haag, vanaf 5 juni 1997. (de datum dat door de gemeenteraad van Den Haag

werd besloten het woonwagencentrum aan de Leyweg te sluiten)

Figuur . Het fragiele X-syndroom: de fragiele X, een breekbare plaats aan de onderzijde van het X-chromosoom. Links een normale XY, rechts een fragiele X en een Y-chromosoom.

Zondag 19 februari 2006

Vanochtend ontving ik een fax met een afschrift van de brief dd. 20 januari 2006, die de advocaat van burgemeester Deetman Mr A.R. de Jonge schreef aan de advocaat van Paula Mr H. Koning. met onder meer de volgende schokkende zinnen: "Ik heb nog te reageren op uw brief van 22 november jl. met bijlage, zijnde het advies van MEE Zuid-Holland van 15 november 2005. De gemeente ziet in het advies onvoldoende aanwijzingen om te kunnen concluderen, dat een ontruiming door uw cliënte van de standplaats zal leiden tot een acuut medische noodsituatie". (...) "Tegen die achtergrond ziet de gemeente zich dan ook genoodzaakt om de ontruiming andermaal in gang te zetten. In dat kader wordt uw cliënte binnen een periode van 8 weken in de gelegenheid gesteld om vrijwillig tot ontruiming over te gaan. Na ommekomst van deze termijn, die derhalve verstrijkt op 17 maart 2006 zal de ontruiming zonder nadere aankondiging door de deurwaarder in gang worden gezet". Commentaar overbodig als men het hieraan voorafgaande tekst en foto's van mijn website heeft gelezen en gezien van het drama van Paula en haar zoon Jantje.

In Den Haag daar woont een graaf

En zijn zoon heet Jantje.

Als je vraagt: Waar woont je pa?

Dan wijst hij met zijn handje.

Met zijn vingertje en zijn duim,

Op zijn hoed draagt hij een pluim,

Aan zijn arm een mandje.

Dag, mijn lieve Jantje!

Donderdag 24 februari 2006

GROOT NIEUWS. In de raadsvergadering van de Gemeente Den Haag hebben gisteren de wethouders de heer Nordor en mevrouw Kleinsma het volgende medegedeeld: indien zij een medische indicatie van een bevoegd arts ontvangen, waaruit blijkt dat het ongewenst zou zijn om Paula en haar invalide zoontje Jantje van hun standplaats te verwijderen, zij zich zullen beraden of het besluit van uitzetting niet zou kunnen worden ingetrokken. Uit deze diplomatieke woorden kunnen we gevoegelijk aannemen dat zij daarmee te kennen hebben gegeven, dat zij daarmee de ontstane impasse willen doorbreken en het niet willen laten aankomen op een politiek steekspel. Even daarvoor was door de SP een

motie ingediend, die aan de raad vroeg om te voorkomen dat Paula en haar zoontje zouden worden uitgezet. Door de mededeling van de wethouders heeft de SP zeer terecht en getuigen van politiek inzicht, door hun motie voorlopig niet in stemming, te brengen, daarmee aangevend dat zij de raad niet onnodig onder druk willen zetten. Uiteraard mocht het zo zijn - wat ik niet aanneem - dat B en W alsnog zouden besluiten Paula en haar zoontje uit te zetten zij altijd op de motie kan terugkomen.. In de wandelgang hoorde ik van een aantal raadsleden van de VVD, dat zij erg blij waren dat het niet tot een stemming was gekomen. Maar ik hoorde ook een raadslid die woedend was op het college van B en W dat zij nu pas met deze oplossing waren gekomen. Zij hadden al veel eerder aan Paula moeten zeggen, dat zij een attest van een bevoegd arts moest overleggen omdat zij de mededeling van de Stichting Mee onvoldoende achten (zie onder zondag 19 februari :de brief van de advocaat van de Gemeente Den Haag). Ik heb hem toen gezegd dat uiteindelijk het resultaat telt en dat is voor Paula en haar zoon Jantje uiteindelijk het belangrijkste.. Door de vele inspanningen van vele zijden zowel door raadsleden, media als ook de massale opkomst van woonwagengewoners tijdens de laatste twee vergaderingen, hebben B en W eieren voor hun geld doen kiezen. Het blijft toch ongelooflijk dat het nodig is geweest om zo veel druk uit te oefenen om ze van gedachten te doen veranderen. Vergeet niet dat de vader van Paula steeds heeft gewezen op het feit van de onmenselijkheid van hun besluit tot uitzetting. Gisteren heeft hij nog eens, met een indrukwekkend betoog dit onderstreept. Hij heeft een enveloppe met alle documenten aan wethouder mevrouw Kleinsma aangeboden en haar uitgenodigd een 'bakkie' te doen in de wagen van Paula en haar zoontje. Het was ontroerend om te zien hoe gelukkig Paula en haar familie na afloop waren..

In Den Haag door woont een graaf, die in het mandje van Jantje een brief heeft gestopt met de woorden: Je mag blijven Lieve Jantje mijn zoon!

Hoofdstuk 13 Nasleep Leyweg deel 3. 2006

Donderdag 7 april 2006

Hieronder volgt een brief die de fracties van CDA (!)/SP/D66/HSP/CU-SGP vandaag schreven aan de voorzitter van de Gemeenteraad van Den Haag, "In het (recente) verleden hebben de gemeenteraad en het college meerdere malen met elkaar van gedachte gewisseld over de verhuizing van het woonwagencentrum aan de Leyweg. De raadsleden Ingrid Gyomrei (SP) en Joris Wijsmuller (HSP) hebben op 24 januari 2006 schriftelijke vragen gesteld aan het college over de verhuizing van het woonwagencentrum aan de Leyweg.

Het college heeft deze vragen op 7 maart 2006 beantwoord (RIS 134941).. Nieuwe informatie door RTV West naar buiten gebracht werpt een nieuw licht op dit dossier. In het TV West onderwerp komen meerdere verhuis/transportbedrijven aan het woord die beschikken over de juiste

transportmiddelen en en bereid zijn een dergelijke operatie uit te voeren. In de beantwoording van de schriftelijke vragen van de raadsleden Gyomrei en Wijsmuller stelt het college echter: "Indertijd bleek dat het zeer moeilijk was om bedrijven te vinden die een dergelijke opdracht konden of wilden uitvoeren". De fracties van CDA / SP / 066/ HSP / CU-SGP zetten hun vraagtekens bij deze uitspraak. Zij worden hierbij gesteund door een rapport van de gemeentelijke accountantsdienst (GAD). Enkele citaten uit het GAD-rapport van 20 maart 2003 (kenmerk: A.2003.187):

- Het scenario van een gedwongen verplaatsing is vanaf juli 2002 in beeld gebracht met het opstellen van een eerste versie van het draaiboek. (...) In augustus 2002 is het beoogde verhuis/transportbedrijf gevraagd een offerte uit te brengen. Hieruit bleek dat de kosten aanzienlijk hoger zouden uitvallen dan het beschikbare budget" .
- "Zo is er geen sprake geweest van het aanvragen en vergelijken van offertes van meerdere bedrijven. Oorzaak hiervan is volgens verkregen

informatie gelegen in het niet voorhanden zijn van meerdere kandidaten die deze verhuisoperatie konden of wilden uitvoeren. (...) Op basis van deze documentatie lijken de geoffreerde tarieven niet (sterk) concurrerend. Uit de prijsvergelijking komt naar voren dat deze tarieven aan de bovenkant van de markt zitten".

Conclusie: er was geen sprake van acute bestuursdwang met een korte inkoopprocedure. Ruim drie maanden voor de feitelijke start van de verhuizing onder bestuursdwang op 11 december 2002 was het college reeds op de hoogte van het feit dat de verhuizing onder bestuursdwang feitelijk hoger zou uitvallen dan begroot. Desondanks heeft het college niet meerdere transportbedrijven benaderd, terwijl er alleen al in Nederland 19 transportbedrijven zijn die in staat zijn om 'exceptioneel transport' te verrichten met woonwagens (zie overzicht bijlage I). Op grond van het desbetreffende artikel van het reglement van orde leggen wij de volgende vragen voor:

1. Was het college er in augustus 2002 van op de hoogte dat in Nederland meerdere transportbedrijven beschikken over het materieel & personeel om een dergelijk operatie uit te voeren, zoals in bijlage I gegeven informatie? Zo ja, waarom zijn deze bedrijven niet benaderd? Zo nee, waarom ontbreekt het bij de gemeente aan actuele marktinformatie betreffende 'exceptioneel transport'?
2. Het college is van mening dat i.v.m. "gevoeligheid van de zaak" slechts één verhuis/transportbedrijf bereidwillig was de klus te klaren. Dit getuigt van groot wantrouwen tegen andere verhuis/transportbedrijven. Kan het college aangeven waarom dit niet strijdig is met de regels die gelden voor Europese aanbesteding en de 'gemeentelijke aanbestedingsrichtlijn'?
3. Op grond van welke criteria veronderstelt het college dat bij *een* Europese aanbesteding - bij de destijds geldende regels - deze verhuizing geen "dienst" (drempelbedrag: Euro 200.000 - Euro 236.945) is maar een "werk" (drempelbedrag: Euro 200,000 - Euro 5.923.624)? (wij verwachten bij de beantwoording een vergelijkend onderzoek).
4. Welke regelgeving, richtlijnen, jurisprudentie, e.d. liggen ten grondslag aan de mening van het college dat bij zogenaamde bestuursdwang het niet noodzakelijk is geweest deze verhuizing conform de 'gemeentelijke aanbestedingsrichtlijn' aan te besteden?
5. De fracties willen, desnoods vertrouwelijk, inzicht in de inkoop documentatie die ten grondslag heeft gelegen aan de keuze voor een verhuis/transportbedrijf

Michel Santbergen
CDA

Ingrid Gyömörei
SP

Margalein de Jong
D66

Joris Wijsmuller
Haagse Stadspartij

Wim Pijl
CU-SGP

Wat zullen de antwoorden van de gemeenteraad zijn op deze netelige vragen? . Het blijkt nu maar weer eens hoe zeer er door de Gemeente Den Haag in 2002 aangerotzood is.

Dinsdag 16 mei 2006

Vandaag stuurt Burgemeester Deetman een antwoord op de brief van 7 april 2006 van de raadsleden M.J.J. Santbergen, Ingrid Gyömörei, M.D. de Jong, G.H.M. Wijsmuller en W.J. Pijl die zich beklagen over de waanzinnig hoge kosten van de verhuizing, van de woonwagens van de Leyweg in 2002.

Hier volgt het antwoord van B en W Ingevolge het bepaalde in artikel 35, lid 4, van het reglement van orde voor vergaderingen en andere werkzaamheden van de raad, antwoorden wij als volgt.

1. Was het college er in augustus 2002 van op de hoogte dat in Nederland meerdere transportbedrijven beschikken over het materieel & personeel om een dergelijk operatie uit te voeren, zoals in bijlage I gegeven informatie? Zo ja, waarom zijn deze bedrijven niet benaderd? Zo nee, waarom ontbreekt het bij de gemeente aan actuele marktinformatie betreffende 'exceptioneel transport'?

Ja. In augustus 2002 was de openbare ledenindex van Transport en Logistiek Nederland nog niet via de website, waarnaar u refereert in uw bijlage, beschikbaar. Op een algemene ledenvergadering van TLN in november 2004 is besloten dat deze informatie beschikbaar zou worden gesteld.

Het door de Gemeentelijke Accountantsdienst uitgevoerde onderzoek vermeldt in het op 20 maart 2003 uitgebrachte rapport over de gevolgde inkoopprocedure het volgende: "Ten aanzien van de keuze van het verhuis/transportbedrijf is slechts in beperkte mate inkoopdocumentatie voorhanden. Zo is er geen sprake geweest van het aanvragen en vergelijken van offertes van meerdere bedrijven.

Oorzaak hiervan is volgens verkregen informatie gelegen in het niet voorhanden zijn van meerdere kandidaten die deze verhuisoperatie konden

of wilden uitvoeren. Ten aanzien van de door het ingehuurde verhuis/transportbedrijf uitgebrachte offerte heeft op onderdelen wel een prijsvergelijking plaatsgevonden zoals met betrekking tot tarieven voor zwaar kraan- hijs- en transportmaterieel. Daarnaast is een onderbouwing

opgevraagd van de door het bedrijf geoffreerde uurtarieven. Op basis van deze documentatie lijken de geoffreerde tarieven niet (sterk)concurrerend

Uit de prijsvergelijking komt naar voren dat deze tarieven aan de bovenkant van de markt zitten". Na het uitbrengen van dit rapport hebben zich geen nieuwe feiten of omstandigheden voorgedaan, die aanvulling van de informatie uit het rapport noodzakelijk maken

2. Het college is van mening dat i. v.m. "gevoeligheid van de zaak" slechts één verhuis/transportbedrijf bereidwillig was de klus te klaren. Dit getuigt van groot wantrouwen tegen andere verhuis/transportbedrijven. Kan het college aangeven waarom dit niet strijdig is met de regels die gelden voor Europese aanbesteding en de 'gemeentelijke aanbestedingsrichtlijn'?

Er gold geen verplichting tot Europees aanbesteden. Verhoudingsgewijs is het merendeel van de opdracht (54,6 %) aan te merken als een werk, waardoor de regels voor aanbesteding van werken gevolgd dienden te worden. Omdat de drempelwaarde van werken destijds Euro 6.242.028 bedroeg en dus de drempelwaarde van werken niet wordt overschreden, was er geen verplichting tot Europees aanbesteden.

De gemeentelijke aanbestedingsrichtlijn gold ten tijde van de gedwongen verplaatsing in 2002 niet

3. Op grond van welke criteria veronderstelt het college dat bij een Europese aanbesteding bij de destijds geldende regels - deze verhuizing geen "dienst" (drempelbedrag: Euro 200.000 - Euro 236.945) is maar een "werk" (drempelbedrag: Euro 200.000 - Euro 5.923.624)? (wij verwachten bij de beantwoording een vergelijkend onderzoek).

Er is per onderdeel van de opdracht beoordeeld of het om een werk of dienst ging. In dit geval was het merendeel van de opdracht te bestempelen als een werk. De opdracht heeft meer het karakter gehad van een demontage en verplaatsing van bouwwerken dan van een verhuizing. uitgangspunt

hierbij zijn de door de Europese Commissie uitgegeven CPV -codes. Deze codes benoemen duizenden activiteiten, die vervolgens worden gekwalificeerd als een werk of een dienst. Bijlage I geeft een overzicht van de verhouding tussen werken en diensten aan de hand van de kostenraming van Firma Klomp Transport B.V. De onderdelen van de opdracht die als dienst zijn aan te merken zijn de transportwerkzaamheden, de veiligheid en de bewaking en de verhuizing van de inboedel en de inventaris. De veiligheid en de bewaking zijn analytisch gezien

niet aan te merken als een dienst die onlosmakelijk met het werk zijn verbonden, maar hoeven volgens de Europese regelgeving niet apart als een dienst aanbesteed te worden, daar de drempelwaarde van diensten niet wordt overschreden. De verhuiswerkzaamheden zijn, doordat ze onlosmakelijk met het werk verbonden zijn, volgens de regels niet aanbestedingsplichtig. Dit geldt ook voor de transportwerkzaamheden. Zonder transport kan immers geen sprake zijn van een ontruiming van de woonwagenlocatie.

4. Welke regelgeving, richtlijnen, jurisprudentie, e.d. liggen ten grondslag aan de mening van het college dat bij zogenaamde bestuursdwang het niet noodzakelijk is geweest deze verhuizing conform de 'gemeentelijke aanbestedingsrichtlijn' aan te besteden?

Zoals reeds bij de beantwoording van vraag 2 is opgemerkt bestond er geen gemeentelijke aanbestedingsrichtlijn ten tijde van de verplaatsing van woonwagens in 2002. Hieraan kon derhalve niet worden getoetst.

5. De fracties willen, desnoods vertrouwelijk, inzicht in de inkoopdocumentatie die ten grondslag heeft gelegen aan de keuze voor een verhuis/transportbedrijf

Het dossier dat ten behoeve van de accountantsdienst is gemaakt voor het onderzoek naar de redelijkheid en noodzakelijkheid van de kosten voor de ontruiming van de woonwagenlocatie aan de Leyweg kunt u vertrouwelijk inzien op de afdeling woonwagenzaken. Het college van burgemeester en wethouders, de secretaris, de burgemeester, getekend door D.M.F. Jongen W.J. Deetman

Het antwoord is weer mistig zoals altijd. Ik wil nog even in herinnering brengen wat de commissie de Haseth van de 'verhuizing' in haar rapport in 2005 heeft gezegd:

"Volgens deskundigen was de gestelde termijn waarbinnen de verhuizing geklaard moest zijn te kort om tot een zorgvuldige uitvoering, dat wil zeggen met zo min mogelijk schade aan de wagens, te komen. Doordat reeds op de eerste dag van de operatie is afgeweken van het draaiboek, heeft de verhuizing vertraging opgelopen. (...) Resultaat was wel dat een van de lichtste wagens op een van de weinige verzwaarde plekken van nieuwe locatie terecht is gekomen. Een van de grotere wagens is neergezet op een standplaats die daarop niet berekend was. Tevens is het uitgangspunt dat niet vergunbare wagens zouden worden opgeslagen niet uitgevoerd. Hierdoor staan momenteel ook de niet vergunbare wagens op de nieuwe locatie, zonder de mogelijkheid alsnog een vergunning te krijgen, maar ook, naar het zich laat aanzien, zonder dat de gemeente ze kan verwijderen; zij heeft ze immers daar doen neerzetten. Ten aanzien van de voorbereiding van de verhuizing is de commissie van mening dat de logistieke en personele organisatie van de 'operatie' ernstig is onderschat, waardoor er sprake was van veel improvisatie en ad hoc beslissingen tijdens de uitvoer ervan door alle betrokkenen. In het bijzonder moet het, naar oordeel van de commissie en veel van haar gesprekspartners, als een ernstige tekortkoming worden aangemerkt dat er voor aanvang van de verplaatsing geen volledige schouw is gehouden op de oude locatie, waarbij de te verhuizen wagens konden worden gemeten en de verhuizer de gelegenheid kreeg op te nemen wat voor verschillende wagens hij diende te verhuizen. Ook het feit dat er na afloop van de verhuizing geen integrale evaluatie heeft plaatsgevonden, ziet de commissie als een tekortkoming, zeker in het licht van de nog op handen zijnde deconcentratie van de Escamplaan".

Maar zoals we al weten is het rapport van de Commissie de Haseth rechtstreeks naar de rullenbak

verwezen.

Bijlage 1: Kostenraming Firma Klomp Transport B.V.

De opdracht bestaat uit 8 onderdelen, namelijk:

1. Verhuizing van de inboedel en de inventaris,
2. Montage en demontage,
3. Transportklaar maken,
4. Kraanwerkzaamheden,
5. Transportwerkzaamheden,
6. Veiligheid en bewaking,
7. Algemene voorzieningen en
8. Projectcoördinatie.

Bij de vaststelling of sprake is van een werk of dienst, is voor elk onderdeel een percentage bepaald van het totaal. In dit totaal zijn de onderdelen 7 en 8 niet meegenomen. De onderdelen 7 en 8 zijn niet specifiek te kenmerken als een werk of een dienst en kunnen achteraf naar rato worden meegenomen in het percentage dat betrekking heeft op werken en het percentage dat betrekking heeft op diensten. Bepalend of sprake is van een werk of dienst zijn dus de onderdelen 1 tot en met 6. De verdeling naar werken en diensten kan als volgt worden weergegeven:

Werken:

169.480,00	Montage en demontage
64.515,00	Transportklaar maken
321.000,00	Kraanwerkzaamheden

554.995,00	Totaal werken
-------------------	----------------------

Diensten:

116.148,00	Veiligheid en bewaking (1B-dienst)
92.780,00	Verhuizing inboedel en inventaris
253.000,00	Transportwerkzaamheden

462.168,00	Totaal diensten
-------------------	------------------------

1.017.163	Totale kosten diensten en werken
------------------	---

Apart

238.469,00	Algemene voorzieningen (naar rato)
125.563,20	Projectcoördinatie (naar rato)

Het onderdeel werken omvat 54,6 % van de totale kosten. Dit houdt in dat de regels omtrent de aanbesteding van werken gevolgd dienden te worden. Omdat de drempelwaarde voor werken niet wordt overschreden, geldt geen aanbestedingsplicht.

Hoofdstuk 14 Art 12 voor Gerechtshof 2006

Woensdag 24 mei 2006

Vandaag mocht ik voor het Gerechtshof in de Den Haag komen om te klagen over het feit dat de officier van justitie mij niet heeft willen vervolgen voor mijn misdrijven toen ik me liet arresteren 3 november 2005 in de wagen van Tinus Perdaems op de Jan Hanlosstraat 9 en op 2 januari 2006 in de wagen van Sani Kames. De ene keer was ik te oud en de andere keer was het een misdrijf van geringe aard/omvang. Vanmiddag kwam ik voor de meervoudige kamer van het Gerechtshof in Den Haag met de voorzitter mevrouw Mr W.P.C.M. Noordam geassisteerd door de raadsheren Mr R.P.B.M Berger, Mr W. Bruinsma, Er was ook een lid van het college van procureurs-generaal van het Openbaar Ministerie aanwezig t.w de

advocaat- generaal Mr G.C.Haverkate . De griffier was mevrouw Mr C.W. Kuiper-van den Haak. Mij werd door voorzitter de gelegenheid geboden mijn klaagschrift geheel voor te lezen. Ik heb ze ieder een kopie van mijn pleidooi overhandigd zodat ze mee konden lezen als het eventueel te vlug ging, want ik moest het wel kort maken zei de voorzitter vooraf. Hier volgt dan mijn pleidooi dat ik zonder onderbreking mocht voorlezen: Beklag van Tom de Booij op grond van artikel 12 en 12 a t/m l van het Wetboek van strafvordering op woensdag 24 mei 14.30 uur voor het Gerechtshof te 's-Gravenhage. Zaak nummer 06/1627
's-Gravenhage 24 mei 2006

Edelachtbare Leden van het Hof,

Door Uw Gerechtshof werd ik gevraagd om vandaag te verschijnen voor de raadkamerzitting van de twaalfde meervoudige strafkamer in twee hoedanigheden, te weten als hoofdklager en als hoofdbeklaagde. In dit laatste geval is mijn naam in de oproep onvolledig weergegeven ipv T. Booij moet het zijn T. de Booij. Tevens zou ik U willen wijzen op het feit dat U in uw oproep om te verschijnen voor de beklagkamer (datum 21 april 2006 zaaknummer K06/1627), gewag wordt maakt van het feit dat ik in het verleden één strafbaar feit zou hebben begaan, waarvoor ik door de officier van justitie niet zou zijn vervolgd. Het betreft hier echter twee strafbare feiten, die door mij zijn begaan op resp. 3 november 2005 en 2 januari 2006.

Hoofdklager

Laat ik beginnen in mijn rol als Hoofdklager. In mijn brief van 23 november 2005 aan de officier van justitie heb ik mij beklagd over het feit, dat hij in zijn brief van 11 november 2005 (kenmerk 09-661043-5/68/EVDB) mij mededeelt, dat hij mij niet zal vervolgen en als reden opgeeft, ik citeer: "uw leeftijd een vervolging minder gewenst maakt".

Ik heb in mijn brief de volgende zin gebruikt die voor zichzelf spreekt: "Vindt u het niet onlogisch en inconsequent dat de officier thans een vervolging minder gewenst acht gezien mijn leeftijd, terwijl hij wél toezegt om "in de toekomst" bij een nieuwe zaak (in beginsel) wél tot strafvervolging over te gaan ? Immers: "in de toekomst" zal mijn leeftijd hoger zijn dan heden. Het kan toch niet waar zijn, dat ik ongestraft een bevel van een ambtenaar opzettelijk kan negeren. Het is toch een misdrijf tegen het openbaar gezag (artikel 184 van het Wetboek van Strafrecht) dat normaliter bestraft mag worden met een gevangenisstraf van ten hoogste drie maanden of een geldboete van de tweede categorie. Daarbij voegt de officier er nog aan toe: "Mocht er in de toekomst opnieuw een proces-verbaal tegen u worden opgemaakt, strafvervolging in de nieuwe zaak in beginsel zal worden doorgezet".

Het was mij toen al meteen duidelijk dat er in de zin een addertje onder het gras zat namelijk in het woord "in beginsel". En ja, de officier van justitie heeft gemeend wederom het door mij op 2 januari 2006 gepleegde misdrijf te seponeren door kennelijk gebruik te maken van het woord "in beginsel". Ook hier ging het om het door mij niet opvolgen van een ambtelijk bevel van een ambtenaar. Nu heeft de officier van justitie weer een nieuwe troefkaart uit de hoge hoed getoverd. Hij geeft als reden op: "het een feit van betrekkelijk geringe aard/omvang betreft". Daar zegt hij mee dat het niet opvolgen van een ambtelijk bevel iets van geringe aard /omvang is. Hij eindigt weer met de toverformule: "Mocht er in de toekomst opnieuw een proces-verbaal tegen u worden opgemaakt, strafvervolging in de nieuwe zaak in beginsel zal worden doorgezet". Ik moge Uw edelachtbare college erop wijzen, dat de tweede arrestatie op 2 januari 2006 niet bepaald gerangschikt kan worden als een misdrijf van geringe omvang. Zeker niet van geringe omvang was het politieapparaat, dat uren lang nodig is geweest om mij aan te houden en over te brengen naar het politiebureau. Rond 12 uur in de middag van 2 januari 2006 heb ik mij begeven in de woonwagen van de Heer Sanie Kames, die stond op het voormalig woonwagencentrum aan de Leyweg in Den Haag. Rond twee uur werd door de hoofdinspecteur Jansen gezegd, dat de wagen op privé-terrein stond en onmiddellijk moest worden verwijderd. Ik heb hem medegedeeld dat ik de wagen onder geen beding wenste te verlaten. In totaal waren betrokken bij mijn

aanhouding 3 hoofdinspecteurs van politie, t.w. de heren C. Jansen, D. Driessen en van der Broek, alsmede de rechercheur mevrouw Janssen. Zij stonden tijdens de urenlange operatie in direct verbinding met het hoofd van de politie de burgemeester W.J. Deetman. De hele buurt rond de Leyweg was voor het verkeer afgezet. Er waren zeker een vijftal tal busjes met ME aanwezig. Bij mijn aanhouding in de woonwagen kwam behalve de hoofdinspecteur van den Broek ook nog een vijftal mannen en een vrouw van de ME om mij eventueel naar buiten te dragen. Bij mijn eerste aanhouding op 3 november 2005 had ik mij laten wegdragen uit de woonwagen van Tinus Perdaems door het arrestatieteam. Dit keer heb ik verkozen om lopende de wagen na mijn aanhouding te verlaten. Uit dit alles moge toch blijken dat de officier van justitie wel een zeer merkwaardige opvatting heeft over wat een misdrijf van geringe aard/omvang is. Het zal mij benieuwen, wanneer ik mij wederom gedrongen voel om weer een misdrijf te plegen wat dan zijn reden zal zijn van zijn sepot. Tot besluit van dit eerste betoog in mijn rol als hoofdklager vraag ik aan Uw edelachtbare college of U met het sepotbeleid van de officier van justitie in de onderhavige gevallen kunt meegaan. Het is op zijn minst vreemd dat leeftijd een rol speelt bij heit sepotbeleid en in het tweede geval U het door mij begane misdrijf van geringe aard/omvang vindt.

Uiteraard is het mij bekend dat de officier van het Openbaar Ministerie gebruik mag maken van het opportunititeitsbeginsel waarbij hij gerechtigd is om al of niet tot vervolging over te gaan op grond van het algemeen belang. Het hek is toch van de dam als iemand die boven de tachtig is zo maar tot twee maal toe een ambtelijk weigert op te volgen. Men kan dan toch onmogelijk spreken dat hier sprake is van algemeen belang om een bejaarde man niet te vervolgen. Ik kan mij niet aan de indruk onttrekken dat hier sprake is van rechtsongelijkheid. Ik zou wel eens willen zien of de officier van justitie iemand met een ander verleden en een ander achtergrond eveneens niet zou willen vervolgen. Ik wijs U op mijn 'staat' van dienst, die zich in mijn dossier bevindt aangaande de door mij begane misdrijven in de afgelopen dertig jaren. U kunt dan ook zeker in mijn geval spreken van een recidivist. Echter één door mij begane misdrijf staat niet in deze lijst omdat ik ingegaan ben op een transactievoorstel van de officier van justitie. Op 17 december 2002 pleegde ik lokaalvredebreuk uit protest tegen het feit dat de burgemeester van Den Haag W.J. Deetman mij op zijn spreekuur niet wenste te ontvangen. Ik wilde hem vragen waarom hij op 11 december 2002 was overgegaan tot gedwongen ontruiming met bestuursdwang van het woonwagencentrum aan de Leyweg, ondanks het feit dat hem per brief door mij, als adviseur, en door de advocaat van de bewoners was medegedeeld dat de bewoners bereid waren vrijwillig te verhuizen. De officier van justitie stuurde mij een dagvaarding om op 6 augustus 2003 te verschijnen voor de politierechter. In de zomer 2003 leek het er echter op dat de Gemeente Den Haag een welwillender koers inzake het woonwagenbeleid zou inzetten. Daarom heb ik toen besloten om de zaak niet op de spits te drijven en ben ik ingegaan op het transactievoorstel van de officier van justitie: ik betaalde 130 euro en de officier trok de zaak in. Het is toch op zijn minst vreemd om te mogen constateren dat voor het door mij begane misdrijf, het niet opvolgen van een ambtelijk bevel op 17 december 2002, de officier van justitie mij niet te oud vond om mij te vervolgen. Maar misschien hanteert de officier van justitie de leeftijdsgrens van tachtig jaar. Immers op 17 december 2002 was ik 78 jaar en op 3 november 2005 en 3 januari 2006 81 jaar!

Tot slot wil ik mijn bevreemding uitspreken over het in ongerede raken van mijn briefwisseling met de officier van justitie. Ik wil even de feiten op een rijtje plaatsen om u een indruk te geven van de vreemde gang van zaken. 23 november 2005 heb ik schriftelijk mijn bezwaarschrift van het niet vervolgen bij de balie van het Openbaar Ministerie ingediend. Ik heb toen op een afschrift een stempel van het OM gekregen als bewijs voor ontvangst. Ten tweeden male heb ik 8 januari mijn bezwaar schriftelijk kenbaar gemaakt tegen het tweede sepot aangaande het door mij begane misdrijf op 2 januari 2006. Ik heb mijn schrijven aangetekend verzonden en een bewijs van ontvangst vervolgens ontvangen. Toen ik taal nog teken ontving van de officier van justitie heb in een schrijven van 20 januari 2006 mij gericht tot het College van procureurs-generaal en hierin gevraagd of zij er bij de officier van justitie op zouden willen aandringen om mij te

antwoorden. Inderdaad in een brief van 27 januari 2006 ontving ik van het College van procureurs-generaal de mededeling, ik citeer een zin uit deze brief: "Gelet daarop heb ik de hoofdofficier bij brief van heden verzocht zulks alsnog op korte termijn te doen".

Na nog niets van de officier van justitie te hebben gehoord, vraag ik nogmaals aan het College van procureurs-generaal in mijn schrijven van 25 februari 2006 om de officier van justitie te vragen om mij te antwoorden op mijn brieven van 23 november 2005 en 8 januari 2006. Ik ontving van het College van procureurs-generaal een schrijven van 6 maart 2006, waarin zij mij mededeelden, dat zij nu ten tweeden male de officier van justitie dringend had verzocht mij op korte termijn te antwoorden. Ten lange leste ontving ik eindelijk na maanden wachten een schrijven van 14 april 2006 van de officier van justitie waarin de onthutsende zin voorkomt: "Op 6 maart 2006 ontving ik van het College van procureurs-generaal bericht dat uw brieven van 23 november 2005 en 8 januari 2006 nog niet zijn beantwoord. Thans is gebleken dat uw brieven kennelijk enige tijd in het ongereede zijn geweest. Hiervoor bied ik u mijn verontschuldigen aan". Deze heb ik uiteraard geaccepteerd, maar het blijft toch wel vreemd dat de officier van justitie op de eerste aanmaning om mij te antwoorden niet heeft gereageerd en doet voorkomen alsof de brief van 6 maart 2006 de eerste keer is geweest dat hij een verzoek van het College van procureurs-generaal heeft ontvangen. De eerste brief van 27 januari 2006 van het college van procureurs-generaal is misschien ook weer in het ongereede geraakt. Volgens artikel 12, lid 1 van het Wetboek van Strafvordering kan ik als direct belanghebbende schriftelijk beklag doen en volgens het tweede lid wordt onder een rechtstreeks belanghebbende verstaan iemand die krachtens zijn doelstelling door het niet vervolgen van een verdachte in de door hem begane misdrijven rechtstreeks wordt getroffen. Immers ik als staatsburger ben ongerust over het feit dat iemand die 81 jaar is zo maar twee misdrijven, het niet opvolgen van een ambtelijk bevel, kan plegen zonder daarvoor gestraft kan worden. Waar blijven de grenzen en normen van onze maatschappij. In de laatste tijd hebben we keer op keer gezien dat normen en waarden niet meer zo nauw worden gezien. Het Openbaar Ministerie wel heel grillig in haar beleid vooral als het gaat om misdrijven begaan door vooraanstaande personen (Kwestie Ahold etc). Zij eindigen vrijwel nooit in de gevangenis en kunnen volstaan met een boete die voor hun vermogen nauwelijks bezwaarlijk kan zijn. Terwijl de minder bedeelde van onze samenleving die zijn boetes niet kan betalen wel wordt opgesloten. Mijn motto bij al mijn acties is steeds geweest: "Gelijk recht voor ongelijke mensen is het grootste onrecht". Het is hierom dat ik indertijd een hogere straf heb gevraagd dan de studenten voor de lokaalvredebreuk inzake de Maagdenhuisbezetting in mei 1969. Immers ik was in die tijd wetenschappelijk hoofdmedewerker verbonden aan de Universiteit van Amsterdam, ik kreeg dezelfde straf als de studenten, dit terwijl ik toch een duidelijk meer verantwoordelijkere positie innam en het dus des te kwalijker was dat ik meedeed aan de Maagdenhuis bezetting.

Beklaagde

Hier volgt nu mijn betoog dat ik zal houden in mijn hoedanigheid als beklaagde cq. verdachte. Ik wil Uw college nader uit de doeken doen wat mijn motief is om sinds 30 jaar deze misdrijven te begaan. Ik ben in 1970 ontslagen uit mijn functie als wetenschappelijk hoofdmedewerker. Ik heb in mijn afscheidscollege van 30 november 1970 in feite al mijn motief weergegeven. De titel van dit college was: "Waar gaat onze aarde naar toe? Ik citeer de laatste alinea's "Het beleid van onze regering is er direct op gericht om een systeem in stand te houden, dat ons - met haast mathematische zekerheid - naar de ondergang voert. Er zijn geen tekenen die er op wijzen, dat zij dit systeem omver wil werpen. (...) Zij er in Nederland nog instanties, die een bijdrage kunnen leveren tot het scheppen van mogelijkheden, om tot een wezenlijke verandering te komen? Men zou kunnen denken aan onze Nederlandse universitaire instellingen en hogescholen. Immers zij behoren de maatschappij die hen daartoe via de belastinggelden in staat stelt - van advies te dienen voor de toekomstige ontwikkelingen van onze samenleving (...) De Nederlandse Universiteiten en Hogescholen zijn echter uitgegroeid tot organisaties, die geen

duimbreed mogen afwijken de door het systeem uitgestippelde weg. Zij eisen van een ieder een onvoorwaardelijke loyaliteit. In dit college hen ik U getracht duidelijk te maken de redenen waarom de verwezenlijking van een door de Universiteit van Amsterdam gedefinieerde loyale samenwerking mij onmogelijk si geworden nog langer naar behoren te realiseren. Ik zal in mijn nieuwe werksituatie trachten te verhinderen, dat door de Nederlandse Universiteiten en Hogescholen mensen en materiaal worden afgeleverd aan organisaties, die door hun activiteiten direct mede werken aan het in stand houden van een systeem, dat onze samenleving bedreigt". Sinds mijn ontslag uit de Universiteit heb ik vele acties gevoerd waarmee ik dikwijls met de justitie in aanraking ben gekomen. Het motief daarbij was steeds dat ik van mening ben dat Nederland allang geen rechtstaat meer is waar de scheiding der machten (Trias Politica) de burger zou moeten garanderen dat de democratische beginselen worden nageleefd. Ik geef U heel in het kort weer wat ik allemaal op mijn kerfstok heb. Dit om Uw college te laten zien dat de twee misdrijven die ik heb begaan op 3 november 2005 en 2 januari 2006 niet op zich zelf staan en moeten worden gezien in een breder kader namelijk als een vlammend protest tegen de verloedering van onze rechtsstaat. Steeds heb ik aan de betrokkenen waarvoor ik heb opgenomen gezegd ik ze gebruik als middel om aan te tonen wat er mis is in onze Nederlandse samenleving. In feite gaat mijn protest nog verder terug. Ik heb namelijk geweigerd om in 1943 een loyaliteitsverklaring te tekenen die van mij werd gevraagd door Universiteit van Amsterdam (let wel niet door de Duitse bezettingsmacht). Door de weigering is het gevolg geweest dat ik moest onderduiken en uiteindelijk werd opgepakt en als politiek gevangene werd opgesloten, eerst in de gevangenis van Arnhem (bewaakt door Nederlands personeel) en vervolgens maanden in het concentratiekamp in Amersfoort. Zoals ik al heb gezegd heb in 1969 weer een loyaliteitsverklaring geweigerd te tekenen die door de Universiteit van Amsterdam 26 jaar later van mij werd gevraagd.

Voor mijn misdrijf van lokaalvredebreuk van het Maagdenhuis op 16 –21 mei 1969 werd ik veroordeeld tot 50 dagen hechtenis (subsidiar 500 gulden boete). Deze heb ik uitgezeten in het Huis van Bewaring aan het Wolvenplein te Utrecht. Wel aardig om te vermelden dat bij mijn vrijlating de directeur van het Huis van Bewaring de heer Kroes mij mededeelde dat zolang hij directeur was ik niet meer in zijn inrichting mocht verblijven. Ik had teveel onrust gezaaid, werkstaking etc. Toen ik een vriend in het Huis van Bewaring te Utrecht wilde bezoeken, werd ik vanuit de wachtkamer uit het Huis van Bewaring door een aantal bewaarders op bevel van de heer Kroes naar buiten gedragen. Ook moest ik mijn talloze boetes uitzitten in andere rijksinrichtingen tot aan Maastricht toe. Mijn strijd tegen het woonwagengebeide van de overheid begon in 1971 en zoals U weet gaat door gaat tot op de dag van vandaag. Ik leerde in het Huis van Bewaring een woonwagengebewoner (reiziger) uit Baarn kennen. Hij zat naast mijn cel op B 16. De woonwagengebewoner (reiziger is een beter woord) vertelde me dat op zijn woonwagengecentrum in Baarn geen sanitaire voorzieningen waren. We hebben, toen we weer vrij waren, poep van het woonwagengecentrum opgeraapt en in het Gemeentehuis gegooit, terwijl er net een bruidspaar de trappen afkwam. Het resultaat was wel dat het woonwagengecentrum na 6 maanden kon beschikken over de nodige sanitaire voorzieningen.

In het jaar 1973 is er mijn affaire met de Burgemeester Van Haeringen van Baarn. Hij had een inwoner met een vervalste medische verklaring 3 weken laten opsluiten in eenzame afzondering in de psychiatrische kliniek 'Zon en Schild' in Amersfoort. De medische verklaring was ondertekend door de Burgemeester van Baarn en de Gemeentearts. De inwoner van Baarn leed volgens de verklaring aan gevaarlijke psychopathie. In eerste instantie was het formulier ingevuld door een ambtenaar van de sociale dienst. De Gemeentearts heeft zonder de man gezien te hebben de verklaring verder ingevuld en ondertekend, evenals de Burgemeester van Baarn. De inwoner van Baarn heeft zijn dossier uit de sociale dienst gestolen. Ik heb toen zijn dossier met de vervalste verklaring onder mij gehouden en geweigerd dit dossier aan hem terug te geven. Dit kwam mij te staan op een dagvaarding voor heling. In eerste instantie werd ik door de politierechter in Utrecht ontslagen van rechtsvervolging. Na 2 jaar van acties hebben we de

officier van justitie te Utrecht zo ver kunnen krijgen, dat hij voor mij in deze zaak hoger beroep heeft aangevraagd, iets wat ik helaas als verdachte niet meer kon doen. In de rechtszaak die voor het Gerechtshof in Amsterdam op 18 december 1973 diende, heb ik als verdachte 8 getuigen à charge mogen ondervragen. De Burgemeester van Baarn, Mr. J. Van Haeringen werd als laatste, na 8 uur op de gang op een bankje te hebben gewacht, als getuige à gehoord.

In 1974 had ik bij de Hoge Raad cassatie aangevraagd. In 1974 kon mijn verzoek bij de Hoge Raad niet worden behandeld, omdat ik mijn dossier uit het gebouw van de Hoge Raad had ontvreemd, toen ik het mocht inkijken. Ik kreeg toen een brief van de Hoge Raad met het verzoek om het dossier terug te geven anders kon zij mijn zaak niet behandelen. Ik moest nog wel enkele dagen zitten voor het ontvreemden van mijn dossier uit de Hoge Raad.

4 november 1974 werd ik door Hare Koninklijke Hoogheid Prinses Beatrix ter verantwoording geroepen voor mijn illegale acties in Baarn. Op het kasteel Drakesteyn had ik een zeer goed en openhartig gesprek met Prinses Beatrix en Prins Claus. Prinses Beatrix vroeg me waarom ik me schuldig maakte aan illegale acties vooral tegenover de burgemeester van Baarn. Mijn antwoord was daarop: "Koninklijke Hoogheid kijkt U eens naar het schilderij wat achter U aan de muur hangt (dat was van Willem de Zwijger). Toen begon onze tegenwoordige rechtsstaat vorm te krijgen met als basis principe de scheiding der machten. Het kan toch niet zo zijn dat iemand zonder een geldige krankzinnigenverklaring 3 weken wordt opgesloten in een psychiatrische inrichting. Zo iets gebeurt in Rusland. Waarom word ik dan niet voor mijn misdadige acties gearresteerd?". Ik heb toen aan haar voorgesteld direct met de acties te stoppen als de burgemeester, de gemeentearts en de directeur van de sociale dienst zouden vertrekken en de inwoner van Baarn eerherstel zou krijgen. Wat inderdaad zo is gebeurd. Ik zou geen direct verband willen trekken met het bezoek aan Prinses Beatrix en prins Claus, maar in ieder geval hebben de betreffende autoriteiten in Baarn ingezien dat het niet zo verder kon doorgaan. Een feit is wel dat Burgemeester van Baarn, de Gemeentearts en de directeur van de Sociale Dienst het veld hebben geruimd. De inwoner van Baarn kreeg eerherstel en alle kosten voor zijn rechtenstudie werden door de Gemeente betaald. Tijdens de acht uur durende strafzaak voor het Gerechtshof is alles aan het licht gekomen wat de Gemeente Baarn had misdaan. Voor mijn illegale acties werd ik veroordeeld tot 40 dagen hechtenis, die ik in de gevangenis van Scheveningen heb uitgezeten. Men zou kunnen stellen, dat een gesprek met leden van het Koninklijk Huis te aller tijde als vertrouwelijk moet worden beschouwd. Het is wel voor de eerste maal dat ik de inhoud van dit gesprek melding maak. Reden is gelegen in het feit dat ik toen al gezegd heb, dat ik de strijd heb aangeboden tegen de verloedering van de Trias Politica en dat het hoofdreden is voor het door mij begane misdrijven op 3 november 2005 en 2 januari 2006. In 1977 hebben Dirk de Vroome, alias Rooie Reus, Joost van Steenis van de Rode Jeugd en ik een partij opgericht om mee te doen aan de Tweede-Kamer verkiezingen met lijst 17: Verbond tegen Ambtelijke willekeur. We kregen terecht maar 4000 stemmen, want het was bedoeld om de verkiezingen belachelijk te maken. Het waren altijd de grote drie, die de zaken onderling regelden: PvdA, VVD en CDA (Nog steeds zie je in vele gemeenten, zoals in Den Haag dat de grote drie de dienst uitmaken). We hebben toen gevochten tegen het beleid van de grote kampen met prikkeldraad en politieposten in de jaren zeventig, uitgevoerd volgens de plannen van minister Klompé (zie mijn artikel op mijn website www.egoproject.nl 150 jaar woonwagengebeleid). Vervolgens ben ik in 1996 in Hilversum begonnen met acties, op verzoek van de woonwagengebewoners. Het woonwagencentrum de Egelshoek moest plaatsmaken voor de bouw van luxe woningen. Het centrum is toch door acties behouden gebleven en wordt dit jaar hopelijk, na 10 jaar gerenoveerd opgeleverd. Het succes van het behoud van het woonwagencentrum de Egelshoek is te danken aan het feit dat de Gemeente twee ernstige misdrijven had gepleegd. De Gemeente Hilversum heeft 300.000 gulden bedoeld voor het woonwagencentrum onrechtmatig overgeboekt naar de post algemene middelen. Later toen de zaak veilig was en het centrum behouden was, heeft de wethouder van Hilversum mevrouw Borstlap dit misdrijf van de Gemeente Hilversum toegegeven. Verder heeft de Gemeente

Hilversum in 1997 vervuild water geloosd op het open water van de Loosdrechtse plassen voor de aanleg van riolering. Ik heb toen eigenhandig dit water zodanig omgeleid, zodat het niet meer op het open water kon stromen, maar in de geulen die waren gegraven voor het aanbrengen van de riolering. De kosten van de door mij aangerichte schade waren ongeveer 50.000 gulden. De politie wilde mij niet arresteren. Ik kreeg de volgende dag het verwijt van de politie, dat ik de politie misbruikt had door hen voor mijn karretje te spannen. De Gemeente Hilversum had geen monster van het vervuilde water genomen, wij echter wel. Deze twee feiten heb ik nooit openbaar gemaakt, want het doel was bereikt, het woonwagencentrum was immers van de ondergang gered. Ik hoefde geen strafbaar feit te plegen, want de Gemeente Hilversum was gezwicht voor mijn dreigement dat ik door het plegen van een strafbaar feit hun daden in de rechtszaal in de openbaarheid zou brengen. Het is een voorbeeld van stille diplomatie, die alleen maar overwinnaars oplevert.

In Leiden heb ik meegedaan aan felle acties in 1997 om woonwagencentrum Trekvaartplein te behouden. Ook hier is het centrum behouden gebleven. Ook hier heeft de Gemeente Leiden door middel van stille diplomatie eieren voor haar geld gekozen. Maar momenteel anno 2006 zijn de bestuurders van de gemeente Leiden weer druk bezig om pogingen in het werk te stellen om het woonwagencentrum Trekvaartplein weer op te heffen of althans hun beloftes niet na te komen. Hiermee wordt weer een kiem gezaaid voor een nieuwe strijd, waar ik me met alle kracht in zal werpen als het zover mocht komen .

In Den Haag is alles hopeloos mislukt met de pogingen om het woonwagencentrum aan de Leyweg van de ondergang te redden. Na een strijd van 5 jaar is het woonwagencentrum in de ijsskoude donkere dagen voor Kerstmis 2002 door een grote politiemacht ontruimd. Het riep bij beelden op, die ik had meegemaakt tijdens de tweede Wereldoorlog, inclusief concentratiekamp Amersfoort. Met dat verschil dat het toen Duitsers waren en in 2002 Nederlanders. Mijn verschrikkelijke ervaringen heb ik vastgelegd op mijn reeds eerder genoemde website. Het leek allemaal de goede kant uit te gaan sinds de ontruiming van de Leyweg. Er werd een commissie van goede diensten gevormd die een rapport publiceerde waaruit bleek de gemeente Den Haag toch in vele gevallen nalatig was geweest en onjuiste beslissingen had genomen. Maar door de komst van een nieuwe wethouder M. Norder met woonwagenzaken in zijn portefeuille ging alles de verkeerde kant op. De vroegere bewoners van de Leyweg werden gelast belachelijke hoge kosten te betalen van de 'verhuizing' van 80.000 tot 230.000 euro's . Op 2 november 2006 werd ik gebeld door de bewoner van een woonwagen aan de Jan Hanlostraat 9. Hij zei me dat de volgende dag zijn wagen zou worden weggesleept. Hij had de opgelegde kosten van huurschuld te laat betaald, terwijl hij wel te kennen had gegeven schulden te betalen. Ik ben toen de volgende morgen rond zeven uur in de wagen gaan zitten. Toen de politie mij sommeerde de wagen te verlaten en ik dit weigerde ben ik door het arrestatieteam de wagen uitgedragen en opgesloten. De bulldozers hebben toen de wagen totaal vernield inclusief een deel van zijn inboedel. Toch was van te voren gezegd dat de wagen zou worden gedemonteerd. U ziet hieruit dat ik hiermee wilde protesteren tegen het misdadige optreden van de overheid en vooral tegen het beleid dat onder de verantwoordelijkheid stond van de burgemeester Deetman. Dat de gemeenteraad van Den Haag in al die jaren tegen dit beleid niets heeft gedaan geeft weer voedsel voor mijn argument dat de Trias Politica niet meer werkt. Ik heb aan den lijve letterlijk en figuurlijk mogen ervaren hoe deze raad danst naar het pijpen van burgemeester en wethouders. De zeventien raadsleden van de kleine partijen hebben in die negen jaar dat ik het van nabij meemaakte, gezien hoe hun moties op het gebied van woonwagenzaken werden weggestemd door de Grote Drie. Ook de rechterlijke macht, de derde poot van de Trias Politica, heeft keer op keer laten zien dat de advocaat van de gemeente Den Haag bij rechtszaken waar woonwagenbewoners bij betrokken waren, altijd aan het langste eind trok. Om maar helemaal te zwijgen over het functioneren van het Openbaar Ministerie.

In het boek van D. Hazewinkel-Suringa: Inleiding tot de studie van het Nederlandse strafrecht, 15e druk, staat het volgende dat voor mij goed van toepassing is : p.114 "De politieke delinquent

behoort tot de overtuigingsdaders derhalve tot de mensen die bewust de geldende rechtsorde trotseren, omdat zij de door hen beleden staatsrechtopvattingen hoger achten dan die van de betreffende staat. Kras gezegd, terwijl de gewone dader de dief of oplichter de geldigheid van het recht allerm minst betwist als was het alleen maar om des te meer profijt te hebben van zijn (illegaal) verworven bezit, stelt de overtuigingsdader dat juist ter discussie". Op pagina 115 wordt de visie wedergegeven van de president van de toenmalige Bijzondere Raad van Cassatie mr Haga: "Een politiek delinquent is iemand, die in botsing komt met de (Nederlandse) rechtsorde, omdat hij zijn overtuiging betreffende de gewenste levensverhoudingen der mensen onderling tracht te verwezenlijken op een wijze, welke door die rechtsorde niet kan worden geduld". Dit zijn woorden uit mijn hart gegrepen, vooral de laatste zin! Zou het misschien Zo zou zijn dat ze voor alles willen voorkomen dat ik als verdachte in de rechtszaal mijn zegje mag doen. Waarschijnlijk gezien de slechte ervaringen die Justitie in het verleden heeft gehad vooral inzake de affaire rond de burgemeester van Baarn in 1973.

Aan het eind komende van mijn betoog, zou ik al een voorschot willen nemen op de reactie van Uw college. U zult waarschijnlijk van mening zijn, dat het strafrecht zich niet leent voor het uitdragen van mijn politieke overtuigingen. Een voorproefje van een dergelijk standpunt kreeg ik te horen van de officier van justitie te Utrecht mr A.C. Bijlsma. Ik had hem namelijk gevraagd om een gesprek om mij goed voor te bereiden op de dag van vandaag. Immers Mr Bijlsma heeft een boek en artikel geschreven over artikel 12 van het wetboek van strafvordering. Een artikel met de titel: "Heeft een ex-verdachte recht op rehabilitatie" en het boek met de titel: "Handboek benadeelde partij", Uitgave Kluwer, Alphen aan de Rijn 2005. Zijn teleurstellende antwoord luidde onder meer:

"In uw bericht geeft u aan dat u strijdt tegen de verloedering van de Trias Politica in Nederland en meer in het bijzonder tegen het gevoerde beleid met betrekking tot de openbare rechtsorde te Den Haag. Afsluitend verzoekt u door mij te worden ontvangen voor een persoonlijk onderhoud. Om de volgende redenen kan ik aan uw verzoek geen gehoor geven. Uw strijd tegen de Trias Politica raakt de beginselen van het in ons land gehanteerde systeem van checks and balances zoals dat Montesquieu voor ogen stond. In Nederland is dit stelsel deels vastgelegd in de Grondwet. Deze Grondwet is en wordt vastgesteld door de regering en het parlement gezamenlijk. In die Grondwet vinden we de scheiding der machten terug. U richt uw verzoek thans tot een individuele officier van justitie die een vertegenwoordiger is van één van die in de Grondwet benoemde machten. Het komt mij onjuist voor met u hier op individuele basis over van gedachten te wisselen. U dient zich ten aanzien van dit onderwerp te richten tot de wetgever, in casu de regering en de volksvertegenwoordiging. Ook wenst u, zo lees ik in de bijlagen bij uw e-mail, te worden vervolgd voor feiten waaraan u zich schuldig hebt gemaakt en waarover door de officier van justitie te Den Haag reeds een vervolgingsbeslissing is genomen. In het verlengde van die beslissing is door u inmiddels een verzoek ex artikel 12 van het Wetboek van Strafvordering ingediend bij het gerechtshof te Den Haag. U dient de beslissing van de rechter thans af te wachten. Ik vertrouw u hiermee voldoende te hebben geïnformeerd".

Dat belooft dus weinig goeds voor vandaag. Mocht U dezelfde mening zijn toegedaan als Mr Bijlsma zal ik in de toekomst me gedrongen voelen om nogmaals een strafbaar feit te plegen in de hoop dat het Openbaar Ministerie mij wel zal moeten vervolgen om niet wederom een voorbeeld van rechtsongelijkheid te leveren. Immers, mij is er alles maar dan ook alles aan gelegen om het grote onrecht aangedaan aan de woonwagengebouwen van de Leyweg in de donkere dagen voor Kerstmis 2002 en alles wat met hun verder tot op de dag van vandaag is gebeurd, aan de kaak te stellen.

Ik heb gezegd. Dr Tom de Booi

Na de voorzitter te hebben bedankt voor het feit dat ik mijn betoog heb kunnen houden, bedankte zij mij van haar kant dat het een boeiend betoog was en dat ik het ook goed had gebracht in een relatief korte tijd. Zij gaf het woord vervolgens aan de advocaat-generaal. Hij

vond het eveneens een boeiend betoog, maar was het uiteraard niet eens met mijn beweringen.. Wel vond hij dat de officier van justitie het feit dat ik te oud was een slechte onderbouwing van het sepot. Hij vond het sepotbeleid van de officier van justitie, afgezien daarvan, gerechtvaardigd om mij niet te vervolgen. Als de officier van justitie een transactievoorstel had gedaan zou de verdachte er niet op in gegaan zijn en zou dan een vervolging moeten volgen. Hij zei verder dat ik toch een ander platform zal moeten vinden voor het uitdragen van mijn politieke opvattingen zoals de media , volksvertegenwoordiging etc. Hij zei vervolgens: " U heeft ook uw weg al gevonden naar het internet. Ik zal Uw site dan ook gaan lezen", zei hij .Ik mocht hem van de voorzitter daarop antwoorden. Ik heb hem toen uitgelegd dat de pers mij niet welgevallig is en dat ik ook geen weg kan vinden in de politieke arena zoals al gebleken in al die jaren. Het enige platform dat voor mij overgebleven is de rechtszaal in de rol van verdachte. Aan het eind van de zitting vroeg ik de voorzitter nog of ik het dossier mocht inzien nadat dat de hele zaak was afgehandeld. Deze raag gaf aanleiding tot enig over en weer gepraat. Het verlossende woord werd gesproken door de advocaat-generaal; die er geen bezwaar inzag. Op mijn directe vraag aan de voorzitter of ik het dossier later mocht inzien, was haar antwoord volmondig **Ja**. Zo eindigde de zitting en zal ik afwachten wat de beslissing van het hof zal zijn. Mocht het negatief voor mij uitvallen, wat ik voor alsnog aanneem, staat mij niets anders in de weg om weer een strafbaar feit te plegen zoals ik al in mijn pleidooi al heb gezegd.

Vrijdag 2 juni 2006

Schokkend was het bericht dat ik vandaag ontving van TV West betreffende de zwendel over het inhuren van de firma die de verhuizing moest regelen in december 2002 van de Leyweg. (zie hiervoor in deze site 7 april e.v. Hier volgt het persbericht:

'Kosten verhuizing woonwagens geheimzinnig'

DEN HAAG - De Haagse gemeenteraad heeft nog steeds geen inzage gekregen in draaiboeken over de uit de hand gelopen verhuizing van een woonwagenkamp aan de Leyweg in 2002. De oppositiepartijen hadden daarom gevraagd na een uitzending van TV West. Daaruit bleek dat de verhuizing 3 miljoen euro heeft gekost, omdat er geen offertes bij meerdere transportbedrijven waren opgevraagd. Tijdens de gemeenteraad maakte fractievoorzitter Wijsmuller zich erg boos over tegenwerking van de gemeente. Wijsmuller mocht onlangs alleen onder toezicht van een ambtenaar de stukken inzien. Het dossier was ook nog incompleet. Wethouder Norder zegde toe dat alle gegevens over de verhuizing alsnog beschikbaar zullen worden gesteld.

Dinsdag 11 juli 2006

Vandaag ontving van het Gerechtshof te Den Haag het bericht dat mijn beklag voor het niet-vervolgen van de door mijn begane misdaden op 3 november 2005 en 2 januari 2006 niet-ontvankelijk is. Dit lag al geheel in de lijn der verwachting. Na afloop van de rechtszaak op woensdag 24 mei 2006 zei de advocaat- generaal al tegen mij , in de wandelgangen van het paleis van justitie,:: "Ach meneer de Booi U begrijpt toch wel dat men U niet in de rechtszaal wil hebben?" Daar kan ik ze niet helemaal ongelijk in geven gezien mijn justitiële verleden. Op mijn vraag wat hij vond van het feit dat de officier van justitie mij te oud vond om mij te vervolgen, zei hij veel betekend "Dat is een gospe"! Maar mijn tijd komt nog. Ik beraad me weer voor om een misdrijf te plegen waarbij het voor Justitie wel heel moeilijk zal worden om mij ten derde male niet te vervolgen. We zullen zien wie aan het langste eind trekt. Ik heb in ieder geval al een aardig plannetje in mijn hoofd. Hier volgt de brief van de Rechtbank met hun argumentatie om mijn beklag als niet ontvankelijk te beschouwen:

GERECHTSHOF TE 'S-GRAVENHAGE raadkamer

BESCHIKKING gegeven naar aanleiding van het op 23 januari 2006 ter griffie van dit gerechtshof ingekomen schriftelijk beklag, op grond van artikel 12 van het Wetboek van Strafvordering, ingediend door: **dr. Tom DE BOOIJ**, geboren op 25 augustus 1924 te Vlissingen, adres: Koningsweg 45 te Baarn, klager, wegens het niet vervolgen van strafbare feiten, die zouden zijn begaan door hemzelf (**Tom DE BOOIJ**), beklaagde

HET VERLOOP VAN DE PROCEDURE

1. Klager is op 3 november 2005 en op 2 januari 2006 aangehouden terzake van het niet voldoen aan een ambtelijk bevel of vordering als bedoeld in artikel 184 van het Wetboek van Strafrecht.
2. Bij brieven van 11 november 2005, respectievelijk 18 januari 2006 heeft de officier van justitie te 's-Gravenhage aan klager medegedeeld dat tegen hem geen strafvervolging zal worden ingesteld op grond dat zijn leeftijd een vervolging minder gewenst maakt, respectievelijk het een feit van betrekkelijk geringe aard/omvang betreft. Tegen deze beslissingen is het beklag gericht. Klager stelt dat hij rechtstreeks belanghebbende is in de zin van artikel 12, eerste lid, van het Wetboek van Strafvordering en middels diens strafrechtelijke vervolging het beleid van de gemeente Den Haag ten aanzien van woonwagencampen en de verloedering van de Trias Politica in het openbaar ter discussie wil stellen
3. Na raadpleging van de betrokken hoofdofficier van justitie te 's-Gravenhage heeft de advocaat-generaal bij dit hof, mr. Haverkate, in zijn verslag gedateerd 29 maart 2006 het hof in overweging gegeven klager niet-ontvankelijk te verklaren in diens beklag.
4. Het hof heeft het klaagschrift op 24 mei 2006 in raadkamer behandeld. Aldaar is klager gehoord.
5. Klager heeft desgevraagd verklaard te volharden in zijn beklag en het beklag aan de hand van de door hem overgelegde en aan het onderhavige dossier toegevoegde pleitnotities toegelicht.
6. De advocaat-generaal mr. Haverkate heeft in raadkamer -overeenkomstig zijn schriftelijk verslag geconcludeerd tot het niet-ontvankelijk verklaren van klager in zijn beklag.

ONTVANKELIJKHEID VAN HET BEKLAG

7. Alvorens tot een inhoudelijke toetsing van het onderhavige beklag te kunnen overgaan, dient het hof te beoordelen of klager ontvankelijk is in het beklag. Daarbij komt primair aan de orde de vraag of klager in casu kan worden beschouwd als een rechtstreeks belanghebbende in de zin van artikel 12, eerste lid, van het Wetboek van Strafvordering.
8. Klager verzoekt strafvervolging van zichzelf en stelt dat zijn belang hierbij is gelegen in het feit dat hij op een openbare terechtzitting zijn standpunt omtrent de door hem gestelde verloedering van de Trias Politica en het woonwagenbeleid van de gemeente Den Haag naar voren wenst te brengen.
9. Het hof is van oordeel dat genoemd belang geen belang is waar artikel 12, eerste lid, van het Wetboek van Strafvordering op ziet en er derhalve geen aanleiding is om in casu een uitzondering te maken op de vaste rechtspraak dat een verdachte in beginsel geen belang heeft bij zijn eigen vervolging

10. Het hiervoor overwogene leidt tot het oordeel dat klager niet kan worden aangemerkt als rechtstreeks belanghebbende in de zin van artikel 12, eerst lid, van het Wetboek van Strafvordering. Klager zal daarom niet-ontvankelijk worden verklaard in zijn beklag

BESLISSING

Het Hof: Verklaart klager niet-ontvankelijk in zijn beklag.

Aldus gedaan mrs Noordam, Bruinsma, Berger in tegenwoordigheid van griffier mr Kuiper-van den Haak op 5 juli 2006

Deze beschikking was ondertekend door de voorzitter en de griffier

Einde Deel III
